LARISA RENAR

♦

Magia puterii feminine.
Energia, forțele și tainele seducției

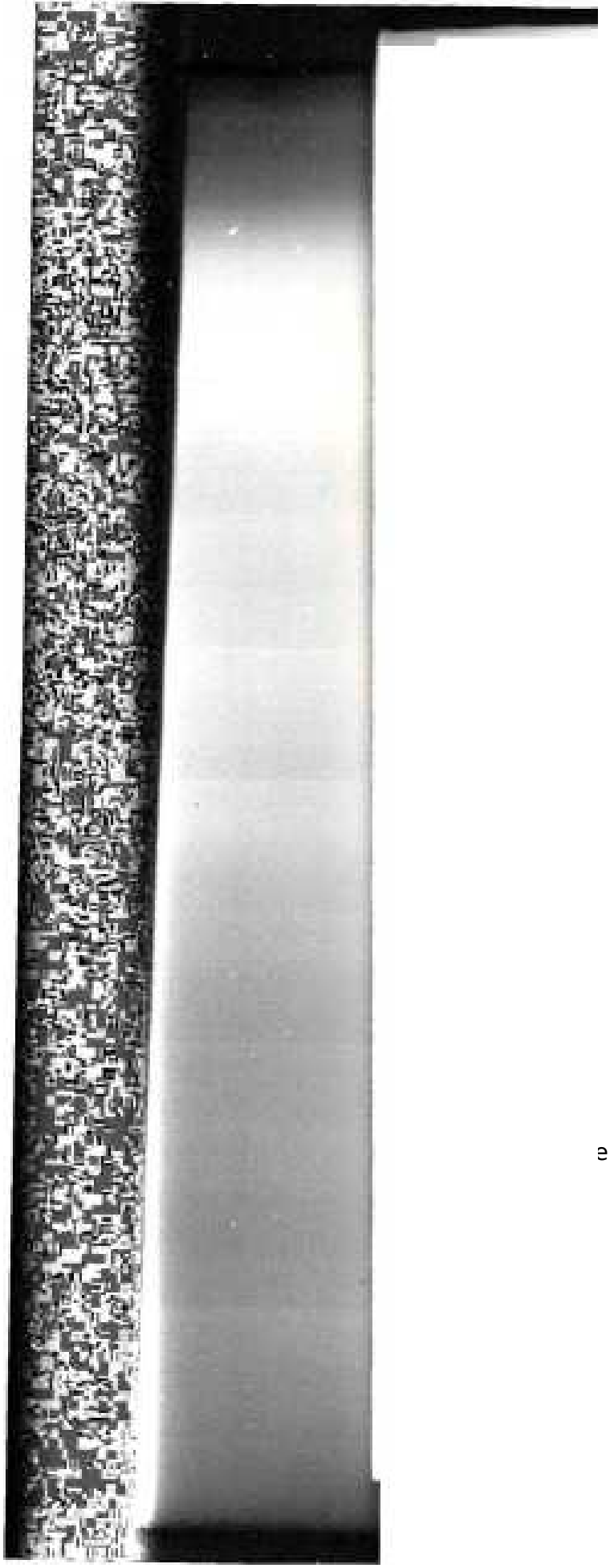

Colecţia: Practic - Dezvoltare personală

Lector: Nicoleta Arsenie Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu Coperta: Florin Afloarei, Mircea Băduţ

Editura EuroPkkss Group O.P. 22, C.P. 113, Bucureşti, 014780 Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618 Comenzi carte prin poştă: Tel.: 021-2125692 E-mail: office@europressgroup.ro www.europressgroup.ro © Penap JlapHca. Kpyr HCDIICKOH cnubi. GHeprmi CTHXHII H raăiibi 060JIbIH<iHHH
© OOO «HaflaTejiLCTBo «Beicrop»
© Editura EuroPress Group, pentru prezenta versiune

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României RENAR, LARISA
Magia puterii feminine : energia, forţele şi tainele seducţiei / Larisa Renar ; trad, de Florentina Marin. - Bucureşti : EuroPress Group, 2020

entina

ISBN 978-606-668-234-3LARISA RENAR

Magia puterii feminine

Energia, forţele şi tainele seducţiei

Traducere de

Florentina Marin

EuroPress
Bucureşti,
2020

LARISA RE.NIAR - strălucitoarea şi unica, irezistibila şi încântătoarea candidată a ştiinţelor psihologice, biolog şi psiholog - a primit gradul EIA (Economic Interregional Association) la Şcoala Superioară de Economic din Stockholm şi susţine cursuri de *psihologia stresului* la congresele internaţionale din întreaga lume. Acum cinci ani, Larisa Renar a organizat şi deschis „Academia Vieţii Private”:

„Este important să o înveţi pe femeie să-şi scrie romanul propriei vieţi, să-i explici regulile, să-i dai nişte pagini goale pe care să scrie. Persoanele care au terminat programul Academiei scriu romane numai cu final fericit.

Eu am încercat să sintetizez în cartea mea toate observaţiile, gândurile şi cunoştinţele mele, acumulate şi testate în timpul celor cinci ani de activitate la «Academia Vieţii Private». Sper ca această carte să ajute multe femei să devină fericite şi să aibă succes".în nebunia dragostei ni se iveşte înţelepciunea vieţii.

Această carte este dedicată profesorilor mei - Svetlana Dmitrievna Tokton, păstrătoare a cunoştinţelor antice de pe continentul dispărut Mu şi care m-a învăţat majoritatea practicilor feminine, Alicia, care m-a iniţiat în tradiţia nord-americană, Virginia, care mi-a dezvăluit tainele tradiţiei sufiste, şi multe alte personalităţi care şi-au dedicat viaţa descoperirii puterii feminine şi căutării cunoştinţelor nepreţuite.

Această carte este dedicată tuturor studentelor şi profesorilor ţde la „Academia Vieţii Private" - Larisei Sokolova, Olgăi Mihailovna, Nataliei

Maximova şi, de asemenea, fondatorilor şi profesorilor „Şcolii de Arte Feminine” - lui Jenia şi lui Oleg Frolov, Mariannei, Olgăi etc., care cu fiecare zi fac această lume mai frumoasă şi mai bună, umplând-o cu dragoste.

Această carte este dedicată dragilor mele prietene — Natalia Dimanis, Elena Mihailovna, Olga Bogoliubova - care au întotdeauna încredere în

mine şi mă susţin în toate aventurile mele.

Şi, desigur, familiei mele - incredibilei mele mame, genialului meu tată cu un deosebit spirit creator. Dar cel mai important, soţului meu, cart; de douăzeci de ani descoperă în mine cele mai bune calităţi, mă ajută în proiectele mele, mă învaţă înţelepciunea şi dragostea.

Sunt foarte recunoscătoare editoarei mele Maria Sinirnova, mereu gata să încerce proiecte noi şi neobişnuite; redactorului Elizaveta Zverevaia, care a dat şarm şi o formă desăvârşită cărţii melc; Veronicăi Iurkus, care a produs distinsul film ce acordă posibilitatea vizionării şi repetării practicilor, şi Tuliei Jurinskaia, directorul nostru de marketing, care ştie să transpună în realitate toate ideile noastre creatoare.

Fiecare dintre noi îşi creează propria lume şi sper ca această carte scrisă de mine să vă ajute să vă creaţi o lume în care să fiţi fericite şi iubite!

Larisa Renar Capitolul 1

O cunoştinţă promiţătoare

2003

Unul adună reţete culinare, altul reţete de înfrumuseţare, unul reţete medicale, însă străbunica mea - cneaghina Varvara Vasilievna Renar - aduna reţete de seducţie. De fapt, nu prea este corect să numim reţete jurnalele ci personale, unde erau culese cunoştinţe valoroase în legătură cu puterea femeii asupra bărbaţilor. Călătorind o jumătate de lume, cneaghina a cunoscut şi a putut face multe lucruri, iar tot ce întâmpina nota în jurnalul său de alcov. Reţetele de seducţie, asemenea unor perle nepreţuite, au fost presărate în jurnalul ei. Acest jurnal a păstrat amintirile poveştilor de amor care s-au petrecut în timpul călătoriei, cunoştinţele despre legile străvechi ale iubirii, înţelegerea tipurilor de bărbaţi şi secretele femeii, transmise străbunicii mele de cei Aleşi, care de-a lungul veacurilor au presărat bucăţi din cele mai puternice cunoştinţe despre influenţa femeii în toate colţurile lumii.

La 80 de ani, străbunica arăta ca la 35 şi atrăgea mulţi admiratori, ca în tinereţe. Legendele de

fami-

lie spun că străbunica nu strălucea printr-o frumuseţe nemaiîntâlnită, însă, cu toate acestea, toţi bărbaţii din Sankt Petersburg erau la picioarele ei. Nimeni nu putea să explice prin ce era atât de atrăgătoare, însă odată ajunşi pe lângă ea, bărbaţii îşi pierdeau capul. S-a căsătorit, când era destul de tânără, cu cneazul francez Renar, iar după moartea acestuia, străbunica a călătorit câţiva ani prin toată lumea. Nimeni nu ştia exact ce s-a întâmplat cu ea în anii aceştia. Când a plecat, era timidă, retrasă şi neobservată, dar s-a întors tânără, strălucitoare, o femeie atrăgătoare, fatală, cu ochi arzători.

Pasiunea pentru bărbaţi am moştenit-o de la ea, însă jurnalul de alcov ce cuprindea cunoştinţele tainice s-a pierdut pentru totdeauna în timpul revoluţiilor şi al războaielor.

Ah, ce mult îmi lipseau aceste cunoştinţe în numeroasele mele poveşti de dragoste! Porneam cu aceleaşi unelte şi făceam aceleaşi greşeli ca şi ceilalţi. Dar oare de ce nu ne învaţă şi pe noi cineva cum să construim relaţii, cum să-i facem pe bărbaţi să se îndrăgostească de noi şi să nu suferim din cauza despărţirilor inevitabile?

Toate rudele mele mă considerau copia străbunicii mele: aveam părul ei roşcat, ochii imenşi, larg deschişi şi nişte gropiţe încântătoare în obraji, însă, spre deosebire de ea, eu nu ştiam deloc cum trebuie să mă comport cu bărbaţii.

Şi iată, când am împlinit 28 de ani, exact cât avea străbunica mea când şi-a început călătoria, eram complet decepţionată de bărbaţi, refuzam să mai sper că îl voi găsi pe acela Unic şi că mă voi căsători în cele din urmă. în acea perioadă a murit bunica mea, iar noi am hotărât să vindem casa.Deoarece în copilărie petreceam multe orc în mansardă, citind reviste vechi, mi s-a cerut să fac acolo o revizie, în cazul în care apare ceva de valoare. Iar eu într-adevăr am găsit ceva, ce era pentru mine deosebit de valoros — jurnalul de alcov al străbunicii mele şi un inel înnegrit de vreme, învelit cu grijă într-un şal de mătase. Bunica mea avea alte griji, nu încerca să afle secretele mamei sale, iar tata, cu atât mai mult, nu avea nevoie să le cunoască. Şi iată că în sfârşit ţineam în mână comoara - jurnalul cu învăţăturile tainice şi cu prescripţiile pentru seducţie. Dacă aş fi putut prevedea în acea zi însorită de iunie cum urma să se schimbe totul...

Cum se poate schimba totul dintr-odată... Nu demult trăiam liniştită în imensa casă din Paris, însă decesul soţului meu, cneazul Renar, mi-a schimbat complet viaţa. Eram foarte deprimată şi nu ştiam ce să fac. Părinţii m-au pus să mă căsătoresc, fără să îi intereseze prea mult opinia mea, ci numai hotărând că acest cneaz de 48 de ani este o partidă destul de potrivită pentru fata lor de 23 de ani, fără a ţine cont de faptul că aceasta nu ora bogată. L-au

cunoscut pe cneaz pe când se odihneau la Nisa. Regimul sever de la Institutul Smolnîi, unde am învăţat eu, m-a educat să fiu ascultătoare, de aceea nu îndrăzneam să mă opun. Cu atât mai mult cu cât Franţa m-a fascinat dintotdeauna.

E adevărat că nu pot înţelege până la capăt cum de m-ain căsătorit şi ce făceam eu acolo. însă, fiind căsătorită timp de 5 ani, aproape că mă obişnuisem cu viaţa ponderată, liniştită şi, după ce am rămas

singură aşa

dc brusc, m-am pierdut cu totul. După ce am primit vestea în legătură cu moartea soţului meu, mătuşa mea, cneaghina Sofia Nikolaevna Illiriskaia, a venit să mă ajute. Mătuşa era o personalitate legendară. Din punct de vedere fizic nu era cu nimic deosebită; un zâmbet fin, ochi delicaţi; însă se simţea la ea ceva ce îi fascina pe bărbaţi şi îi făcea să o însoţească cu privirea, chiar nelu- ând în seamă faptul că Sofia Nikolaevna era cu mult trecută dc cincizeci de ani.

După ce crescuse trei băieţi, o invidia cu adevărat pe mama mea, care avusese fată. Cât timp am crescut şi învăţam la Institutul Smolnîi, mă vedeam rar cu mătuşa. însă eu am păstrat încă din copilărie nişte amintiri foarte vii despre ea — toaletele ei elegante, bijuteriile ei strălucitoare, mirosul fin de parfum şi cel mai important, ochii ei strălucitori, care scoteau din minţi tot Petersburgul. Observându-mi zăpăceala, mătuşa, care venise din Petersburg pentru înmormântare, m-a invitat la ea. Pentru a uita şi a mă deconecta de la gândurile mele triste, am hotărât să fac o scurtă călătorie la Atena, şi numai după aceea să mă întorc în Rusia. După ce am adunat lucrurile şi obiectele de valoare, am plecat în întâmpinarea necunoscutului.

2003

„Merg să întâmpin necunoscutul”, am hotărât, pre- gătindu-mă să intru la primul modul al şcolii de business.

Doream o schimbare în viaţa mea şi în propria persoană. Mult timp lucrasem ca reprezentant al unei companii olandeze, ocupându-mă cu ştampilarea unor afişe imense de vinilin pentru reclame de export. Culorilerezistente şi puternice, calitatea foarte bună şi farmecul meu moştenit au ajutat la o vânzare de succes. Insă îmi doream să-mi deschid propria afacere şi, înainte de a-mi pune în aplicare planul, am hotărât să studiez la şcoala de business.

Trebuia să mergem în acel oraş peste cinci zile, unde într-o pensiune ni s-a propus să învăţăm ideile de bază despre strategie, marketing, finanţe şi management. (Jrupa formată din treizeci de persoane, din care numai zece erau fete, a descoperit nişte posibilităţi imense nu numai în învăţarea legilor businessului, ci şi în învăţa- tea legilor altor câteva domenii. Desigur, acestea erau descrise în jurnalul străbunicii, însă nu avusesem timp să-l citesc şi mi-ain promis să mă ocup de lectura jurnalului după încheierea primului modul.

Am mers la Repino, aşteptând cu nerăbdare să fac cunoştinţă cu grupa. Lumea închisă a reclamei a fost studiată în profunzime pentru câţiva ani, atât pe plan profesional, cât şi personal, şi nu promitea nimic nou. În schimb, cunoaşterea unor bărbaţi de succes şi interesanţi, cu vârste cuprinse între 25 şi 45 de ani, îmi provoca imaginaţia, ca de altfel tot ce era nou şi necunoscut.

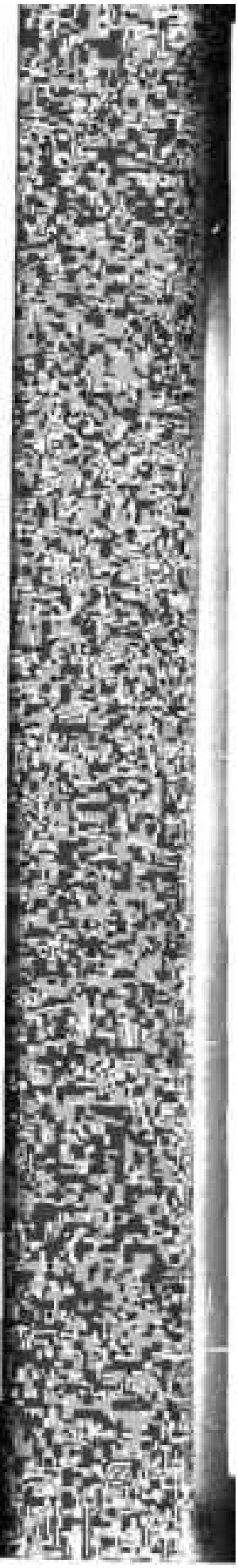

Am plecat la şcoală la prânz, neştiind cu ce să mă îmbrac. O ţinută părea prea uşuratică, alta, prea seri- osă, a treia, prea romantică. În cele din urmă, am recurs la un costum alb tricotat, care era în acelaşi timp de afaceri, dar şi sexy. Sacoul era scurt, cu nasturi aurii, şi pantalonii evazaţi, cu curea joasă pe şold, care cu toată seriozitatea exterioară lăsau buricul ncacoperit, ceea ce imediat atrăgea atenţia. După ce m-am mai învârtit de câteva ori în faţa oglinzii, înarmându-mă cu geamantanele imense cu haine pentru orice situaţie, am plecat la şcoală. După cum se vede, toată grupa venisecu autobuzul, astfel încât atunci când am intrat în foaierul „Baltica”, toţi analizau ceva cu atenţie. Privind în jur să văd dacă nu cunosc pe cineva şi tot uitându-mă lung la o persoană, in-am împiedicat de un geamantan şi era cât pe ce să cad. În timpul căderii am simţit cum o mână puternică m-a prins şi un glas de bărbat a exclamat surprins:

- Atenţie! Nu aşa se face cunoştinţă!

M-am uitat la salvatorul meu, mulţumindu-i din ochi. Păr blond, tuns scurt, un costum deschis la culoare, impecabil, şi privirea ironică a unor ochi reci, verzi-desebis.

- Vă mulţumesc că m-aţi prins, am îngânat eu tulburată şi puţin vinovată.

Necunoscutul m-a studiat din cap până în picioare cicălitor, zăbovind un pic asupra buricului meu şi m-a întrebat:

- De unde sunteţi, fiinţă preafrumoasă?

1903

- De unde sunteţi, fiinţă preafrumoasă? m-a întrebat necunoscuţii! cu păr negru, încă ţinându-mă în braţe.

Ochii lui căprui priveau ironic şi atent. Abia mă îmbarcasem pe vaporul care mergea la Atena şi deja nimerisem în această poveste. Căutându-mi cabina, neobişnuită cu scările de pe vas, aş fi alunecat şi aş fi căzut, dacă nu m-ar fi prins acest bărbat înalt. Niciodată nu mi-a plăcut în mod deosebit acest tip de bărbaţi, însă acest domn mi-a captat atenţia. Am încercat să prezint imaginea pe care o vedea el: o minune de femeie neînde-mânatică, cu păr roşcat ondulat, cu ochi mari turcoaz şi cu două gropiţe fermecătoare pe obraji...

Necunoscutul era înalt, bine făcut, iar în ochii lui căprui licărea ceva misterios. Pometii ridicaţi, fruntea lată, buzele puternic conturate, care promiteau săruturi pasionale şi... Aici mi-am întrerupt speriată fantezia, in-am adunat cu grijă din îmbrăţişarea lui şi, mormăind „mulţumesc", în-am îndepărtat în fugă spre cabina mea, închizând uşa cu cheia. Inima îmi bătea nebuneşte, dar nu din cauză că reuşisem să nu cad, ci din cauza ciudatei senzaţii de atracţie foarte puternică pentru acest bărbat, pe care îl văzusem numai câteva clipe. Mergeam nervoasă prin cabină, încercând să mă calmez şi să hotărăsc ce să fac. Fără a mai lua în seamă faptul că fusesem căsătorită, nu ştiam deloc cum trebuie să mă comport cu bărbaţii şi mă gândeam cât de multe mai am de învăţat.

2003

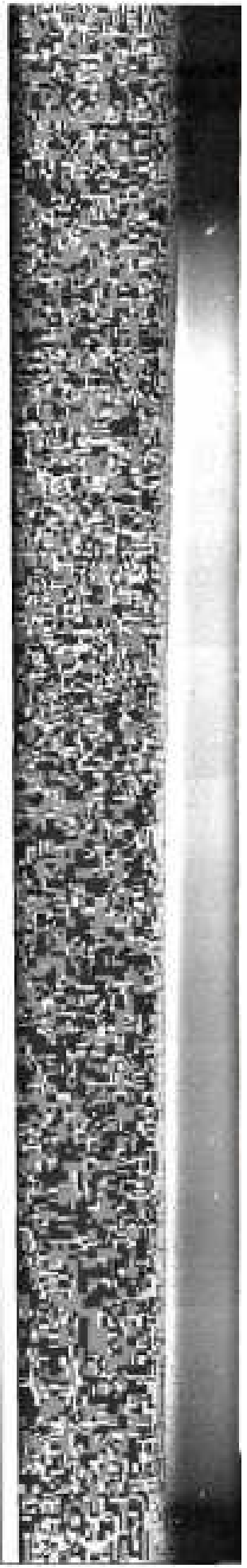

„Câte mai am de învăţat”, mi-am şoptit, urcând scările spre camera mea. Zăpăcită de întrebarea necunoscutului, am răspuns automat: „Din Sankt Petersburg”. Insă scurta conversaţie s-a oprit aici, fără a începe măcar, căci m-am trezit înconjurată de cunoscuţi şi simpatizanţi. Salutându-mă şi îmbrăţişându-mă cu toţii, l-ain pierdut oarecum din vedere pe necunoscut. În fine, după ce am primit cheia de la cameră şi după ce am supravegheat ca imensul meu geamantan să fie adus, mi-am tras şi eu sufletul. După o jumătate de oră începea primul curs, iar după acesta era prânzul. După ce mi-am făcut ordine, am coborât în sala de curs.Profesorul, uitându-se uimit la mine, m-a întrebat eu grijă dacă am nimerit unde trebuie.

„Probabil că în Suedia studenţii nu vin aşa de bine aranjaţi la cursuri”, rn-am gândit eu, căci este evident că nu ai timp să te mai schimbi aici. Şi rn-am simţit ca oaia neagră, la propriu şi la figurat, însă, pe de altă parte, mă linişteam cu ideea că toată lumea o observă şi o ţine minte. Din păcate, cel a cărui atenţie doream să o atrag nu era printre cei prezenţi la curs. „Probabil că el o fi venit la «Baltica» numai ca să se odihnească”, m-am gândit eu dezamăgită şi m-am lăsat absorbită de cursul despre macroeconomie, aproape uitând de incidentul din foaier,

Tot analizând tema cursului, am plecat să iau prânzul cu noua mea cunoştinţă, Marina.

— Cum a fost cursul?

Auzind acest glas cunoscut, am tresărit surprinsă.

—Interesant! am răspuns, întorcându-mă şi iar dând de privirea ochilor verzi.

—Păcat că am lipsit, a trebuit să rezolv nişte probleme! a spus cu regret necunoscutul. Da, mă cheamă Matvei. Matvei Viner! („O combinaţie nebună de nume neaoş rusesc şi un nume de familie american”, m-am gândit eu.) Dar pe dumneavoastră cum vă cheamă? Aţi dispărut aşa de brusc, încât nici nu am apucat să facem cunoştinţă.

1903

-Aţi dispărut aşa de brusc, încât nici nu am apucat să facem cunoştinţă! am auzit cuvintele cuiva.

După ce am coborât să luăm prânzul, am nimerit la o masă alături de o pereche în vârstă de francezi. După ce au mâncat repede şi s-au scuzat că sunt obosiţi, au plecat, lăsându-mă singură. Şi când serveam desertul, am simţit cum s-a apropiat cineva de mine. Ridicându-mi ochii, l-am văzut pe salvatorul meu brunet.

- îmi permiteţi să vă ţin companie? mi s-a adresat el respectuos.
- Da, desigur, i-ain răspuns.
- Mă bucur să vă văd întreagă şi nevătămată!
- Numai datorită eforturilor dumneavoastră eroice!
- Da, trebuie să cer o medalie pentru „Salvarea făpturilor fermecătoare”.
- Bine, o să vă desenez una, am început eu să râd. Să-mi spuneţi numai ce nume să scriu.
- Daţi-mi voie să mă prezint! Mă numesc Mark Golber - sunt medic ofiţer la Petersburg.
- într-adevăr? m-am bucurat eu. Iar eu mă pregătesc să-mi vizitez mătuşa după ce mă întorc din Grecia. Locuieşte tot la Sankt Petersburg.
- Eh, atunci o să găsim multe teme de conversaţie, a spus Mark, zâmbind misterios. Insă dumneavoastră nu aţi spus cum vă cheamă.
- Varvara Vasilievna Rcnar, am răspuns eu sec.
- Doamne, ce oficial! a pufnit în râs Mark.

Şi iarăşi am simţit că mă pierd într-un câmp puternic de atracţie. Cu toată reţinerea lui exterioară, în interior părea că arde un foc mocnit şi m-am gândit că dacă nu fug în acest moment, îmi voi pierde şi ultimele rămăşiţe de raţiune.

- Scuzaţi-mă, trebuie să plec! m-am scuzat faţă de Mark. Cred că o să ne mai vedem!
- Da, sper că o să vă pot găsi! şi-a luat la revedere Mark, zâmbind provocator.

„Interesant, mi-am zis eu, ce o căuta el de fapt la femei?"— Ce or găsi toţi la ea? m-a întrebat Marina, când o urmăream pe Katia cu privirea cum pleca să se plimbe cu toţi admiratorii în pauza dintre cursuri.

în câteva zile am reuşit să ne cunoaştem cu toţii şi să legăm prietenii. în timp ce băieţii din grupa noastră „mâncau cartea” la cursuri, fetele mai mult îi analizau pe bărbaţi şi gradul lor de succes, decât orice alte topicuri din timpul lecţiei. Deocamdată nu mă atrăgea nimeni, mai corect spus erau mulţi candidaţi interesanţi, iar eu flirtam cu toţi, fără să acord o atenţie deosebită vreunuia dintre ei. Deocamdată toţi se studiau unii pe alţii. Cu Matvei relaţia era deocamdată de pură prietenie. Şi iată, stând la soarele de mare, discutam prin ce atrage Katia bărbaţii, în timp ce noi, aşa fete frumoase, deştepte şi libere, stăm în colectivul de fete.

Considerând că învăţarea secretelor seducţiei este mult mai folositoare vieţii decât studierea strategiei şi a analizei SWOT, am plecat totuşi la cursul de analiză SWOT. însă pentru mine era ca şi cum lumea se oprise aici, gândurile mele s-au întors tot la jurnalul străbunicii mele şi am hotărât că poate acele legi care funcţionau acum o suta de ani sunt veşnice şi merită să pun în aplicare cunoştinţele tainice ale străbunicii mele în viaţa prezentă. Aveam multe lucruri interesante de descoperit.

1903

Aveam multe lucruri interesante de descoperit. Sunetul valurilor spunea veşnica poveste de

dragoste, iar vântul uşor se juca pe catarg sacadat, nerăbdător. Aceeaşi nerăbdare era şi în mine.

Deşi am tăifăsuit noi plăcut, Mark a rămas la fel dc respectuos şi de atent.

Atingerile lui Mark aminteau de un oarecare ritual, poate că erau de altfel un ritual necunoscut de mine. în fiecare dimineaţă după micul dejun ieşeam pe punte, el îmi învelea delicat umerii cu o pătură şi, ca şi cum din întâmplare, îşi trecea mâna fierbinte pe suprafaţa cefei mele descoperite. Părul era prins sus, căci aşa cerea moda, iar eu simţeam cum Mark admira această părticică de piele fină. Eu înlemneam şi aşteptam continuarea, însă se auzea aceeaşi frază: „Bună dimineaţa, sunteţi proaspătă ca briza mării, iar eu mă scufund în ochii dumneavoastră misterioşi, turcoaz”. Apoi el aducea cafeaua şi începeam discuţia lentă despre medicină, politică, despre Rusia şi Franţa.

Auzind această frază pentru a treia oară, m-am înfuriat şi mi-am dat seama că el o întâlnise în vreo metodă de seducţie a unor prostuţe ca mine şi o învăţase pur si simplu. Insă în ziua a patra parcă începeau să-mi lipsească aceste cuvinte, în cea de-a cincea zi îmi doream cu patimă să le aud şi să simt căldura atingerii lui pe ceafă. $i am hotărât că aceste ritualuri nu sunt chiar aşa de inutile. însă continuarea nu urma, Mark încă nu încerca să mă seducă. Ori nu îi eram eu pe gust, ori el aştepta un moment anume, ori se petrecea ceva necunoscut de mine.

2003

business nu m-a ocolit nici pe mine. Şi deşi blonzii nu au fost niciodată idealul meu masculin, grija delicată a lui Matvei chiar şi pentru lucrurile mărunte m-a înduioşat. Mă gândeam că el se preocupă aşa de atent fie de mine, fie de toate femeile.

Dar iată că s-a încheiat modulul, s-a terminat şi cu cafeaua de dimineaţă, şi cu fraza lui neschimbată „Bună dimineaţa, dragă!”. Ceea ce, desigur, nu era chiar aşa de înflorat şi elegant ca la străbunica mea, însă s-a repetat neschimbat cinci zile, cât timp au durat cursurile.

Cu toate acestea, am înţeles că m-am îndrăgostit numai în ultima zi. Am reuşit să răcesc şi, trezindu-mă dimineaţa, am simţit nu doar că nu mă puteam duce la curs, dar nici măcar nu eram în stare să mă ridic din pat. Bătând la uşă, Marina m-a întrebat dacă vin să iau micul dejun şi, auzind glasul meu bolnav, mi-a promis că îmi aduce ea ceva de mâncare. Şi mare mi-a fost mirarea când în locul Marinei şi-a făcut apariţia Matvei, ducând ceaiul, mierea, aspirina şi portocalele. încă nu ştiam clar dacă grija lui era o manifestare a respectului sau a interesului, însă faptul că nu a încercat nici măcar să mă sărute începuse să mă neliniştească.

1903

Ceea ce se întâmpla îmi producea o stare de nelinişte. Deja începeam să mă îndoiesc de puterea mea de atracţie. Călătoria se apropia de sfârşit, iar între noi nu avusese loc nimic. Mă pierdeam în expuneri, în timp ce Mark se pregătea să discute cu mine politicos şi cuviincios, iar eu ardeam de dorinţă.într-o seară a avut loc la restaurant un concert. Stăteam alături de Mark şi ascultam aria, simţind cum pur şi simplu mor de pasiune. Atracţia era atât de puternică, numai prin faptul că stăteam alături de el. El părea netulburat şi liniştit.. Era bine că în sală era întuneric şi nimeni nu putea să vadă ce se întâmpla cu mine. Am încercat să mă stăpânesc şi speram ca rochia şi corsetul meu strâmt să-mi ascundă tainele. Niciodată nu am ştiut că acest lucru este posibil. Mark mi-a întins mâna elegant şi, mergând alături de el, am observat că el simţea şi înţelegea tot.

Desigur, există anumite reguli de bună-cuviinţă, dar uneori am impresia că acestea au fost create de bărbaţi pentru ca într-un mod respectuos să nu acorde atenţie femeii care nu îi atrage. Deoarece dacă femeia într-ade- văr este pe placul bărbatului, el imediat uită de toate regulile bunei-cuviinţe. M-am înfuriat, însă nu am lăsat să se vadă. Şi numai după ce m-am întors în cabina mea am dat frâu liber mâniei mele: „Cum de şi-a permis să mă respingă, văzând şi simţind clar ce se petrecea cu mine?!”

2003

— Cum de şi-a permis să mă respingă, văzând

şi simţind clar ce se petrecea cu mine?! De supărare răceala mi-a dispărut ca prin minune. Cinci zile să aprinzi încet o pasiune, iar în ultima clipă să te săruţi prieteneşte pe obraz şi să-ţi iei la revedere până la următorul modul!

- Tot fierbând de mânie, am început să-mi arunc hainele în geamantan. Marina, mergând în urma mea şi văzându-mi expresia feţei, m-a întrebat neliniştită ce s-a întâmplat.S-a întâmplat ceva între tine şi Matvei? Când a plecat la tine cu aspirina, am crezut că tratamentul o să vă facă mai apropiaţi! Dar el s-a întors repede şi a plecat imediat Ia o întâlnire.

- Păi, în asta constă şi problema, că nu înţeleg ce joc joacă. Ori o fi un seducător foarte experimentat, ori toate astea nu sunt decât o dovadă de respect şi nimic mai mult.

- Nu te mai supăra! a spus Marina împăciuitor. E timpul să mergem! Geamantanul meu este deja jos. Să chem pe cineva să te ajute cu al tău?

- Nu, mă descurc singură! Ştii, mânia îţi dă forţă! Am ridicat cu furie geamantanul şi l-am dus la lift. Intr-adevăr, avântul meu tot acolo s-a şi stins şi, întâl- nindu-l în lift pe Gleb din grupa noastră, l-am rugat să ne ajute pe mine şi pe Marina să ne încărcăm geamantanele în frumosul meu „Volvo”, pentru care i-ain fost recunoscătoare.

- Marina, eu propun să anulăm încheierea primului modul! mi-a trecut mie prin gând, în timp ce goneam maşina, speriind şi bucurând agenţii de circulaţie, când le dădeam acestora din 500 în 500 de metri câte 100 de ruble amendă.

- Unde mergem? a întrebat Marina curioasă.

- La mine acasă! Cred că am o sticlă de coniac bun „Frapin”. Mi l-a dăruit şeful pe post de premiu pentru lucrarea bună pe care am făcut-o. Este o logică sută la sută bărbătească: „Ia şi tu ce nouă nu ne convine!”.

Am ajuns la apartamentul meu pe debarcader, am destupat sticla de coniac şi am tăiat câteva felii do lămâie, presărându-le cu cafea măcinată. Marina a luat cupa şi a anunţat un toast:— Pentru noile cunoştinţe! Şi nu te mai necăji din cauza lui Matvei! Eu mă consolez mereu cu cuvintele:

Lasă să plângă aceia care ne-au refuzat.
Lasă să dispară aceia care ne-au neglijat!

- Mulţumesc pentru consolare! am spus zâmbind şi am sorbit din coniac.

Şi, dintr-odată, privirea Marinei a căzut asupra inelului care stătea pe raftul do cărţi.

- Ce e asta? a întrebat Marina, luând în mână inelul şi studiindu-l cu atenţie.

1903

- Ce e asta? ra-am întrebat ou, descoperind în sfârşit ce mă frământa de mult timp.

Mă aflam în faţa templului Afroditei din Acropole şi ţineam în mână inelul de argint înnegrit de timp. Insă această clipă a fost precedată de nişte lucruri destul de stranii.

După ce mă despărţisem de Mark destul de rece în Atena şi după ce ne-ain înţeles să ne întâlnim la Sankt Petersburg după două luni, m-ara întors la hotel. Lăsând toate lucrurile, am venit la Acropole. Era în jur de trei ziua şi nu-mai îmi rămăseseră decât două ore ca să apuc să văd tot. Şi brusc, trecând pe la templul pe jumătate ruinat al Afroditei, am simţit că aveam nevoie să vin aici la noapte. Gândindu-mă că nimeni nu-mi va permite să rămân aici până dimineaţă, la ora cinci după-ainiază, când toţi vizitatorii trebuiau să plece, m-am ascunsîntr-o cabină de toaletă. îmi spunea ceva din interior că trebuia să fac asta!

S-a făcut pustiu, iar glasurile au amuţit, am mai aşteptat puţin şi, când am fost sigură că nu mai era nimeni la Acropole, m-am îndreptat în grabă spre templul Afroditei. În centrul templului mi-am ridicat mâinile spre cer şi am simţit cum undele de energie ale Cosmosului îmi pătrundeau în palme, iar undele de energie ale Pământului îmi pătrundeau prin tălpi. Am simţit că am trecut într-o altă dimensiune. Am văzut cum Afrodita, care râdea, lua inelul din mâinile lui Hefest, care o privea cu adoraţie. Apoi vedeam cum Afrodita dădea inelul marii preoţesc, vedeam minunatul ritual, cum patru preotese se strâng în cercul de putere feminină şi, ţinându-se de mâini, învârtesc sfera energici feminine tot mai sus, înspre Cosmos. Vedeam cum inelul era trecut celei mai puternice dintre preotese, celei care reuşise să strângă cele nouă pietre, care trecuse cele patru etape de iniţiere şi care, cunoscând tipurile de bază ale energiei masculine, învăţase să le controleze.

Apoi, înaintea mea totul s-a întunecat - mi-am pierdut cunoştinţa. Mi-am revenit de-abia spre dimineaţă. Toate acestea mi s-au părut un joc al imaginaţiei sau un vis ciudat. Era rece să stai culcat pe nisip şi ceva mă lovise într-o parte. Am încercat să îndepărtez cu mâna ceea ce mă lovise. Mi se părea că înnebuneam încetul cu încetul şi, certându-mă pentru credinţa neroadă în miracole, am început să sap. Evident, era o imagine demnă de povestit - o doamnă elegant îmbrăcată săpa cu frenezie în pământ. Imaginaţi-vă groaza şi mirarea mea când am dat peste inelul înnegrit şi învechit. Nu am început să

mă chinui cu întrebări de unde apăruse acesta, ci l-am acceptat ca pe un semn al schimbărilor viitoare din viaţa mea.

Deoarece se luminase, m-am întors la adăpostul meu şi am aşteptat deschiderea Acropolei. Când s-au ivit primii turişti m-am amestecat şi eu prin mulţime. Inelul se afla în geanta mea şi nimeni nu-mi acorda prea multă atenţie. încă tremurând de frig şi de ceea ce trăisem, simţeam o oboseală cumplită. Nu îmi amintesc cum m-am întors la hotel. După ce am luat micul dejun pe fugă, aproape că m-am târât până în cameră şi am căzut într-un somn adânc.

Insă somnul a fost continuarea viziunii de azi-noapte. Am visat că Afrodita îmi punea pe deget inelul, pe care sclipeau toate cele nouă pietricele. Şi am auzit cum aceasta spunea:

— A venit timpul să dau înapoi lumii taina energiei feminine. A venit vremea de revenire a puterii femeii. Tu eşti cea care va arăta drumul şi va afla soluţiile corecte pentru aceasta. Te aşteaptă multe descoperiri, multe întrevederi, multe dezamăgiri şi multe minute fericite pe acest drum. A venit vremea să strângi cele nouă pietre.

Am deschis ochii şi câteva minute am rămas întinsă, uluită. încercam să conştientizez şi să

înţeleg tot ce văzusem şi auzisem. Trebuia cumva să adun cele nouă pietre ca să capăt putere şi autoritate asupra lumii şi, cel mai incredibil, asupra bărbaţilor. Am strâns în mână inelul vechi şi am încercat să înţeleg ce se petrece.

Am încercat chiar să-l fac să funcţioneze, însă puterea lui magică, dacă ar fi avut vreodată aşa ceva, încă nu începuse să acţioneze. Mi-a fost ruşine să-mi amintesc încercările mele stupide şi zadarnice de a-l scoate din minţi pe Mark. îmi lipsea ceva, cu toate că eram drăguţă, tânără şi liberă.

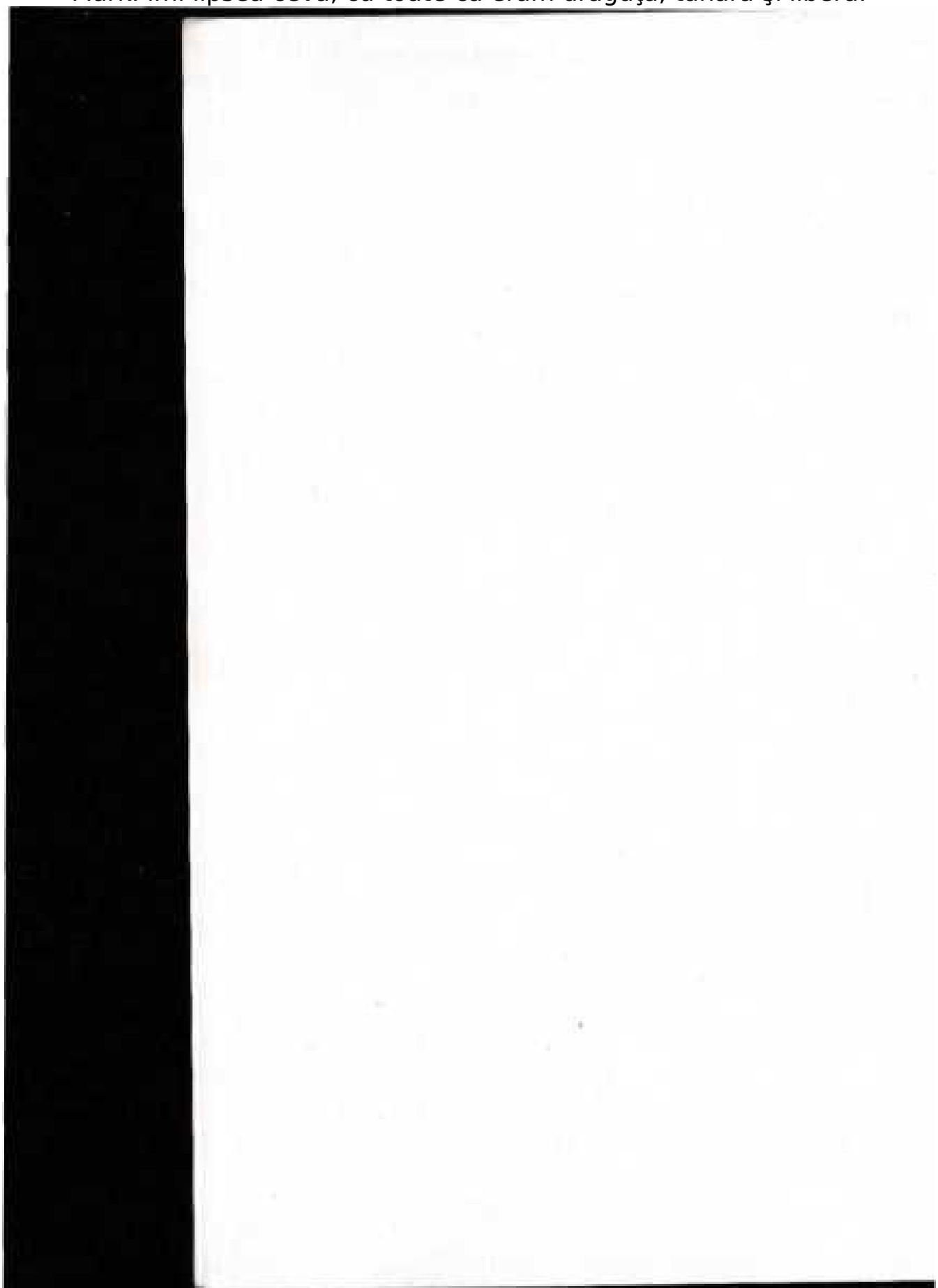

Capitolul 2
îmi lipseşte ceva

2003

/v

mi lipseşte ceva, cu toate că sunt drăguţă, tânără şi liberă, am ajuns la o concluzie deloc liniştitoare. Perioada do o lună dintre module a trecut pe nevăzute, iar anticiparea întâlnirii cu Matvei răsuna prin tot corpul meu. Şi de-abia acum am hotărât să trec la rezolvarea unor lucruri hotărâtoare. Este adevărat că încă nu înţelegeam ce cuprindea noţiunea de „lucruri hotărâtoare”. Ce doream eu era oare să îl seduc pe Matvei sau să-i trezesc sentimente, să-l scot din minţi sau să-l uimesc cu mintea?

După ce am hotărât că îmi voi da seama mai bine în timp, am început să mă pregătesc pentru începerea noului modul. De obicei blugii mei străluceau în toate culorile curcubeului din cauza strasurilor, buclele roşcate stăteau în toate părţile, decolteul era extrem de adânc, iar buricul dezvelit. După ce am chibzuit bine, am hotărât să recurg la strategia aplicată de toate tinerele şi să încep cu o schimbare a înfăţişării.

Magia pu stăteau în

IjAK1SA Ren,

Mi-am aranjat lucrurile, dându-le la o parte pe cele mai elegante şi sobre, ceea ce nu era prea uşor de făcut, însă am reuşit să scot din adâncul dulapului un costum sobru negru, ce e drept, cu dtmgi roz. După ce mi-am strâns părul la spate, m-am privit în oglindă. Nu mai lipseau decât nişte ochelari severi şi aş fi fi semănat cu o învăţătoare. Totuşi, costumul italienesc era sexy, rotun- jindu-mi fundul şi scoţându-mi în evidenţă talia, însă tot era mai provocator decât hainele melc obişnuite.

Şi iată, în sfârşit, seara de vineri când începea următorul modul, toţi se îmbrăţişau şi se bucurau de revedere. Am primit o sumedenie de complimente pentru noul meu costum şi pentru noua coafură. Matvci a venit pe neaşteptate şi m-a îmbrăţişat de la spate.

- Te-ai schimbat! mi-a şoptit la ureche.

Insă, la drept vorbind, nu am înţeles din intonaţia lui dacă îi plăceau aceste schimbări. Acest gând mă tot preocupa şi în timpul cursurilor, până când am înţeles că în timp ce povestea despre vânzări, profesorul nostru suedez, Anderj, parcă îmi citea gândurile. „întrebaţi cumpărătorul ce doreşte şi arătaţi-i că aveţi acel produs în marfa voastră", se auzea ca refren la lecţia lui. M-am gândit că şi cu bărbaţii este cam la fel: înainte de a-ţi schimba înfăţişarea şi de a adopta anumite acţiuni, trebuie să ştii ce vrea acesta.

1903

- Şi ce dorea? a fost prima întrebare pe care i-am pus-o mătuşii, când dc-abia am trecut pragul casei ei din Sankt Petersburg. Firul uşor al

călătoriei pe mare nu îmi dădea pace.

- Cine? nu înţelegea mătuşa. Poate ar fi mai bine să te schimbi de hainele de pe drum, să faci un duş, ne aşezăm lângă cămin şi îmi povesteşti totul pe rând. Da, este periculos să laşi o fată frumoasă să călătorească singură, a oftat mătuşa.

- În asta stă nenorocirea mea, am început să plâng, că nu este deloc periculos. Bărbaţii nu mă văd! Le alunecă privirea pe lângă mine şi nici nu mă observă. Doar sunt frumoasă! De ce? Iar Mark, am început iar să plâng, m-a chinuit cinci zile!

- Te-a sedus? m-a întrebat mătuşa îngrozită.

- Nu, tocmai în asta e toată problema! mi-am rotit capul, continuând să suspin. Nici măcar nu a încercat. Am încetat să mai dorm noaptea, imaginându-mi cum mă mângâie, iar el era tot timpul amabil şi grijuliu. Ceva nu o normal cu mine! am izbucnit iar în lacrimi.

- Doamne, ai 28 de ani şi ai mai fost căsătorită, dar eşti aşa de naivă! m-a compătimit mătuşa.

- Mătuşă, ce îi făcea pe bărbaţi să vă urmărească cu privirea? Şi de ce bărbaţii nu se uită la fel şi la mine?

- Draga mea copilă, cred că abilitatea de a atrage bărbaţii este un dar deosebit, însă acesta se poate învăţa. Am să încerc să îţi explic câte ceva, dacă eşti pregătită să crezi şi să te schimbi.

- Desigur, sunt pregătită! lacrimile s-au zvântat singure şi m-am făcut toată doar ochi şi urechi.

- De mult am dorit să transmit cuiva cunoaşterea mea.

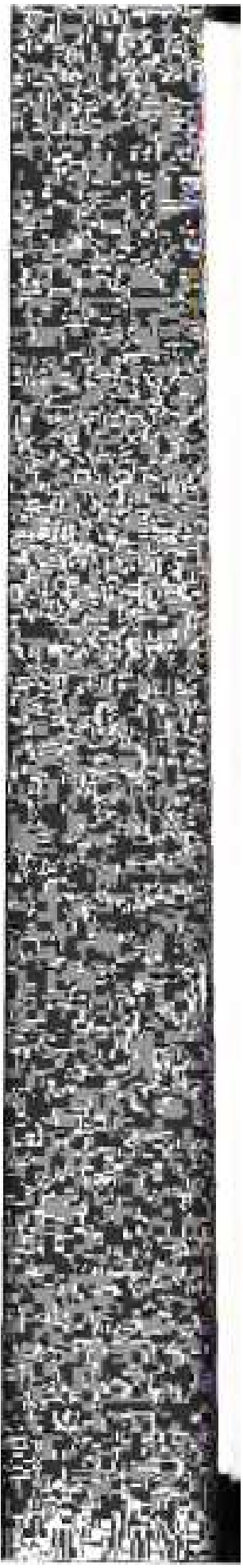

Mătuşă, nu glumiţi? numai asta puteam să pronunţ. Auzisem cândva că există cunoştinţe tainice despre cum să atragi şi să păstrezi orice bărbat. Aş fi dorit să ajung să le cunosc măcar puţin.

Magia puterii feminine
LARISA RF.NAR

— Pentru început nu ar fi rău să te schimbi şi să luăm cina, a propus mătuşa.

2003

„Nu ar fi rău să mă schimb şi să iau cina”, rn-am gândit eu, intrând în camera mea aproape fără puteri.

Nu mi-a fost uşor să mă obişnuiesc cu învăţatul de la ora opt dimineaţa până la ora opt scara, iar după cină trebuia să pregătesc un caz pentru dimineaţă. Mă plictisisem de înfăţişarea serioasă şi, punându-mi perechea de ginşi favorită, am coborât la cină. Lumea era vizibil emoţionată. După cină toţi trebuiau să se adune la club şi să organizeze o prezentare pe tema „Cine, unde lucrează şi ce talente are”. O, m-am gândit eu, în sfârşit am şansa să mă prezint în toată splendoarea mea. Şi, deşi eu şi Matvei ajunsesem în grupe diferite, eram cuprinsă de entuziasm.

Grupa noastră a hotărât să arate un fragment din „Moulin Rouge”, demonstrând importanţa producerii de gumă de mestecat şi posibilitatea acesteia de a lipi corpul. Eu am apărut pe scenă cu un mers foarte sexy şi, interpretând câţiva paşi de dans, m-am prefăcut că am căzut în braţele prezentatorului companiei producătoare, Alexandr, din cauza gumei de mestecat care se lipise de picior. Alexandr m-a luat în braţe de pe scenă, sub ropotul de aplauze şi pe fondul râsetelor vesele.

Mai târziu, când stăteam la bar şi beam apă, Matvei mi-a spus, apropiindu-se de mine:

- Ai fost superbă!
- Mulţumesc! am răspuns, zâmbind.

- Ce bei? m-a întrebat Matvei.Apă cu lămâie! i-am răspuns eu.

- Dacă vrei pot să comand un cocktail! mi-a propus
el.

- Nu, mulţumesc! încerc să nu beau alcool! am refuzat cu.

- De ce? m-a întrebat Matvei cu nedumerire.

-Asta poate fi periculos! am răspuns eu cu subînţeles.

- Pentru mine sau pentru tine? a întrebat Matvei, intrând în jocul meu.

- Pentru tine! i-am răspuns, ţintuindu-l un timp cu privirea.

- Asta mă intrigă! îmi place să risc!

Matvei începuse deja să devină serios.

- Putem verifica la mine în cameră cât de periculos este acest, lucru.

În acest moment s-a apropiat Alcxandr, căruia, se pare, începusem să-i placă după ce m-a luat în braţe şi dorea să continue conversaţia, invitându-mă la un dans lent. Nu doream să îl supăr refuzându-l, dar în acelaşi timp începusem să mă tem de jocul început cu Matvei. Mai aveam de studiat un an întreg împreună şi dacă aş li petrecut cu el o noapte, nu se ştie cum ar fi evoluat lucrurile pe viitor. Scuzându-mă faţă de el, am plecat să dansez cu Alexandr.

Poate că asta a fost greşeala mea, dar Matvei nu a mai încercat să mă seducă de atunci. Modulul se apropia de sfârşit, vorbeam amabil cu Matvei, cochetam, flirtam şi tot aşa. Este plăcut să refuzi un bărbat, referindu-te la lucruri urgente, la zile critice şi la venirea neplani- licată a rudelor, însă dacă bărbatul nu încearcă să te seducă, începi să te îndoieşti de tine însăţi. Nc-am luat rămas bun pe toată perioada verii, iar eu am hotărât că

LAKISA RKNAR

aceasta era o posibilitate prielnică de a învăţa şi de a afla undeva ce îmi lipseşte.

1903

- Ce îmi lipseşte? m-am întrebat, după ce, în sfârşit, mi-am despachetat lucrurile şi am luat cina, apoi am urcat în budoarul mătuşii să bem ceai.

Casa mătuşii, construită în stil veneţian distins, cu ferestre mari şi cu un paravan plăcut la primul etaj, se afla pe bulevardul Konnogvardeiski şi părea strămutată din însorita Italie pe ţărmurile reci ale Nevoi.

M-am instalat împreună cu mătuşa în nişte fotolii moi şi, după ce ne-am turnat ceai aromat de fragi, am continuat discuţia.

- Ce îţi lipseşte... a repetat mătuşa gânditor. înainte de a începe să facem ceva, trebuie să înţelegi de ce unele femei atrag bărbaţii, iar altele, indiferent de frumuseţea, inteligenţa, educaţia, tinereţea lor, trec neobservate.

În acel moment, ridicându-se din fotoliul ei, mătuşa a luat un glob de marmură.

- Imagincază-ţi că acesta este Soarele, mi-a spus Sofia Nikolaevna, ţinând în mâini globul. Ce menţine planetele în jurul Soarelui?

- Mătuşă, eu nu te întreb de legile fizicii! i-am răspuns eu cu indignare.

- Dar de ce consideri că legile fizicii nu sunt legile generale ale Universului? m-a lămurit mătuşa netulburată.

Ei bine, nu prea îmi amintesc... Amintindu-mi de orele din vremea gimnaziului, mi-am scotocit prinmemorie şi, în cele din urmă rcamintindu-mi, am răspuns uşurată: forţa gravitaţională.

- Isteaţă fată! Şi ce produce forţă gravitaţională? a continuat mătuşa întrebarea.

Nu mai aveam nici o idee, nu prea eram pregătită pentru aşa întrebări.

- Energia, fetiţa mea. Energia conduce lumea, atrage şi menţine. Soarele este un centru de energie şi, datorită acestei energii, el atrage planetele. Femeia este, de asemenea, un centru de energie şi, datorită acestei energii, ea atrage bărbaţii ca un magnet, atrage posibilităţi, bani, cunoştinţe utile şi, cel mai important, poate să menţină toate acestea.

- De ce? Oare bărbaţii nu au energie? tot nu înţelegeam eu.

- Ba au! însă doar dacă sunt călugări sau dacă studiază diferite practici energetice. Dar bărbatul obişnuit primeşte energie datorită femeii. înţelegi, bărbatul nu poate lua energia din spaţiu, deoarece el este direcţionat doar spre a realiza, deci spre acţiune. Numai femeii i-a lost dăruită această capacitate, datorită posibilităţii de a înmagazina energie, pe care o primeşte de la apă, aer, loc şi pământ, adică de la natură. Chiar această energie îl atrage pe bărbat. Iar bărbatul caută la femeie exact această energie, căci fără ea el nu poate să îşi realizeze visurile, planurile, să câştige bani şi să capete putere.

- Ca dintotdeauna, bărbaţii sunt favorizaţi, m-am revoltat eu sincer.

Ai dreptate, pe de o parte - a fost de acord cu mine mătuşa. Dar, în acelaşi timp, aici apare noţiunea propriei responsabilităţi. Tot ceea ce se află în jurul femeii este creat numai de aceasta şi de energia ei. Şi nu poate li nimeni învinuit, mai ales soţul sau alţi bărbaţi, dacă aceasta nu locuieşte într-un conac elegant, ci stă cu chirie într-un apartament mic, dacă soţul ei nu este milionar, ci are un salariu neînsemnat. Iar asta nu înseamnă că femeia nu a avut noroc cu bărbatul, sau că bărbatul nu a avut noroc cu femeia.

Mătuşa a făcut o pauză.

— Dar dacă soţul meu a ajuns într-o poziţie favorabilă, asta înseamnă că a primit energie de la mine? am specificat eu.

- Da, însă dacă nu ştii cum să îţi regenerezi energia, o poţi pierde. Timpul, copiii, munca le secătuiesc pe femei de energie, iar pe la 35-40 de ani, multe femei sunt lipsite de energie. Şi atunci bărbatul încearcă să-şi găsească altă sursă, purtând aventuri cu alte femei mai tinere.

- Dar asta nu e corect! m-am ridicat eu în apărarea tuturor femeilor părăsite.

— Nu este corect., dar e legea firii. Primind energie prin sex, bărbaţii în mod inconştient doresc acea femeie la care simt plenitudine. Dacă eşti lipsită de putere, atunci nu este important dacă eşti tânără, bogată sau frumoasă. Eşti pustie, şi de aceea nici un bărbat nu te va dori. Ei pur şi simplu nu văd şi nu simt în tine femeia.

2003

„Ei pur şi simplu nu văd şi nu simt în mine femeia”, am ajuns eu la această concluzie necruţătoare. Stăteam la vila amicii mele, Aniska, de la universitate, şi meditam asupra acestei informaţii, pe care o citisem în jurnalul străbunicii. Eu şi prietenele mele eram exemplul perfect al cântecelului studenţesc despre fata roşcată.

Zglobie ca un mânz
Roşcata te atrage;
Dc-ndrăzneşti s-o atingi Ca
focul te arde.

Se cânta ca refren la melodie, de parcă se vorbea despre mine. Primul cuplet i-a revenit prietenei melc, Maniccika.

Maniecika, acum plăcută şi apetisantă, psiholog pentru copii, a fost cândva o blondă tipică. Părul i s-a mai închis, însă dispoziţia i-a rămas aceeaşi.

Nu-ncapc îndoială Că
blonda e de gheaţă - Să o
atragi de vrei Cu vorbe de
alint,
Cu orice alt cuvânt,
Imediat te va goni.

Cel de-al doilea cuplet parcă era compus pentru Kisa, cea de-a doua amică a mea. Brunetă cu ochi albaş- I ri-deschis, care iubea riscul şi era foarte temperamen- lală, Kisa lucra ca designer.

De vezi brunete Toate sunt
cochete.
Frumoasc-s cât sunt tinere,
Pan’ la patruzeci Când
dispar pe veci,
Dar nimănui nu-i mai trebuie.

Dar până la 40 de ani mai este încă mult, aşa că deocamdată Kisa nu s-a gândit prea mult cui îi va fi neee-

sară. Deocamdată ea se culca practic cu toţi clienţii şi cunoştinţele ei. Kisa era convinsă că sexul este cel mai bun, că poate să se întâmple în viaţă şi că este foarte sănătos. Iar despre Aniska, o şatenă foarte pronunţată, în cântecel nu era spus nimic, sau poate se cânta ceva, dar noi nu ştiam. Insă noi ştiam că Aniska .ştia să atragă bărbaţii.

înaltă şi chipeşă, cu o înălţime de 174 cm, cu bust de mărimea patru şi cu păr des lung, deocamdată ea atrăgea atenţia. Spre deosebire de noi, Aniska avusese perioade scurte de căsnicie şi căsătorii libere. Insă nu i-a plăcut în mod deosebit să fie măritată, sau poate că nu i-a plăcut prea mult să fie pe post de soţie. Ei îi plăcea mult mai mult cariera sa. Bărbaţii, neputând ţine piept concurenţei cu cariera, au plecat şi au dispărut încetişor.

Şi iată, stăteam pe veranda casei Aniskăi şi analizam tema aceasta deosebit de alarmantă, servind vin de casă.

- Doamne, asta sună ca o sentinţă, totul este aşa de lipsit de speranţă. Sau mai este măcar o şansă? a întrebat cu groază Aniska atunci când i-am povestit ce am citit în jurnal. Dar dacă te gândeşti mai bine, asta ar putea explica de ce tipele banale au mai mult succes decât supermodclele. Se pare că bărbaţii simt cărei femei i-a fost dată energia şi căreia nu. Acum înţeleg de ce Gala, soţia lui Salvador Dali, a avut un succes nemaiîntâlnit printre bărbaţi, în ciuda aspectului ci masculin şi, sincer vorbind, în pofida trăsăturilor nu prea reuşite ale feţei. Probabil noi suntem ca benzina pentru maşină - fără ea maşina nu se mişcă din loc. Tot aşa, şi bărbaţii fără femei nu fac nimic. Este interesant de aflat dacă energia asta se dă la naştere sau dacă o poţi mări cumva.

- Este interesant de aflat dacă energia asta se dă la naştere sau dacă o poţi mări cumva, i-am spus eu mătuşii.

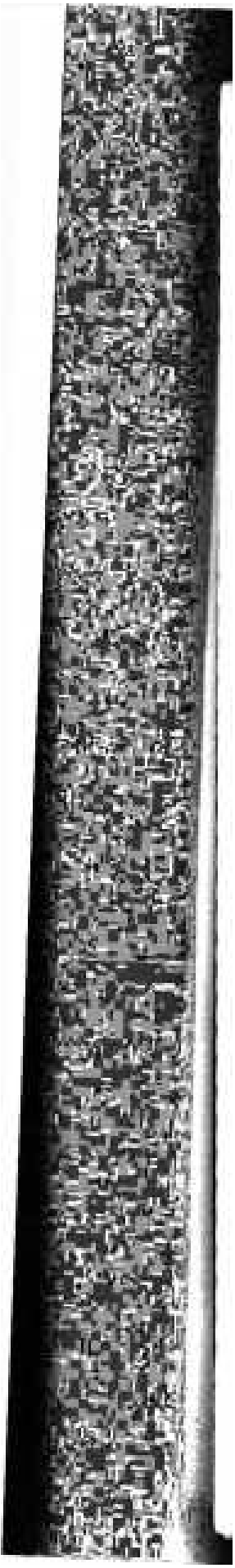

- Desigur, se poate mări. Ştiinţa despre aceasta s-a t ransmis prin viu grai, de la mamă la fiică. Femeile sute de ani au căutat şi au transmis mai departe tehnicile secrete despre cum să-ţi păstrezi şi să-ţi fortifici energia feminină. Iar cea care avea această ştiinţă şi putea să folosească această energie deţinea o putere colosală. Bărbaţii erau gata să îşi dea viaţa pentru o singură noapte cu această femeie. Deoarece energia se transmite numai prin apropiere. Chiar şi o singură noapte cu o astfel de femeie le poate schimba întreaga viaţă bărbaţilor. Nu degeaba se preocupă atât de mult să îşi păstreze fecioria, mai ales în familiile de nobili. Oamenii au îuţelcs de mult că dacă fata este fără de prihană, atunci toată energia ei este folosită la dezvoltarea familiei, şi nu va fi dată vreunei alte activităţi. Probabil de aceea a existat în Europa dreptul la prima noapte, ceea ce îi permitea stăpânului să îşi elibereze vasalul, luând energia femeii. Deoarece cu cât femeia are mai mulţi bărbaţi, cu atât mai puţină energie are, cu atât este mai consumată. Numeroasele relaţii cu bărbaţii sărăcesc femeia de puteri şi de forţa de atracţie. Femeile care se vând nu dau nimic bărbatului, nu îl fac pe acesta mai puternic. în acest caz nu este decât un act maşinal, nimic mai mult, a continuat să îmi explice mătuşa. Pentru a-ţi putea reîmprospăta energia, trebuie să te eliberezi de legătura pe care ai avut-o înainte. Orice legătură poate fi păstrată pe o durată de şapte ani.Chiar dacă aceasta este o legătură cu un bărbat care a murit? am întrebat eu.

- Chiar dacă el nu mai este, chiar dacă se află la mii de kilometri depărtare. Chiar dacă nu aţi avut decât o singură noapte împreună, el continuă să îţi consume energia, iar asta te împiedică să atragi pe acel bărbat pe care îl cauţi, mi-a explicat mătuşa. îţi voi arăta tehnica de eliberare de diversele legături, pentru ca tu să poţi întrerupe legătura cu soţul tău. Şi mătuşa a început să îmi arate şi să îmi povestească.

Apropiind degetul mare, care simbolizează sexualitatea feminină, de degetul arătător, ce simbolizează forţa, vei primi inelul de putere feminină. Coboară inelul puterii feminine în zona pântecului. Chiar pântecul reprezintă centrul puterii feminine, în el strângem energia şi păstrăm firele nevăzute, care ne leagă de toţi bărbaţii cu care am avut relaţii intime. Punem inelul puterii feminine ca un ceas (cu cadranul privind în jos), întoarcem capul în stânga (trecutul nostru), iar în timp ce inspirăm ne imaginăm bărbatul cu care ne-am petrecut cândva noaptea, apoi ne reîntoarcem în prezent (întorcând capul spre înainte) şi, cu mişcări în spirală înspre centru, începem să strângem firul energetic împotriva acelor de ceas. Facem trei cercuri şi, întorcându-ne spre dreapta (în viitorul nostru), aruncăm această, legătură în momentul expirării. Cel mai bine este să scapi de toate aceste legături în a XIX-a noapte cu lună plină, dar dacă crezi că nu poţi aştepta atât de mult, fă

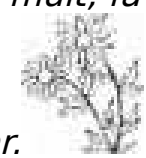

asta atunci când consideri necesar.

2003

- Să mi-i amintesc pe toţi cei cu care m-am culcat în ultimii şapte ani?

Kisa era vizibil nedumerită.

- îmi ceri imposibilul şi mai ales la ora două noaptea. Ce cărţi ai citit? m-a întrebat sever la telefon.

După ce am reuşit, în sfârşit, să-ini amintesc împreună cu Aniska toate aventurile noastre şi am înlăturat toate legăturile, vinul de casă se terminase şi începuse o noapte lungă.

- Ascultă, a spus Aniska, poate că sunt prea sugestionată, dar mi se pare că încetez să mai fiu un balon dezumflat şi parcă încep să reînviu. Trebuie să o sunăm pe Kisa şi să îi povestim toate astea.

Am format imediat numărul de telefon al Kisei şi am împărtăşit cu ea această descoperire. După ce a ascultat instrucţiunile noastre şi după ce ne-a urat noapte bună, Kisa a închis repede telefonul. Am schimbat câteva priviri cu Aniska cu subînţeles şi ne-am dus să ne culcăm, cu sentimentul datoriei împlinite.

Aproape că uitasem de actul nostru de caritate când, după o săptămână, am primit un telefon. Era Kisa. Eu imediat m-am hotărât să folosesc inelul străbunicii şi, uitând să-l scot de pe deget, am început să vorbesc cu Kisa.

Mi-au trebuit aproape trei zile ca să îmi amintesc numele tuturor bărbaţilor cu care m-am culcat în ultimii şapte ani, mi-a spus Kisa. Şi, îţi imaginezi, cum încercam să elimin vreunul dintre ei, mă şi trezeam că mă sună, de parcă ar fi simţit că ceva nu e în ordine. Dar lucrul cel mai uimitor a fost ieri, când am plecat cu1 JARISA **RKNAK** **38**

Aniska să mănânc la restaurantul „Aivengo” şi am dat nas în nas cu Albert.

„Kabelino”, mi-am amintit eu aventura dc trei ani a Kisei cu acel afemeiat notoriu şi de suferinţele ei.

- Da, iar el şi-a aţintit privirea asupra mea cu atâta interes şi dorinţă, încât mai că îmi părea rău că îl înlăturasem.

- El tocmai de aceea te-a şi aţintit aşa cu privirea, pentru că l-ai înlăturat. Dar, în principiu, puteai numai să-l întrerupi, am spus cu dintr-odată, spre surprinderea mea.

- Să-l întrerup? nu a înţeles Kisa.

Nici eu nu înţelegeam şi am început să vorbesc ca hipnotizată:

- *Dacă doreşti de la bărbat sprijin financiar, atunci nu îţi dezlipeşti degetele în partea stângă, ci înlocuieşti degetul mijlociu cu cel mic; dacă vrei să te măriţi, îl schimbi cu inelarul; dacă vrei ca bărbatul* să *te dorească precum prima dată şi să se uite la line cu alţi ochi, atunci schimbi cu cel mijlociu. Iar degetul arătător simbolizează puterea şi îţi dă posibilitatea să foloseşti relaţiile cu bărbatul şi poziţia acestuia.*

- Merge, a început să chibzuiască Kisa, căci nu le mai dau energie, ci o păstrez pentru mine.

- Da, e ca şi doamna cu mulţi căţeluşi în lesă, am continuat. Ce lese minunate pline de energie.

Şi am început să râd cu Kisa în hohote.

Da, îţi imaginezi, „Kabelino” ne-a plătit masa mie şi Aŋiskăi, pentru el asta este o faptă eroică. Ştii, încep să cred în tehnicile tale şi să îmi schimb opinia despre bărbaţi. A trebuit să petrec trei zile pentru a scăpa de toate legăturile, iar în mine a început din nou să clocotească energia, mi s-au luminat ochii şi mi-a revenit(ii) *Magia puterii feminine* .

m

speranţa să-mi întâlnesc prinţul, a încheiat Kisa cu un aer optimist.

M-arn bucurat sincer pentru ea, deoarece în ultimul timp toate idilele ei se încheiaserâ foarte brusc, iar încrederea fermă în natura „animalică” a tuturor bărboi ilor amenința să-i distrugă întreaga ei viață. Ce bine că eu nu am avut așa de multe idile și că a fost nevoie doar de o scară pentru a rupe toate legăturile. Tot gândi ndu-mă la Kisa și la mine, am început să umblu prin cameră. Când privirea mi-a căzut asupra imaginii mele în oglindă, m-am oprit ca trăsnită - mai purtam încă meiul. L-am dat jos cu atenție și am început să-l examinez: ce pietre trebuie să fie pe el, pentru ca acesta să își recapete puterea de odinioară?

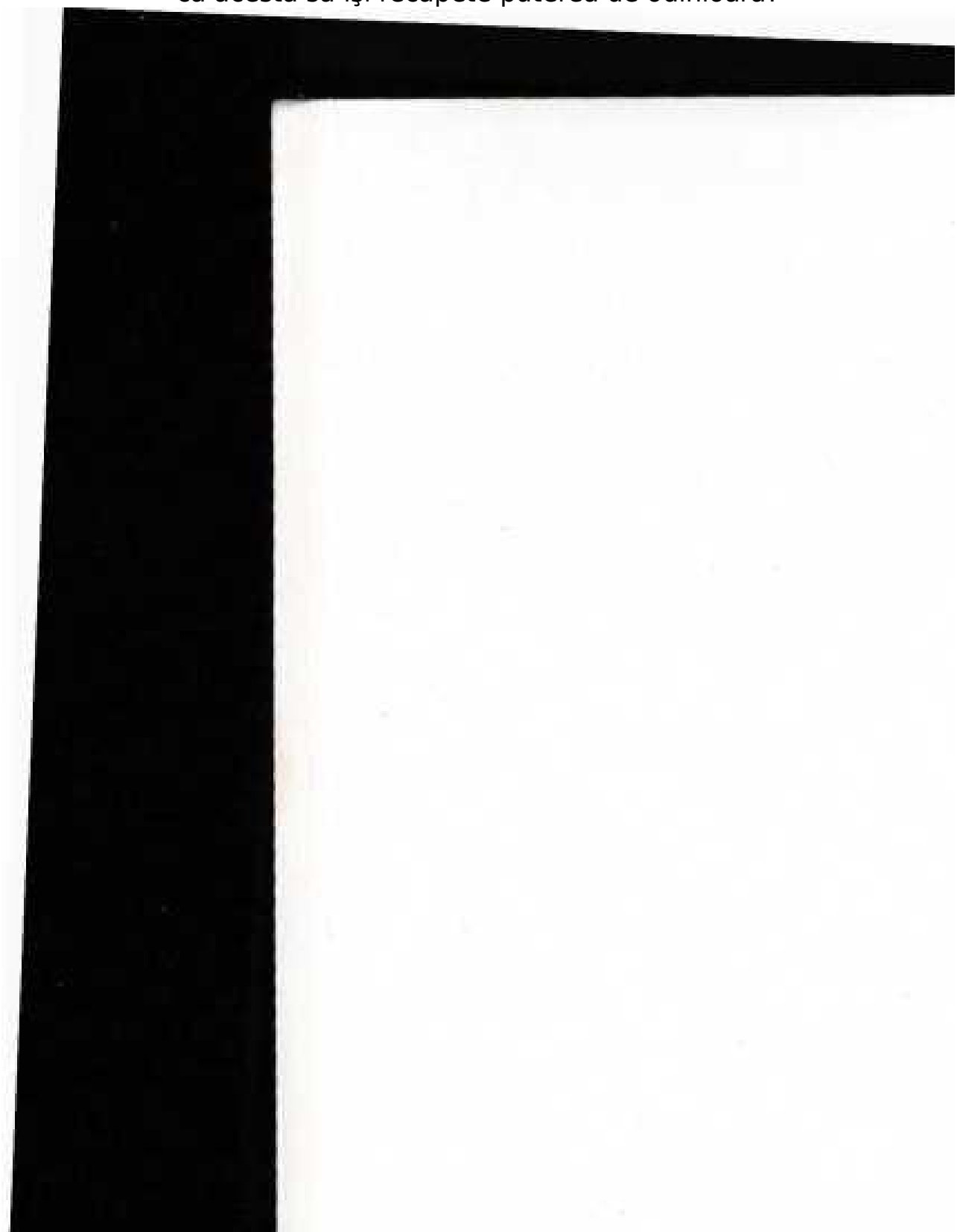

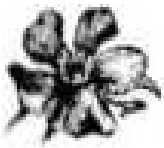

Capitolul 3
Libertate şi energie

1903

Ce pietre trebuie să fie pe el, pentru ca acesta să îşi recapete puterea de odinioară? am uluit-0 l><> mătuşă, dând buzna în sufragerie şi aproape dând-o grămadă.

În urma discuţiei noastre din budoar despre energia feminină, după ce i-am spus noapte bună mătuşii, m am dus să mă culc. Insă în timpul nopţii m-am ridicat brusc din pat ca înţepată. Cum de am putut uita să ii povestesc mătuşii despre inel şi despre tot ce s-a întâm piat cu mine în templul Afroditei? Abia aşteptam să vină dimineaţa ca să îi pun întrebările mele chinuitoare. Nici mi am auzit bine vocea Sofiei Nikolaevna, care dădea ordine în legătură cu micul dejun, că am şi părăsit cear- HM irul şi, ţinând în mână inelul, am plecat să o caut.

Mătuşa, zâmbind misterios, mi-a luat din mână inelul înnegrit şi un pic boţit, dar oricum elegant. Liniile curbe subţiri, împletindu-se, formau un desen ciudat, asemenea tulpinelor de trandafir încolăcite, dar în locul i randafirilor erau nişte orificii goale pentru pietrele pro

LARISA RKNAI;

ţioase şi, în funcţie de diametrul lor, erau patru orificii mai mari, iar în jurul lor alte patru mai mici. Dar cel mai uimitor lucru era că de la orificiile mari porneau nişte arcuiri subţiri în formă de ramuri, care se uneau în centru şi formau un orificiu mic pentru cea de-a noua piatră. Inelul semăna mai degrabă cu o coroană neobişnuită. Mătuşa se uita cu admiraţie la minunata creaţie.

- Am uitat cu desăvârşire să vă povestesc ce s-a întâmplat în Grecia.

Şi deja mă pregăteam să încep să-i povestesc, când mătuşa mi-a spus brusc:

- Ghicesc ce e asta!

M-am uitat uimită la Sofia Nikolaevna.

- Şi ce e asta? era tot ce puteam spune.

- Acesta este inelul puterii feminine. Legendele povestesc că Hefest l-a făurit pentru soţia sa, Afrodita, ca simbol al iubirii şi admiraţiei pentru farmecul ei feminin. Cele patru pietre mari simbolizează cele patru puteri fundamentale ale naturii, cele patru colţuri ale lumii, cele patru manifestări ale energiei feminine; cele patru pietre mai mici corespund celor patru manifestări ale energiei masculine — cele patru tipuri de hărbaţi; iar cea de-a noua piatră de sus reprezintă simbolul principal al energiei feminine. Femeia care poate să adune toate aceste pietre, căpătând putere asupra bărbaţilor şi asupra sa, va căpăta putere asupra

întregii lumi.

- Şi cine a reuşit să facă asta până acum? era tot ce puteam pronunţa.

Afrodita a fost prima, a zâmbit cneaghina. Ei îi era uşor să sucească oricărui bărbat capul. De aceea, acest inel s-a păstrat mult timp în templul Afroditei, unde preotesele învăţau practicile secrete ale energiei feminine. în templu, existau patru mari preotese, care■â

reprezentau cele patru manifestări de energie feminină. Adunându-se în Cercul de putere feminină şi unind cele patru energii laolaltă, căpătau o putere imensă. Celelalte preoţesc care învăţau de la acestea trebuiau, în semn <le verificare, să scoată din minţi un bărbat dintr-un anumit clan, şi să primească de la acesta în dar o mică piatră preţioasă. Când vreo preoteasă reuşea să strângă patru pietricele preţioase, cunoscând patru bărbaţi din clanuri diferite, aceasta trecea la o nouă etapă şi trebuia să primească în dar de la un singur bărbat patru pietre preţioase, iar cea de-a treia etapă era când ea primea în ilar de la cel mai puternic bărbat cea de-a noua piatră.

('And toate cele patru pietre erau strânse, inelul căpăta o putere incredibilă. Dar cea mai mare energie o căpăta cea care reuşea să strângă toate cele nouă pietre.

- Ce înseamnă „să cunoască bărbaţii", am dorit eu să mă lămuresc. Să îşi petreacă noaptea cu ei?

Mătuşa a zâmbit îngăduitor şi cu un zâmbet trist a răspuns:

Din păcate, petrecându-şi noaptea cu o femeie, dimineaţa bărbatul poate chiar să uite cum o cheamă pe aceasta. Arta nu constă în a-ţi petrece noaptea cu un bărbat, ci în a nu ţi-o petrece, şi totuşi să îi înţelegi psihologia .a să îi cunoşti dorinţele lui tainice, să-l faci să îţi dăruiască totul doar pentru posibilitatea de a sta lângă tine.

2003

Magia puterii feminine.

- - Ţi-ar plăcea ca bărbaţii să îţi dăruiască totul doar pentru posibilitatea de a sta lângă tine? am uimit-o pe Marina cu această întrebare, când am sunat-o pe la începutul verii.Păi, cui nu i-ar plăcea? m-a întrebat Marina uimită.

- Atunci trebuie iar să studiezi! am anunţat-o eu. Teoria-i teorie, dar în practică, atunci când cunoştinţele îţi sunt transmise la nivel energetic şi verbal, asta este deja altceva. Măiestria se poate învăţa numai de la maestru. Draga mea Marina, tu eşti ultima mea nădejde! Nu ştii cumva, la Moscova sunt şcoli speciale pentru femei? am întrebat-o pe Marina.

îmi sunasem metodic toate prietenele pentru a afla acest lucru. Aniska nu m-a putut ajuta cu nimic, rugându-mă să o iau şi pe ea imediat cum aflu ceva. Kisa, în general, nu avea treabă cu învăţatul, preferând şcoala vieţii şi nu cercetări teoretice. Am format numărul de telefon al Marinei, considerând că la Moscova trebuiau să existe astfel de şcoli. Marina nu mi-a înşelat aşteptările.

- Asta e! 0 cunoştinţă de-a mea mi-a povestit că atunci când soţul ei, pe la 50 de ani, a părăsit-o, ea a urmat nişte cursuri la o şcoală. Iar soţul ei imediat a uitat de amantele lui tinere, iar acum nu poate trăi fără ea şi o sună de câte douăzeci de ori pe zi.

- Perspectiva asta te stimulează! Poţi să-i afli numărul de telefon?

- Desigur, mi-a promis Marina. Să mergem împreună şi sunt sigură că vom învăţa ceva folositor. Gândindu-se un pic, a adăugat: înainte să ne folosim energia noastră aprinsă cu scopuri pacifiste, n-ar fi rău să înţelegem de unde să o luăm.

- Femeia poate începe să stocheze energie după ce şi-a eliminat toate legăturile, a spus Sofia Nikolaevna,stând cu mine în curtea casei sale şi admirând I u ti;i Astăzi este cea de-a XlX-a noapte cu lună plină, deci po| să îţi îndepărtezi legătura care te unea cu soţul tău.

— Dar încă nu m-aţi învăţat cum să strâng energii un contrazis-o eu după ce ra-am eliberat de acea legătură

- Ei bine, hai să încercăm, a zâmbit mătuşa şi i redevenit iarăşi serioasă. Dar mai întâi trebuie să vez dacă o ai. Poţi vedea cu ochiul tău intern dacă mai a energie şi câtă.

închide ochii, inspiră, iar în timpul expirării cancan treazăţi atenţia asupra pântecului tău. întunericul si destramă încet şi vei vedea miezul naturii tale femin ine Priveşte ce copaci cresc acolo, ce flori înfloresc, simit mirosurile, ascultă sunetele, cântecul păsărilor şi daci ceva nu îţi place, dacă ceva strică frumuseţea şi armo nia acestui loc, dă la o parte acest lucru. Dă la o parii tot ce nu este trebuincios, toată murdăria, toate vechilii i ile, toate urmele. După ce faci ordine, simte-le uşoară ş, liberă, simte cum te ridici spre un nor alb, şi de la acei, înălţime priveşti la lumea la, o admiri. Poale vezi ceh mai ascunse locuri, poate vezi ceva nou, poate doreşti, sb schimbi ceva, să mai adaugi ceva. După ce te.-ai bucurai de frumuseţea naturii tale feminine, întoarce-te. în reali laie, deschizând ochii.

2003

- Deci, ce ai văzut? m-a întrebat Aruna după ce am deschis ochii.

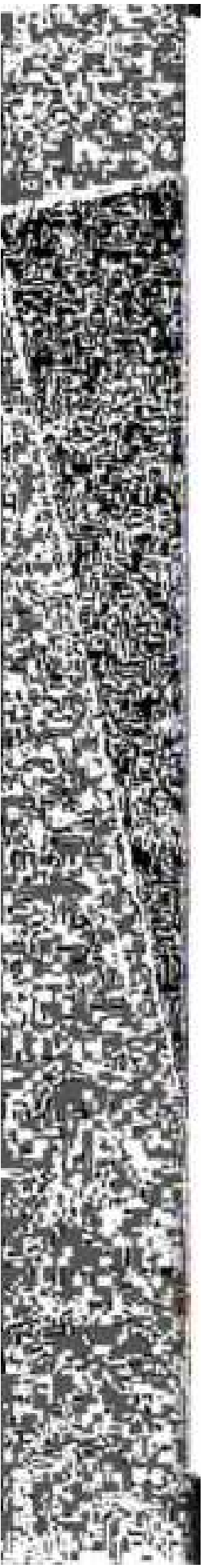

Desigur, cuvintele ei erau diferite de cele ale Soliei Nikolaevna, dar esenţa lor era aproape aceeaşi. Trebuia să văd miezul naturii mele feminine.Aruna, un expert în practicile feminine, o burcată* solidă cu păr lung negru, care, deşi stând pe scaun, era mai înaltă decât mine şi stârnea respect şi fiori. în îmbrăcămintea ei de culoare roşu-închis, cu semne ciudate pe piept, semăna mai degrabă cu un şaman decât cu o cneaghină, dar profunzimea cunoştinţelor ei şi energia interioară imensă făceau ca fiecare cuvânt al ei să fie ascultat cu atenţie. (Oricum, ajunsesem la Moscova împreună cu Marina şi, împărţindu-ne între modulele de business, am hotărât să ne iniţiem în tainele antice cu o interpretare modernă.)

- A fost **foarte frumoasă poiana de romaniţă! Intr-adevăr, acolo erau câteva buturugi arse, dar le-am curăţat.**
- Istcaţo, dar ai văzut apă?
- Apă... nu, pentru că nu aţi spus nimic de apă, m-am mirat eu.
- Da, eu în mod special nu spun nimic despre apă. Apa simbolizează energia feminină. Dacă în femeie se găseşte această energie, atunci ea vede apă, la unele femei sunt pârâuri, la altele o mare. Nu degeaba spune bărbatul despre femeia plină de energic că: „Sunt însetat după ea”. Dar dacă ea este seacă, atunci nu îşi va putea găsi izvorul. De aceea trebuie să cauţi.

închide ochii, inspiră, iar în momentul expirării întoarce-te în miezul naturii feminine. Priveşte de jur împrejur, ai venit aici pentru a-ţi găsi izvorul, poate îl vei zări în iarba crescută, poate vei chema ploaia precum femeia din Antichitate, sau poate va trebui să sapi şi să găseşti un izvor sub pământ. Cel mai important este să îl găseşti.

’Bureaţi - locuitori de origine mongolă de pe teritoriul Siberiei.

Am ascultat cuvintele Arunei, Iară să aud, şi am văzut o cascadă superbă, m-am îmbăiat în valurile ei curate, m-am bucurat de atingerea picăturilor de apă pe piele. Am avut impresia că picăturile îmi pătrundeau în fiecare celulă a corpului meu, că curentul mă prinde şi mă poartă înspre mare. Şi iată, mă aflam deja pe valurile mării şi simţeam cum curentul, ce se transforma intr-un vârtej, mă trăgea în jos.

1903

- *Te laşi în jos şi vei vedea o scoică minunată. înoţi spre această scoică şi o deschizi,* a continuat mătuşa.

După prima meditaţie, când mătuşa a înţeles că eu nu vedeam apă, m-a rugat să îmi mai închid o dată ochii şi să văd marea. Insă uneori vedeam câte ceva şi numai apoi auzeam glasul mătuşii. înainte ca mătuşa să îmi spună despre scoică, eu deja înotasem spre ea şi o deschisesem şi numai după aceea am auzit că mătuşa îmi spunea:

în interiorul scoicii se află o perlă superbă sclipitoare a puterii tale de atracţie feminină. Ia această perlă şi aşaz-o în pântec şi vei simţi cum aceasta te va umple de strălucire, făcându-te atrăgătoare. Şi, fiind plină de strălucire, te întorci la suprafaţă, la soare şi, asemenea zeiţei antice Afrodita, renaşti din nou din spuma mării. Insă cea care renaşte este o altă femeie, care poate fi calmă, asemenea mării potolite şi jucăuşe, asemenea valurilor ce se izbesc de ţărm, care poate fi mereu puternică şi aprigă în drumul său, asemenea valului tsunami şi. care poate fi calmă şi liniştitoare. Care poate fi diferită, dar mereu aceeaşi. Şi această femeie iese pe malulmării, pregătită să dăruiască şi să împlinească. Perla reprezintă simbolul energiei feminine, iar vârtejul, structura iniţială a energiei feminine.

Mi-am deschis ochii şi m-am uitat la mătuşă, aflându-mă încă sub influenţa imaginii fermecătoare şi a sentimentului de regenerare.

- Draga mea, ce culoare avea perla ta? m-a întrebat mătuşa.

- Neagră, i-am răspuns eu, de parcă vedeam aievea minunata perlă neagră cu reflexe albastre.

- Acum ştii care este a noua piatră pe care trebuie să o primeşti în dar.

- Cea de-a noua piatră?

Da, cea de-a noua piatră de pe inelul tău, adică simbolul energiei feminine este perla, iar vârtejul reprezintă structura inițială a energiei feminine. Ți mai amintești când îți spuneam că femeia poate lua energie din lume? *ți ridici mâinile spre cer, stând cu picioarele pe sol, tălpile paralele una de cealaltă. Simți cum curentul dens și întunecat al energiei Pământului îți pătrunde prin tălpi și cum se ridică prin picioare spre pântec, iar sus, curentul străveziu și luminos al Aerului îți pătrunde prin palme, și ambele părâie de energie se îndreaptă spre pântec. Unindu-se la nivelul pântecului, energia începe să se desfacă din centru în sus într-o spirală și treptat îți copleșește tot corpul, destrămându-se până la vârfurile degetelor. Simți cum energia ți se unește cu energia tuturor femeilor din lume, cele care au trăit înaintea noastră și care vor trăi după noi. Simți că vârtejul tău de energie devine din ce în ce mai puternic. Și, căpătând noua putere, îți reîntorci vârtejul în interior, îl împrăștii în zona pântecului și mulțumești spațiului. Dacă împrăștii vârtejul, atunci obligatoriu trebuie să*

îl strângi, căci asta este legea spațiului, altfel va începe haosul, adică nu va mai exista creație și dragoste. După cum ai înțeles, pântecul este locul energiei tale feminine și trebuie să îl umpli cu energie. Repetă acest ritual câteva zile și apoi vom merge mai departe.

- Dar nu am voie să flutur bagheta magică pentru a fi plină de energic? m-am adresat mătușii cu o mică speranță.

- Uneori merită să îți acorzi câteva zile, pentru ca apoi toată viața să îți fie dedicată ție, a răspuns Sofia Nikolaevna calm și observând printre altele: E bine că Mark nu va fi prin apropiere două luni și vei

avea timp să te ocupi de tine însăţi...

2003

M-am hotărât să plec în Tunisia cu Kisa şi să ne îngrijim. După ce m-am întors din Moscova, i-am povestit imediat Aniskăi şi Kisei despre lecţiile de la „Academia Vieţii l’rivate”. Aniska nu putea veni, deoarece avea un con- I ract urgent, însă Kisa m-a sprijinit şi mi-a spus că astfel de lucruri trebuie studiate la soare şi căldură, şi nu în zone nordice, în friguroasa lună de iunie din Petersburg. După o săptămână zburam deja spre Tunisia.

în primele trei zile am stat pur şi simplu la soare şi am înotat în mare, revenindu-mi treptat după ritmul alert al muncii. Insă după aceea ne-am uitat în jur şi am văzut că eram înconjurate de o mulţime de bărbaţi frumoşi.

„Ne vom antrena!”, ne-am gândit noi şi am hotărât să anulăm începutul noii vieţi pentru cumpărături.

intr-un magazin mi-a atras atenţia un colier din briliante negre şi aur alb. Confecţionat în stil oriental,

părea adus dintr-un harem. L-am rugat pe vânzător să îmi arate aeest colier.

- Vă ajut să îl puneţi la gât, am auzit glasul de bas al bărbatului, care vorbea o engleză impecabilă, şi am simţit cum vânzătorul îmi ridică cu grijă părul şi îmi închide colierul la spate.

M-am apropiat de oglindă, dar m-am uitat mai mult nu la colier, ci la vânzător. Era drăguţ, avea un nas subţire, ochii căprui-închis, două gropiţe, mâini puternice, un zâmbet strălucitor şi nişte buze cărnoase.

„Asta este o influenţă din partea străbunicii; au început să-mi placă bărbaţii asiatici”, m-am gândit eu. Am simţit cu fiecare celulă a corpului forţa masculină animalică ce emana de la el. Colierul era elegant, dar costa o avere. L-am lăsat cu părere de rău pe vânzător să îl scoată, încă o dată simţind atingerea mâinilor lui fierbinţi.

- Mergem? m-a întrebat Kisa.
- Da, imediat, am răspuns eu silit, încă fermecată şi hipnotizată de vânzător.
- Pot să vă invit la un ceai, a spus vânzătorul, care vizibil nu dorea să ne lase să plecăm şi vorbind cu un aşa glas, ca şi cum se propunea pe sine, şi nu ceaiul.
- Da, i-am răspuns fără ezitare.
- Ai înnebunit, mi-a şoptit Aniska. Are o mie de femei ca tine!
- Dar ne-am hotărât să ne antrenăm doar! i-am reamintit calmă.
- Mă numesc Valid, s-a prezentat vânzătorul. Iar pe dumneavoastră?
- Kisa şi Lara!

Nu aţi vrea să veniţi astăzi cu mine la discotecă? Trec să vă iau de la hotel pe la ora zece scara, mergem să fumăm o narghilea, bem cafea, vă servesc cu dulciurilenoastre populare, apoi mergem la discotecă! ne-a descris programul pentru această seară Valid, fără să se îndoiască de acceptul nostru.

- M-au măritat fără să fiu eu de faţă! a început să râdă Kisa. Totuşi, cred că o să fie mai vesel decât să stăm la hotel printre perechile de familişti.

- Bine! am răspuns eu.

- Atunci pe la ora zece o să vă aştept cu amicul meu în vestibul.

- Suntem nebune, a spus Kisa, imediat cum am ieşit din magazin. Şi la ce ne trebuie nouă asta?

- Pentru a cunoaşte culturi noi, am ridicat din umeri.

- Acum asta se numeşte schimb cultural! m-a înţepat Kisa.

Brusc am auzit că ne-a strigat cineva şi l-am văzut pe Valid alergând în urma noastră.

Avea în mână un trandafir.

- Acesta este pentru dumneavoastră, a spus el şi mi-a întins trandafirul, iar după ce ne-a reamintit de întâlnire, a dispărut.

- O, asta devine deja serios! Se vede că e expert! a comentat Kisa.

- Kisa, nu fii răutăcioasă! am rugat-o împăciuitor. (hicum, trandafirul dintotdeauna a simbolizat pasiunea!

1903

- Trandafirul dintotdeauna a simbolizat

pasiunea. Mătuşa s-a întors de la florărie cu un buchet imens de trandafiri de culoare roşu-închis.

Stăteam şi citeam o carte. Mătuşa îmi dăduse un teanc de romane franţuzeşti şi mi-a cerut să le citesc,acordând atenţie nu subiectului, ci strategiei de formare a relaţiilor. Prinsă în lectură, nu am băgat de seamă ce mi-a spus.

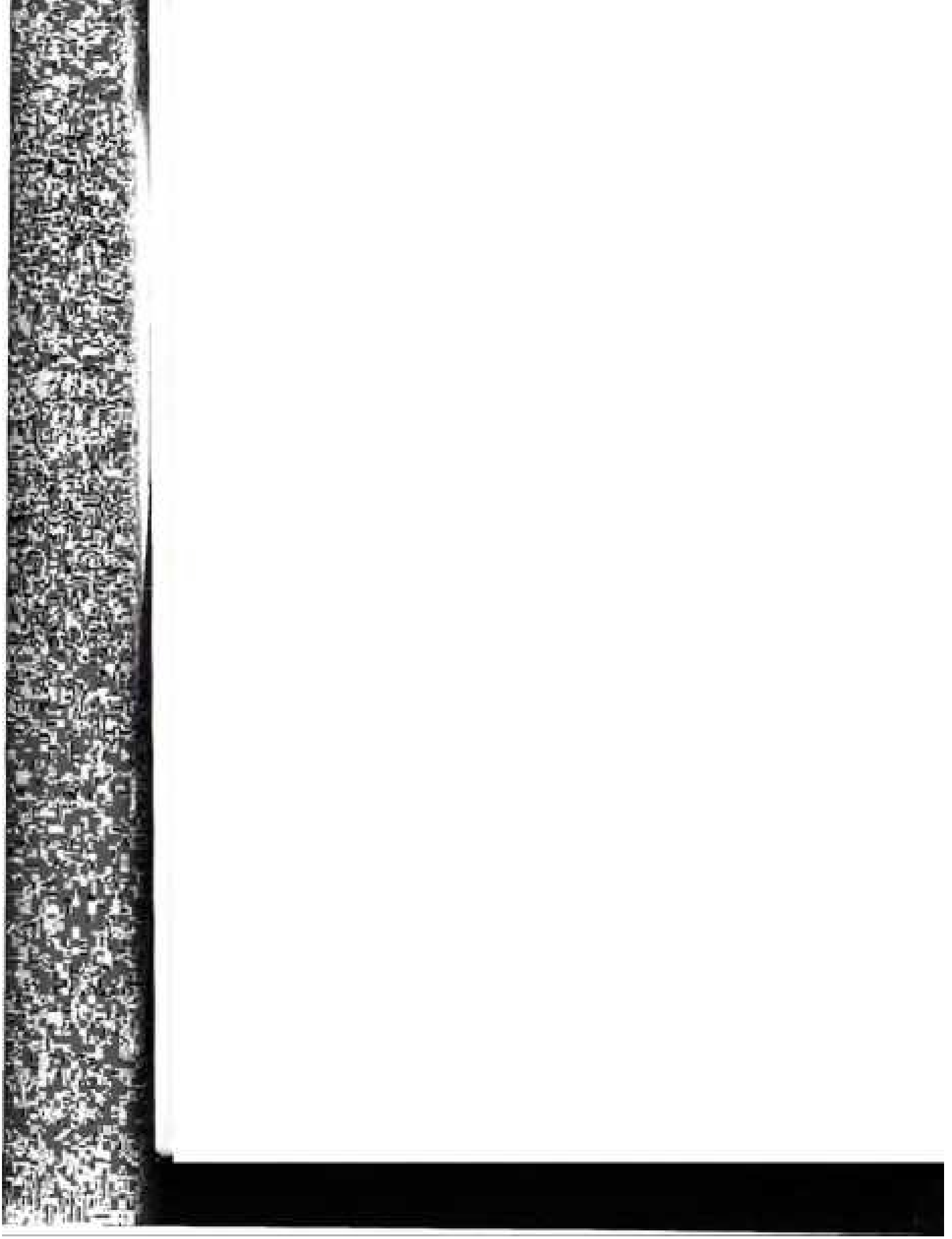

- Mătuşă, despre ce vorbiţi? am întrebat-o eu, rupându-mă de lectură.

- Despre locul puterii tale feminine, despre floricica ta interioară, despre pântecul tău. Lasă cartea şi vino cu mine în grădină.

Magia puterii feminine

îmi plăcea grădina de vară a mătuşii: multă verdeaţă, pe perete un tablou mare ilustrând un mac cu patru petale deschise. Mereu am iscodit-o pe mătuşă să aflu dacă tabloul avea vreo semnificaţie anume, însă ea mereu găsea o scăpare, spunând că toate se vor lămuri la timpul lor.

în grădină, mătuşa a pus trandafirii într-o vază umplută cu apă şi a adus-o în centrul încăperii. De jur împrejur mătuşa a aşezat nişte perne cu broderie orientală, iar oaza noastră sobră s-a transformat într-o cameră de harem. După ce nc-am aşezat confortabil pe perne, mătuşa a început să admire trandafirii, eu i-am urmat exemplul şi mă simţeam ca o odaliscă*. Florile fermecau cu prospeţimea şi aroma lor.

- Frumoase flori, a rostit mătuşa şi s-a întors spre mine. Ce zici, să ne uităm la floricica ta interioară?

- Floricica mea interioară?

- Da, locul puterii talc feminine este vaginul şi pântecul tău! Pereţii vaginului sunt ca patru petale ale unei flori: de sus, de jos, din dreapta şi din stânga.

M-am uitat instantaneu la pictura cu macul. Mătuşa

mi-a prins privirea şi a dat din cap:

- Da, acum ştii însemnătatea tainică a acestui tablou. Aceasta este natura noastră minunată! închide ochii şi priveşte cu ochiul tău interior ce culoare au petalele tale — cea de sus, cea din dreapta, cea de jos şi cea din stânga.

- Albastru, am spus eu uimită, deschizând ochii. De ce?

- Aşa, deci ai citit prea mult. Trebuie să gândeşti mai puţin şi să simţi mai mult, mi-a răspuns mătuşa. Culoarea alb simbolizează puritatea, roz predispoziţia spre griji, roşu o fire pasională, iar albastrul şi violetul o muncă intelectuală încordată.

- Mătuşă, m-am revoltat eu, e greu să vă mulţumească cineva, chiar dumneavoastră mi-aţi cerut să citesc.

- Da, ţi-am cerut, a recunoscut mătuşa cu uşurinţă, dar tu vrei să fii o femeie pedantă?

- Femeie pedantă? m-am mirat eu. Deci de aici a apărut această expresie!

- Nu am de gând să te contrazic, a răspuns Sofia Nikolaevna. însă se pare că ai dreptate. Acum mai mt ă-te o dată la buchetul adus de mine şi alege ce îţi place mai mult, mi-a cerut mătuşa.

Neînţelcgând încă ce urmărea ea, am ales din buchet mi boboc bine făcut.

- Trandafirul tău încă nu s-a deschis. Eşti încă închisă la lume şi la bărbaţi! Ia trandafirul şi simte-i aroma, umplându-te cu ea şi umplând şi pântecul cu această aromă. Acum atinge-te cu trandafirul pe sân.

- Mătuşă, mi-e jenă, am refuzat eu, ruşinându-mă.

Bine, atunci cu ies şi te las singură cu floarea ta şi încearcă să atingi cu trandafirul natura ta. Imaginează-ţi că îţi treci delicat floarea pe petala supe-rioară, iar aceasta sc colorează, apoi treci floarea uşor pe petala stângă şi aceasta se colorează, că atingi floarea de petala dreaptă şi aceasta se colorează, apoi atingi floarea pe petala inferioară şi aceasta se colorează.

După ce mi-a dat aceste instrucţiuni, mătuşa se făcu nevăzută. Am învârtit în mâini trandafirul şi, fiind convinsă că în jur nu era nimeni, am închis ochii şi mi-am atins corpul cu trandafirul.

2003

Am simţit atingerea trandafirului pe corp şi, deschi- zându-mi ochii, am văzut capul întunecat al lui Valid, care se apleca asupra mea şi trecea delicat trandafirul de jos până aproape de buzele mele. Eu stăteam întinsă pe nişte cearşafuri presărate cu petale de trandafir şi mă desfătam cu săruturile pasionale. Aceasta era cea dc-a treia întâlnire a noastră.

Idilele de vară evoluează năvalnic! Kisa a dispărut încă din prima noapte cu amicul lui Valid ca să „facă plajă la lumina lunii” şi s-a întors foarte mulţumită.

- Cum s-a desfăşurat schimbul cultural? am între- bat-o eu când luam micul dejun.

- Mi-a sărutat fiecare degeţel de la picioare şi mi-a şoptit o grămadă de cuvinte plăcute în engleză, germană şi rusă! Bogate tradiţii culturale! a tras ea concluzia. Dar la tine?

- Am hotărât să amân plăcerea şi, după ce ne-ain luat delicat la revedere, am plecat, la culcare imediat după discotecă. Deşi aş fi dorit să rămân! i-am răspuns.

- Şi unde mergem azi? s-a interesat Kisa.

Sper că nu la operă! am glumit eu.- Bine, vedem noi, că au promis că vor trece la ova zece - poate ne vor cânta amândoi serenade! a început să se iluzioneze Kisa.

În cea de-a doua noapte, într-adevăr, am ascultat cântece arăbeşti în interpretarea unei vedete din zonă. Mu încă mai ţineam garda sus şi mă uitam cu invidie la Kisa care, deşi somnoroasă, era strălucitoare dimineaţa. Sexul sănătos făcea minuni. Şi de ce se consideră că bărbatul profită de femeie? în cazul de faţă sexul intra în compoziţia odihnei de vară, ca element al unui stil de viaţă sănătos. Cel mai important lucru este să nu iei totul prea în serios, ceea ce Kisa şi făcea: pur şi simplu îl folosea pe Bessem (aşa îl chema pe prietenul lui Valid) ca pe o maşină de sex. Şi amândurora le era bine aşa. Eu o invidiam deoarece nu puteam face asta, nu puteam să fac sex fără să mă implic sufleteşte. Valid mi-a dăruit mici cadouri - o brăţară de argint, diferite coliere haioase, broscuţe-ţestoase din ceramică şi întrebări de genul „când?”.

În cea de-a treia noapte, adunându-ne la discotecă, am hotărât să aprofundez tradiţiile arăbeşti despre dragoste. Discoteca orientală îţi înfierbânta sângele, iar dansul îmi amintea mai mult de actul sexual decât de mişcarea propriu-zisă. în timp ce priveam perechile care dansau, m-am gândit că discoteca este un test original cu privire la compatibilitate. Dintr-odată devine clar cine cui îi este potrivit şi cine nu. Prinzând ritmul general, toţi se mişcau sincronic şi parcă se contopeau intr-un singur ritm. Cei care nu puteau sub nici o formă să se contopească unul cu celălalt se despărţeau,

probabil simţind că nici în sex nu se potrivesc.

Noi ne potriveam de minune (cel puţin dansând). Obosind, m-am aşezat să iau o gură de aer şi să beau

LAIUSA RENAH

apă, Valid s-a aşezat lângă mine şi în spirit de glumă mi-a pus obişnuita întrebare: „Când?” Iar eu, glumind, i-am răspuns: „Astăzi”. Valid a oprit imediat vânzătorul de flori care trecea pe lângă noi şi i-a şoptit ceva la ureche. După câteva minute vânzătorul a apărut cu o pungă imensă.

- Ce e asta? am întrebat eu interesată.

Valid a zâmbit şi mi-a şoptit:

- Să mergem să dansăm!

Ne-am ridicat şi am intrat în dansul general. Şi acolo am simţit că sunt acoperită de petale de trandafiri! Senzaţia e greu de descris!

- Am mai lăsat câteva pentru noaptea cu tine! Să mergem, vreau să te văd dezvelită, întinsă pe trandafiri!

M-am îmbujorat şi m-am gândit: ce bine că puţini înţeleg englezeşte pe aici. Şi l-am urmat ascultătoare. Valid m-a aşezat în pat şi, sărutându-mă, a presărat petale de trandafiri. Aflându-mă în mâinile lui fierbinţi, am încetat să mă mai dojenesc şi m-am predat alinturilor. Toţi bărbaţii care fuseseră în trecut păreau nesăraţi şi primitivi. Temperamentul arăbesc impresiona şi uimea, şi atunci am înţeles expresia: „El a descoperit în ca femeia - a deschis în ea floarea”.

1903

- Ţi-ai descoperit floricica ta interioară? m-a întrebat mătuşa, după ce s-a întors o jumătate de oră nai târziu.

încă mai stăteam întinsă pe perne, prinsă în senzaţiile interioare.

Sinceră să fiu, am încercat i-am răspuns.

- Judecând după ochii tăi strălucitori, ai reuşit! E păcat când femeia aşteaptă un bărbat să o trezească şi să o descopere. Ea şi singură poate să îşi descopere o mulţime de pasiuni. Şi tu poţi să-ţi deschizi floarea când doreşti, sau o poţi închide în faţa neplăcerilor, a continuat mătuşa.

- Cum să o deschid?

- *Imaginează-ţi cum petalele tale sunt îndreptate spre obiectivul dorinţei tale sau al evenimentului dorit; ¡fi odată cu expirarea, acestea se alungesc, se întind de-a lungul corpului tău. in timp ce îţi ţii respiraţia apucă imaginea evenimentului dorit, iar în momentul inspiră- rii, acestea se retrag în pântec.* De ce ai vrea să te bucuri azi?

- Să începem cu ceva simplu, prăjituri, am hotărât cu şi, imaginându-mi cele mai proaspete eclere cu cio- i olată, am deschis petalele şi am retras floarea înapoi. (aed că seamănă cu o floare carnivoră, care prinde astfel insecte! mi-am amintit eu.

- Adevărata femeie este mereu un pic „carnivoră”! a recunoscut mătuşa, fără să se sperie câtuşi de puţin de o astfel de comparaţie. *Singura dificultate constă în a-ţi alege corect victima şi în a o aştepta, în a nu îţi pierde energia şi timpul cu mărunţişuri! Să ne întoarcem la floarea noastră. Tot astfel poţi să îţi închizi spaţiul la neplăceri. sau la evenimente nedorite! îţi imaginezi imaginea evenimentului nedorit, tot ca mai înainte îţi întinzi petalele, însă nu apuci cu ele ceea ce nu îţi trebuie, ci închizi petalele în faţa acestei imagini şi îţi retragi bobocul.*

- Da, este într-adevăr locul puterii feminine, am fost cu de acord.

*Acum, când eşti conştientă de tine însăţi, poţi mcepe să strângi energie, pentru ca floricica ta să fie*W

mereu proaspătă, a spus mătuşa şi a continuat: *Inspiri, concentrându-le asupra punctului din centrul frunţii (centrul intuiţiei) şi în acelaşi timp cobori şi ridici muşchii intimi. În timp ce ţii ţii respiraţia dai drumul energiei prin coloana vertebrală în pântec pentru a-l umple, iar în timpul expirării permiţi energiei să se ridice ca un val spre centrul intuiţiei, apoi mai inspiri încă o dată. Faci 20 astfel de cicluri. Cu cât sunt mai puternici muşchii tăi, cu atât mai bine poţi să strângi energie şi să nu o laşi să-ţi scape. Te voi învăţa nişte exerciţii speciale pentru muşchi, pe care să le faci dimineaţa şi seara.* EA,

Capitolul 4

Sfera sexuală

2003

VA trebui să faceţi aceste exerciţii dimineaţa şi seara. Femeile fac asta de mii de ani, pentru a-şi întări energia lor sexuală. în Antichitate, mamele începeau să-şi înveţe fiicele când acestea împlineau 8 ani. Muşchii puternici ajutau la naştere şi, cel mai

important, dădeau o plăcere de ncdescris bărbatului şi femeii. Dar, în acelaşi timp, femeia putea să nu permită bărbatului să se apropie, dacă nu dorea. Simţind puterea unor astfel de femei, bărbaţilor a început să le fie frică de ele şi să considere sexualitatea o blasfemie, ca de altfel tot ce era legat de muşchii genitali. Tradiţia s-a păstrat şi a fost transmisă numai în templele de femei, împrăştiate prin toată lumea. Dar femeile obişnuite nu puteau să păstreze această cunoaştere, de aceea treptat puterea femeii s-a transformat în legendă, povestea Jenia, profesorul de practici sexuale de la „Academia Vieţii Private”.

După ce ne-am întors din Tunisia, mulţumite şi odihnite, eu şi Kisa am venit repede la Moscova în primul wcekend, ca să ne

terminăm studiile. Şi deja a doua zi am simţit că reprezentările noastre despre sine, despre bărbaţi şi despre lume tocmai acum începeau să .se apropie de realitate. Dar cel mai mult ne încânta aparatul pentru antrenare a muşchilor genitali. Răsucind în mână aparatul şi mirându-mă de simplitatea şi graţia invenţiei creatorului lui (acesta era inginerul V. Muranivski, care cândva, în tinereţe, îşi petrecuse o noapte cu o femeie cu muşchi special antrenaţi şi fusese atât de uluit de ea, încât toată viaţa a căutat una asemănătoare şi, negăsind, a construit acest aparat spre bucuria tuturor), am început antrenamentul. Era o fericire să exersăm numai cinci minute dimineaţa şi seara. După două săptămâni am simţit că reacţia bărbaţilor din jur faţă de mine începea să se schimbe. Privirile lor deosebite îmi măguleau orgoliul, iar eu mă simţeam dorită şi irezistibilă.

1903

în sfârşit m-am simţit dorită. Desigur, pentru asta a fost nevoie de o lună de practici zilnice de antrenare a muşchilor. în fiecare dimineaţă mă aşezam pe vine, îmi îndreptam spatele şi înclinând uşor capul în faţă, închideam ochii. în timpul inspirării îmi coboram muşchii şi îi menţineam aşa, numărând în gând, şi numai după aceea expiram şi mă relaxam în întregime. La început puteam ţine numai o secundă, apoi două, apoi trei şi astfel treptat am ajuns la zece. Mătuşa m-a avertizat că e important să nu fac exces de zel şi să nu practic mai mult de 10 minute: de 10 ori în ritm lent, 1.0 ori repede, de 10 ori în ritm lent, 10 ori repede, de 10 ori în ritm lent, 10 ori repede. Mi se părea că 100 de con-tracţii o singură dată sunt un rezultat de neatins, însă Sofia Nikolaevna m-a liniştit, promiţându-mi că peste două-trei săptămâni chiar şi 300 de contracţii pe zi mi se vor părea uşoare.

În acelaşi timp am învăţat diverse ritualuri, masaj «rotic, aşa că timpul a trecut neobservat. întâlnirea de pe vapor s-a transformat într-un vis îndepărtat, iar ou doream foarte mult să devină în sfârşit realitate. Deocamdată mă bucuram de privirile arzătoare ale bărbaţilor.

- Draga mea, e timpul să ieşi din casă şi să te plimbi pe prospectul Nevski, mi-a spus mătuşa într-o zi. Şi, te mg, uită-te la bărbaţi, să nu pleci privirea. Bărbaţii le văd doar pe cele care îi observă şi care sunt înconjurate de un câmp de atracţie. Cel mai important este să primeşti o plăcere reală de pe urma efectului produs!

2003

Am căpătat o plăcere adevărată de pe urma efectului produs! Maşinile se opreau, nu trebuia decât să ies pe stradă. în plus, erau maşini ca BMW, Porsche, Mercedes! Dacă înainte pentru a lua o maşină în Moscova era nevoie de un car de vreme şi era foarte problematic, acum însă, ca şi cum aş fi fluturat o baghetă magică, toate maşinile veneau acolo unde apăream eu. Bărbaţii o i au bucuroşi să mă ducă cu maşina oriunde doream şi se supărau dacă încercam să-i plătesc.

Se înţelege că înainte să ies pe stradă a trebuit să îmi deschid floarea şi să mă acopăr cu sfera sexuală *(în timpul inspirării să cobor muşchii, iar la expirare să închid petalele în zona pântecului, la un nivel cu aproximativpatru degete mai jos de buric, făcând acest lucru până când se simte o căldură plăcută în zona de jos a abdomenului).* Iar rezultatul obţinut a meritat acest lucru.

Când am primit invitaţia pentru serata de vară la şcoala de business, mă simţeam deja pregătită. Ce bine că se inventase aparatul de antrenare a muşchilor şi eu nu a trebuit să acord prea mult timp dezvoltării muşchilor şi sexualităţii, aşa cum făcuse străbunica mea. De aceea, antrenamentul de două săptămâni îmi fusese de ajuns ca să apar la această petrecere înarmată până-n dinţi. Apropo, imediat am observat că toţi cei douăzeci de băieţi din grupa noastră au început să mă privească altfel.

- Dansezi cu toţi, dar mai puţin cu mine, mi-a şoptit Matvei indignat, după ce m-a tras, în sfârşit, din braţele unuia dintre colegi.

Petrecerea la bazin era în toi. Toată grupa se distra cu „Social Life”, iar eu cu efectul provocat şi, râzând, zburam de la un partener la altul. Propunerile pentru a petrece într-un mod plăcut ce mai rămăsese din noapte veneau din toate părţile.

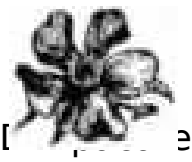

D[illegible]e, acela care îmi plăcea cel mai mult încă nu cedase tehnicilor străvechi. Refuzând cu mândrie celelalte propuneri, m-am gândit o jumătate de noapte şi am hotărât că trebuie făcut ceva pentru ca interesul trezit să se transforme în pasiune.

Capitolul 5

De la interes la pasiune

1903

Pentru a transforma interesul în pasiune trebuie să acumulezi suficiente forţe. Fetiţa mea, dacă ai reuşit deja să trezeşti interes la un bărbat, înseamnă că ai deja forţa necesară, m-a lăudat mătuşa în timpul micii noastre plimbări de la un magazin la altul.

Mă străduiam să nu las ochii în jos, aşa cum mă învăţase mătuşa, însă eram atât de emoţionată, încât nu observam reacţiile bărbaţilor care treceau pe lângă mine. Totuşi, reacţia lor nu se putea ascunde de privirea atentă a mătuşii mele. Şi, judecând după replica ci, era foarte mulţumită de efectul produs.

- Cu cât ai mai multă energie feminină, cu atât poţi atrage un bărbat mai bogat şi puternic, a continuat ea, când ne-am întors acasă, împovărate de cumpărături şi de impresii. Să fii dorită de un curtean e uşor, dar să fii dorită de împărat poate numai femeia care este înzes- l rată cu o energie sexuală colosală. Unora această energic le este dată din naştere, iar altele au nevoie de ani de practică pentru a ajunge la acest nivel

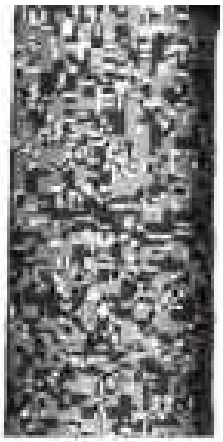

.Primul nivel al puterii feminine este puterea fizică, sau capacitatea de a atrage. Ne este dat din naştere şi în cea mai mare parte depinde de puterea noastră de atracţie fizică. însă ea nicidecum nu defineşte totul. Numai puterea energiei noastre sexuale defineşte pe cine atragem - pe cerşetor sau pe ministru.

Şi bărbaţii au câteva niveluri ale forţei masculine, în total acestea fiind şapte. Pe primul nivel el atrage banii numai pentru hrană, la al doilea aceştia îi ajung pentru casă şi întreţinerea familiei, însă acest bărbat este de obicei un simplu muncitor. La al treilea nivel, el are deja energia necesară pentru dezvoltarea propriei afaceri şi, chiar dacă venitul e mic, este totuşi unul stabil şi încep şi alţi oameni să lucreze pentru el. Cel dc-al patrulea nivel al energiei masculine este cel al plasmei soarelui. El devine cunoscut, iar banii vin la el în valuri, însă faima poate trece, dacă bărbatul nu se ridică la al cincilea nivel al puterii. După ce ajunge la acesta, el poate deveni un mare dregător, ministru sau să conducă o afacere de milioane. Acesta este nivelul companiilor internaţionale, a miilor de lucrători. Al şaselea nivel îl reprezintă puterea mentală a bărbatului. Acesta este nivelul regilor, împăraţilor sau al celor ale căror nume sunt cunoscute veacuri multe, al filosofilor, scriitorilor, pictorilor. Bărbatul care a ajuns la al şaselea nivel este acela ale cărui gânduri şi idei vor influenţa mult timp omenirea, acela care a lăsat o urmă distinctivă în istoric.

Bărbatul care a ajuns la al şaptelea nivel este acela pentru care sufletul a devenit mai important decât problemele lumeşti.

Dar în spatele fiecăruia stă femeia. Numai ea poate ridica bărbatul la orice înălţime sau îl poate lipsi de aceasta. Aşa cum soarele atrage planetele, tot aşa

Maria mieri

feminine.

femeia plină de energie atrage bărbaţii. Şi cu cât este mai multă energie în ea, cu atât poate atrage o planetă mai mare, poate atrage un bărbat cu un statut social mai înalt. Fiecărui nivel îi corespunde un anumit număr. I nt.orcându-te în numărul de cercuri necesar, îţi întăreşti potenţialul tău energetic, îţi refaci celulele corpului. îţi creezi deja vârtejul pentru acumularea energiei. Iar acum trebuie să răsuceşti acest vârtej, să îl faci mai puternic.

Vârtejul pentru atragerea bărbaţilor

în timpul inspirării îţi uneşti mâinile peste piept ca şi. cum te-ai ruga. În timpul expirării îţi ridici mâinile prin lături şi intri în fluxul energetic, unindu-ţi palmele deasupra capului. Când- inspiri, iar le dai drumul până la nivelul pieptului, când îţi ţii respiraţia le întorci în jos şi le laşi să coboare până 1a. nivelul centrului pasiunii (patru degete sub buric), focalizezi energia, desfăcându-ţi palmele şi unind degetele, ca să formeze un triunghi în jurul acestui centru, iar în momentul expirării, deschizi vârtejul, ridicându-ţi mâinile în sus şi strângând puţin coaiele.

Magia ¡mierii

feminine.

Şi te întorci în sensul acelor de ceas. Numărul cercurilor depinde de cel pe care poţi şi vrei să îl atragi: de 3 ori pentru primul nivel de energie masculină, de 7 ori pentru atragerea bărbaţilor de la al doilea nivel, de 17 ori pentru al treilea, de 34 de ori pentru al patrulea, de 72 de ori pentru a atrage ministrul, de 108 ori pentru a te întâlni cu împăratul. Celulelor le trebuie 28 de zile pentru a se reface de la un nivel la altul. încearcă să începi cu şapte rotiri, şi dacă va merge uşor, poţi să măreşti până la 17. Şi nu uita ca după practică să mulţumeşti şi să închizi în minte spaţiul.„53, 56, număram eu, învârtindu-mă şi lup- tându-mă cu ameţeala, dorind să las totul baltă şi să cad pe podea. Ce bine le este balerinelor. Ele din copilărie trebuie să efectueze fouette. Probabil din acest motiv Kschessinskaia* a uluit trei mari cneji", m-am gândit cu când, ajungând în cele din urmă la 72 de rotaţii, am căzut pe pat.

Venise luna iulie, iar eu am considerat că era timpul să îmi perfecţionez tehnica - magnaţii petrolieri meritau atenţia mea. Calculând că aceştia corespundeau nivelului cinci în condiţiile actuale de viaţă, m-am gândit că dacă aş putea ajunge măcar la acest nivel, atunci toţi managerii (al doilea nivel), proprietarii de mici întreprinderi, directorii (al treilea nivel) şi vedetele de toate categoriile (al patrulea nivel) vor veni de la sine. Desigur nu puteam să-mi imaginez unde poţi întâlni un magnat petrolier, însă încrederea în tehnicile străvechi mă făcea să nădăjduiesc la un miracol. Şi miracolul s-a împlinit, nu la Petersburg, ci în Soci, unde corporaţia noastră a hotărât să facă o practică de vânzări de trei zile.

Magia ¡mierii

feminine.

În cea dc-a doua zi în acest oraş minunat, am ieşit să iau micul dejun şi, după ce am cumpărat un croissant, am căutat un loc unde să mă aşez. Toate mesele erau ocupate şi pentru că eram în întârziere, deoarece dor- misem mai mult, nu mai găseam nici o persoană cunoscută. Dintr-odată trei bărbaţi m-au invitat respectuos să le ţin companie. Am discutat, expunând ce ne adusese pe toţi la Soci.

- Este vorba de balerina poleneză Matilda Kschessinskaia (1872-1972), care a devenit *prima ballerina abssoluta* din Rusia.Şi noi am venit tot pentru afaceri, a răspuns unul dintre ci. Am trecut să verificăm cum decurge construirea noilor pompe de benzină. Dar cred că afacerea poate să mai aştepte. Când întâlneşti o doamnă aşa de încântătoare, mai bine te bucuri de mare şi de un iaht. Când se termină seminarul vostru?

Mijindu-şi ochii, s-a uitat el la mine întrebător.

- La ora şapte, am îngânat eu. trcsăltând de bucurie la gândul că magnaţii petrolieri se transformaseră în realitate.

- Deci, spuneţi-ne numărul dumneavoastră de telefon, iar noi vă vom suna, a continuat el autoritar. Ceilalţi doi, probabil colaboratorii lui, au zâmbit numai aprobator.

Toată ziua am stat ca pe ace în aşteptarea telefonului şi... el nu a sunat. Pe de altă parte, am putut şi eu respira uşurată, căci printre oameni necunoscuţi pe un iaht se pot întâmpla multe. Şi cu toate astea, eu nu aş fi mers. Dar faptul că el nu a sunat a picat bine. Se pare că învăţasem să atrag, dar nu ştiam să păstrez.

1903

- Mi se pare că am învăţat deja să atrag, poate că e timpul să mă întâlnesc cu Mark? am implorat-o eu pe mătuşă. A trecut deja destul de mult timp, tot încerc cu câte ceva, însă până acum nu m-am întâlnit cu el.

atrage, dar vei putea oare să îl păstrezi? a întrebat mătuşa cu îndoială. Cel de-al doilea nivel al puterii feminine cuprinde şi capacitatea de a păstra. Să păstrezi spaţiul, bărbaţii şi banii. Şi iarăşi tot acele numere sunt acelea care pot determina capacitatea[68] noastră do a păstra ceea ce apare în viaţa noastră. Acest nivel determină deja ce spaţiu ocupăm: unul trăieşte în bordei, altul în palat. Să iii soţia cizmarului este simplu, dar pentru a deveni soţia împăratului ai nevoie de mult mai multă putere. Insă acesta este numai cel de-al patrulea nivel, pur şi simplu o altă intensitate a energiei. Puterea aceleia care trăieşte la palat corespunde numărului 108. Astfel încât depinde numai de tine a cui soţie vei deveni.

însă eu deja am spus că femeia îl face pe bărbat ceea ce este. Dacă te îndrăgosteşti de cizmar şi te măriţi cu acesta, poate deveni împărat, în ciuda originii sale mărunte. Istoria cunoaşte astfel de cazuri. Dar dacă el va rămâne un biet cizmar, numai tu te poţi învinui pentru asta. Asta va însemna că tu nu tc-ai dezvoltat şi nu ai acumulat energie, ci ai pierdut-o cu anii şi nu ai ştiut cum să o utilizezi.

Dar hai să ne întoarcem la cel de-al doilea nivel de energie feminină - nivelul puterii sexuale.

Faci acelaşi vârtej ca şi pentru atracţie, numai că deschizi vârtejul în jos şi te învârţi în sens invers acelor de ceas. E de preferat să *faci acelaşi număr de întoarceri în sus şi în jos. Se poate observa dacă unele pot mai bine să atragă, sau altele să păstreze, când se îndeplineşte această tactică. Dacă este prea greu, nu uita să închizi spaţiul. Şi mereu mulţumeşte spaţiului după ce termini exerciţiul.*

- Iartă-mă, dar nu îţi pot povesti despre celelalte niveluri atât timp cât nu le poţi trece pe acestea două.

Mătuşa a rămas îngândurată, ca şi cum privea în viitor, şi a continuat:

Cine ştie cine o să-ti povestească mai departe... Dar, în orice caz, energia pentru următoarele etape tre-Imie să o reţii din energia ta feminină. De aceea este aşa de important să îi cunoşti izvorul - mai departe va trebui să o îndrepţi acolo unde crezi tu de cuviinţă — spre bărbat, faimă, putere sau spre atragerea banilor.

2003

- Capacitatea de a face singură rost de bani reprezintă cel de-al treilea nivel al puterii feminine, fiind egal cu puterea socială, mi-a spus Aruna. (Nici nu mă întorsesem bine din Soci, că m-am dus imediat la Moscova pentru a găsi răspunsuri la întrebări.)

- Acest nivel se numeşte vifor, de aceea dacă femeia reuşeşte să îşi creeze şi să îşi dezvolte propria afacere, se spune că a reuşit să „pună bazele afacerii" - să îşi dezvolte afacerea.

Când inspiri îţi uneşti mâinile peste piept, ca şi cum te-ai ruga. În timp ce expiri, ridici mâinile şi intri în fluxul energetic, unind palmele deasupra capului. în timpul inspirării iar le laşi în jos până în zona pieptului, i<ir în timp ce îţi ţii respiraţia, îţi întorci palmele în jos şi. le cobori până la nivelul plexului solar. Când îţi ţii repiraţia îţi focalizezi energia, iar când expiri iarăşi îţi ridici mâinile deasupra capului prin laterale, unindu-le şi, întinzând degetele în sus. Ridicându-te pe vârfurile picioarelor, faci numărul corespunzător de răsuciri — 3, 7, 17, 34, 73, 108, 117.

La cel de-al patrulea nivel femeia poate să câştige în jur de câteva mii de dolari - acesta este nivelul la care femeia poate avea un mic magazin, salon, cafenea etc. Cu o sută de ani în urmă numai femeile singure ajun-geau la acest nivel, însă timpurile s-au schimbat şi acum multe femei pot avea o afacere dc succes.

însă aici există o mică problemă, şi anume, la cel de-al treilea nivel adesea începe să domine energia masculină şi dacă femeia îşi concentrează toate forţele pentru a câştiga bani, începe să-i dispară energia feminină de gradul doi (sexuală) şi patru (emoţională). Bărbatul încetează să o mai perceapă ca femeie, el va vedea şi va simţi în ea un partener de afaceri, şi nu femeia. Şi acest lucru nu depinde de vârstă, bunătate, înfăţişare.

Aici problema principală a multor femei de afaceri constă în faptul că pentru ele este deschis cel de-al treilea nivel al puterii, dar este stopată manifestarea energiei feminine. Dacă nu ştim cum să ne întregim şi cum să mărim energia, nu ne va ajunge decât pentru afaceri, iar pentru dragoste nu va mai rămâne deloc.

Ei bine, hai să vedem ce fel dc energie ai tu în acest moment - feminină sau masculină.

- *Închide ochii şi imaginează-ţi că stai în faţa unui tablou pe care este zugrăvit portretul tău. Ai în mână o paletă de culori, dar pe ea nu sunt decât două culori, roşu şi alb. Iei pensula şi începi să îţi colorezi chipul: capul, mâinile, corpul, picioarele. După ce ai terminat de colorat, deschizi ochii.* Ce ţi-a ieşit? Dacă ar fi să considerăm în procente, ce culoare este cea dominantă? mi s-a adresat Aruna.
- Este 60% alb şi 40% roşu, i-am răspuns eu.

în tine predomină energic masculină. în cel mai bun caz, energia masculină nu trebuie să depăşească 25 de procente, iar cea feminină 75. Dacă se încalcă acest procent, energia ta masculină începe să elimine energia bărbatului tău. De aceea, bărbaţii încep să îşi piardă energia alături de astfel dc femei, transformându-scintr-o „cârpă". Din acest motiv bărbaţii puternici şi de succes se apără instinctiv de femeile asemenea lor.

- Acum au început să se lămurească multe lucruri, dur de ce domină energia masculină la mine?

- Ai luat prea multe responsabilităţi asupra ta, îţi câştigi singură banii, dar nu pentru că asta îţi face plăcere, ci pentru că trebuie să îţi asiguri hrana de toate zilele.

- Ei şi ce-i cu asta? Multe femei îşi câştigă singure banii. Ce e rău în a avea succes şi a fi bogată?

- Nu e nimic rău în asta. Dar mai trebuie după aceea să te miri de ce atât de mulţi bărbaţi au făcut operaţie de schimbare de sex, au rămas impotenţi şi distrofici? Libertatea şi forţa noastră îi distrug. Dar cel mai cumplit este că responsabilitatea prea mare o distruge şi pe bfiuieie. Faptul că domină puterea masculină la femeie duce la dezvoltarea bolilor acesteia. Organismul nu iartă neglijarea naturii lui.

- Dar cum poţi în acelaşi timp să ai succes, să îţi câştigi singură banii şi prin aceasta să nu te transformi in bărbat?

- Banii vor veni datorită spiritului creator. Femeia este întruchiparea energiei creatoare a Universului. De aceea acele câteva femei care şi-au descoperit talentul, care lucrează cu plăcere

indiferent în ce sferă au succes şi sunt bogate, dar prin asta ele nu îşi pierd energia lor feminină. De aceea câştigarea banilor prin muncă nu reprezintă pentru acestea scopul principal în viaţă. A câştiga banii pentru hrană este sarcina de bază a bărbatului.

- Dar pe bărbat nu îl presează responsabilitatea?

Tocmai în asta stă şi secretul, deoarece pe bărbat responsabilitatea îl face şi mai puternic, iar femeia răs-punde cu boli la aceasta. Natura e înţeleaptă şi trebuie să îi respectăm legile. Ce e femeiesc e al femeii, iar ce e bărbătesc e al bărbatului.

1903

- Ce e femeiesc e al femeii, iar ce e bărbătesc e al bărbatului. Acum o să despărţim energia masculină de cea feminină, am auzit eu ca prin vis. Era dimineaţă devreme, în jur de ora cinci, când mătuşa venea să mă trezească.

- De ce aşa devreme? am protestat eu. Nici un bărbat nu ar rezista la aşa chinuri! şi m-am băgat sub plapumă.

- Bărbatul nu rezistă, a recunoscut mătuşa - dar faci asta nu pentru bărbat, ci pentru tine. Hai, ridică-te, te mai culci după prânz!

M-am dat jos din pat târâş-grăbiş, m-am spălat nici eu nu ştiu cum şi am apărut în sufragerie. Mătuşa mă aştepta deja acolo, bând cafea.

- Să mergem în grădina de vară, altfel o să trezim toţi servitorii.

Am ieşit în grădina de vară. Tn ghivece înfloriseră nişte lămâi, umplând tot acrul cu mireasma lor.

- *Tehnica străveche se numeşte „Cocoşii”. Te va ajuta să separi energia masculină de cea feminină. Te va ajuta să te accepţi şi să te iubeşti. închide ochii şi repetă după mine.*

Picioarele stau paralel, expirăm, ne ridicăm mâinile deasupra capului şi le unim intr-un triunghi. În timp ce inspirăm coborâm triunghiul până la nivelul pieptului, separând în gând energiile: cea albă în partea dreaptă, iar cea roşie în partea

stângă. În timpul expirării întoarcem triunghiul în jos şi îl coborâm pe pământ. Repetăm aşa de trei ori. Apoi ne aşezăm, punem coatele pe genunchi şi aşteptăm să se unească mâinile. Astfel, mâna. care vine mai repede să se unească cu cealaltă arată ce energie ne predomină. Când mâinile se unesc le ridicăm până sub bărbie şi punem degetele mari sub bărbie, iar degetele arătătoare sub nas. Celelalte degete le strângem în formă de pâlnie în zona gurii, prin care expirăm de opt ori şi strigăm de trei ori „Cucurigu”, salutând răsăritul de soare. După ce am strigat „Cucurigu”, ridicăm degetele mari pe faţă până la nivelul creştetului capului şi ridicăm mâinile ca şi cum răsare soarele.

Acum poţi să deschizi ochii.

Am deschis ochii şi m-am uitat la mătuşă.

- A fost haios să cânt *cucurigu*! am spus eu. Dar mâna dreaptă chiar şi-a încheiat acţiunea.

- Nu poţi face nimic cu o faţă posomorâtă, dar râsul intr-adevăr alungă spaima. Această tactică alungă şi teama de succes, de popularitate, de recunoaştere. Dacă le-ai descurcat cu energia ta masculină şi feminină şi ai reuşit să-ţi depăşeşti aceste temeri, poţi trece la cel de-al patrulea nivel al puterii feminine, la cel emoţional.

2003

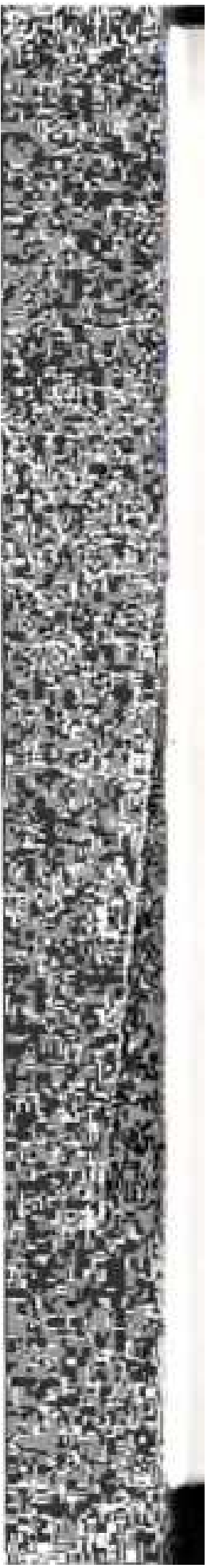

- Al patrulea nivel de putere este cel emoţional. Kste acel nivel de graţie, la care femeia devine idolul tuturor şi toţi se îndrăgostesc de ea. După ce a atins acest nivel, femeia devine cunoscută, deoarece acesta este nivelul faimei. Când femeia ajunge la acest nivel, hanii vin de la sine, a continuat Aruna. (Am hotărât sărămân la Moscova încă o săptămână ca să pot veni la ea la cursuri.)

— Vârtejele deschise de la nivelul inimii te ajută să atingi puterea emoţională. Ca de obicei, ne ridicăm cu picioarele paralele unul faţă de celălalt. în timp ce expirăm ridicăm mâinile şi le unim deasupra capului. Când inspirăm coborâm triunghiul înspre inim.ă, iar când expirăm deschidem vârtejul orizontal. Când ne ţinem respiraţia ne imaginăm cum ne aplaudă admiratorii entuziaşti, cum ne cer autografe, cum ne scăldăm în razele faimei, iar în timp ce inspirăm închidem vârtejul şi punem mâinile pe piept.

În timp ce repetam mişcările mi-a venit o idee.

—Poate că străbunica mea este una din încarnarea dumneavoastră? m-am interesat eu visătoare.

—Nu, doar că aceste cunoştinţe sunt aceleaşi de mii de ani, mi-a răspuns Aruna calm, fără să se mire câtuşi de puţin de întrebarea mea. Şi fiecare îşi adună mozaicul ei, fărâmele ei de informaţie, pentru a-şi crea propria reprezentare asupra lumii. Ai tot ce trebuie ca să devii femeie de nivelul cinci. Al cincilea nivel al puterii reprezintă puterea spaţialo-temporală, a continuat Aruna, acesta este nivelul la care îţi poţi cumpăra un avion personal, este nivelul miliardelor, al unei mari puteri. Femeia de nivelul al cincilea poate deveni prim-minis- tru, guvernator sa\i patroană a unei mari corporaţii.

Al şaselea nivel este cel al puterii mentale. Femeia simte ce şi cum gândesc oamenii. Poate scrie numai o carte, dar să primească toată faima, banii, bărbatul, ca, de exemplu, Joanne Rowling, autoarea cărţii „Harry Pottcr”; sau poate să creeze modă, asemenea lui Coco Chanel, sau ca Ecatcrina II, să făurească o nouă ţară, lărgind graniţele atât geografice, cât şi culturale.Al şaptelea nivel reprezintă energia spirituală, legătura dintre puterea divină şi om. Aceştia sunt marii învăţători ai omenirii, Elena Blavatskaia, Elena Rerih, Maica Tereza.

Tu singură hotărăşti la ce nivel vrei să ajungi. Totul depinde de energia ta feminină şi de capacitatea de a o îndrepta în direcţia necesară. Cu cât ai mai multă energie, cu atât poţi realiza mai multe şi cu atât mai mulţi bărbaţi vor fi în viaţa ta.

- Dar eu nu doresc mulţi bărbaţi, eu vreau unul singur, dar sigur, am contrazis-o eu pe Aruna, uimită do această perspectivă atrăgătoare.

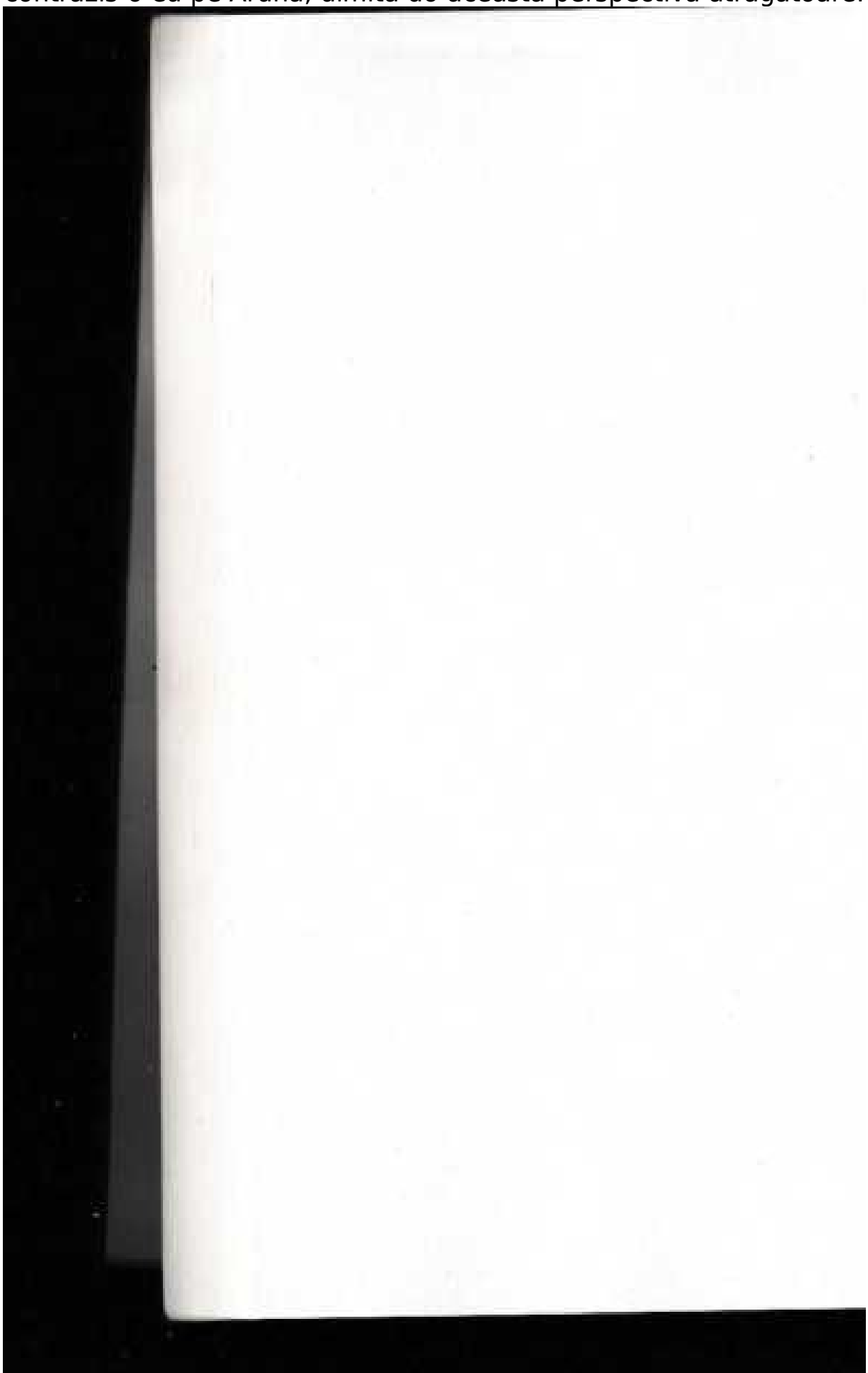

a

Capitolul 6

Ce tip de relaţii vă plac?
(strategie în a te mărita

)

1903

reau un singur bărbat, am spus eu într-o seară,

adre
sându-mă mătuşii. încep să îmi pierd treptat speranţa că ne vom întâlni cândva.

- Draga mea, înainte să te întâlneşti cu el trebuie să înţelegi cum îţi vei construi relaţia de la început până la sfârşit.. Trebuie să te cunoşti pe tine însăţi şi să ştii ce îţi doreşti. Ai două căi — să devii amanta sau soţia lui.

- Mătuşă, cred că toate femeile vor să se căsătorească cu bărbatul iubit, am răspuns eu.
Nu neapărat, însă ai dreptate, este mereu mai uşor

să alegi a doua cale. Comportă-te ca şi cum ai vrea să te măriţi cu el. Odată ce ai devenit amanta lui este aproape imposibil să-i mai fii soţie. De aceea este bine ca dinainte să construieşti o relaţie care să aibă ca scenariu căsătoria. Apoi, în orice moment poţi transforma orice bărbat într-un posibil amant sau admirator

.Deoarece amanta nu reprezintă decât una dintre cele patru stări ale femeii.

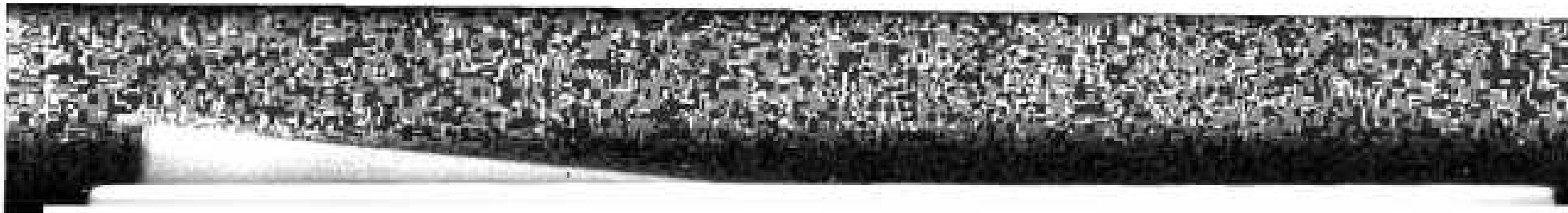

În soţia sa, bărbatul doreşte să vadă totul - şi o amantă pătimaşă, şi o muză care să-l inspire sau o regină inaccesibilă, şi o fetiţă entuziastă, şi o gospodină sârguincioasă. Bărbatul aşteaptă, uneori chiar în mod inconştient, satisfacerea tuturor nevoilor sale - mentale, emoţionale, fizice şi sexuale.

Pe plan fizic, el aşteaptă ca femeia să se îngrijească de el, să îl hrănească cu mâncăruri gustoase, să se ocupe de curăţenie prin casă, să îl sprijine şi să îl liniştească în momente grele. Această stare a femeii se numeşte „gospodina”.

în acelaşi timp, pe plan emoţional el îşi doreşte să vadă în femeia iubită o copilă nejutorată, caro să aibă nevoie de protecţia şi de ocrotirea lui, o copilă care să îl adore şi să îi asculte cu atenţie fiecare cuvânt. O copilă care crede fără îndoială în capacităţile lui, se bucură de succesele lui, îi preţuieşte eforturile şi cadourile, chiar şi cele mai simple.

Pe plan mental, bărbatul aşteaptă de la femeie ca aceasta să fie inteligentă şi educată, să aibă capacitatea de a purta o conversaţie inteligentă, să fie la curent cu treburile şi problemele lui, să îl poată îndruma şi inspira, să fie interesantă şi independentă, creativă şi impredictibilă. îi place să vadă în ea regina sau muza.

Dar toate acestea pot păli în faţa a ceea ce aşteaptă bărbatul noaptea. Nu degeaba se spune că: „Femeia face ce vrea din bărbat pe timpul nopţii”. Amanta pătimaşă şi pricepută, care îşi stăpâneşte perfect muşchii intimi, care practică arta sexuală, care cunoaşte punctele secrete de pe corpul bărbatului şi caro nu se teme de nici o mângâiere interzisă, capătă o putere nemărgi-nită. Bărbatul nu se poate sătura de o astfel de femeie, aceasta îl atrage iar şi iar, şi bărbatul, însetat de ea, doreşte să îşi petreacă fiecare noapte cu ea.

Bărbatul visează să găsească toate într-o singură femeie - şi amanta, şi gospodina, şi regina, şi copila. Acestea sunt cele patru manifestări ale energiei feminine, cele patru stări de bază ale femeii.

Din toate timpurile, bărbaţii au fost atraşi instinctiv de cea care întruchipează toate aceste manifestări, deoarece numai ea poate să îl înalţe pe bărbat, să îl ajute să capete putere şi să fie întreg. Numai când femeia se uneşte cu bărbatul pe toate aceste patru planuri, el se umple de energie şi este pregătit să săvârşească fapte eroice.

Numai o astfel de femeie îl poate ajuta pe bărbat să cucerească lumea, pe care el mai apoi va fi gata să o pună la picioarele ei. Numai o astfel de femeie poate să îl ajute pe bărbatul ei să atingă acele înălţimi care sunt predestinate de soartă acestuia. Dacă femeia prezintă toate aceste stări, ea încheie cercul de energie feminină şi, ca semn al acestui lucru, de obicei primeşte în dar un inel.

Exact în perioada când i se face curte, femeia trebuie să treacă prin cele patru stări despre care

am vorbit: copila, amanta, regina, gospodina. Este ca şi cum bărbatul verifică cât de bine cunoaşte femeia aceste etape, dacă poate în cele din urmă să îi satisfacă toate nevoile. Pe aceasta se şi clădeşte strategia în a te mărita.

- Strategia în a te mărita?

Chiar m-am ridicat din fotoliu.

- Mătuşă, îmi veţi povesti despre aceasta?

Desigur! mi-a spus Sofia Nikolaevna. Există o anumită succesiune de evenimente în formarea relaţiilor, înţelegând direcţia în care vei acţiona, îţi atingi scopul80

şi scapi de multe greutăţi, dar în acelaşi timp tu singură îţi alegi drumul. Cum consideri, în care stare poate femeia să îl atragă pe bărbat?

- În starea amantei? am presupus eu.

- Da! s-a mirat mătuşa. Se pare că ţi-am povestit tot ce era nevoie! Poate ar trebui să continui mai departe singurică?

- Nu, am rugat-o eu, mai bine dumneavoastră!

- Bine, i s-a făcut milă mătuşii. Cea care atrage este amanta, însă dacă ţi-ai petrecut o noapte cu un bărbat, atunci întocmai aşa vei rămâne pentru el. Pentru a te mărita, trebuie imediat să treci în starea reginei şi să trezeşti în bărbat instinctul de vânător. Iar după ce acesta te-a cucerit devii o copilă ascultătoare, care îi permite bărbatului să adopte orice hotărâre şi să îşi asume responsabilităţi. Şi numai după ce ţi se propune să te măriţi cu el îi poţi arăta ce gospodină excepţională eşti. Dacă încâlci această succesiune, relaţiile fie se strică brusc, fie vor continua fără a duce nicăieri. Dacă faci toate acestea corect, vei încheia cercul de putere feminină.

- Pentru totdeauna? am şovăit eu.

- Sigur că nu. Dacă din cauza anumitor evenimente, a unor convingeri proprii sau a educaţiei femeia se concentrează asupra unei singure laturi, de exemplu, gospodăria, şi uită de celelalte, atunci cercul de putere feminină se rupe, iar bărbatul va începe să caute o altă femeie care să îi satisfacă celelalte nevoi, o femeie la care se manifestă mult mai puternic amanta, copila sau regina.

- Dar mama mereu repeta că femeia bună este o gospodină bună! i-am amintit eu mătuşii.

Apoi mamele se mai miră de ce soţul lor au câte o amantă? a ridicat mătuşa din umeri. în viaţa de fami-lic prea multe femei îşi canalizează eforturile pentru a deveni gospodina ideală. Tradiţia rusească ne-a învăţat să facem astfel. Dar aici se ascunde un pericol foarte mare. Femeia pătrunde cu totul în sfera grijilor, în educarea copiilor şi împreună cu aceasta şi a bărbatului, în pregătirea meselor din timpul zilei, şi uită cum să fie o amantă înfocată sau o copilă entuziastă.

Uită că, deşi bărbatul o preţuieşte pe gospodină şi este mulţumit de confort, de fapt nu o doreşte pe aceasta, 'fotul e bine de făcut cu măsura. Pentru ca bărbatul să rămână mereu alături de tine şi să aprindă pasiunea ca în primii ani, este necesar să te modifici tot timpul, trecând prin toate stările.

- Mătuşă, credeţi că bărbatul poate rămâne fidel miei singure femei? Doar asta ar intra în contradicţie cu natura lor!

2003

- Chiar credeţi că bărbatul poate rămâne fidel unei singure femei? i-am adresat această întrebare Antoninci.

Ea avea un curs despre „Femeia şi forţele naturii”, la care mă înscrisesem şi eu entuziastă.

Hotărâsem să urmez toate cursurile de pregătire unde ■8 amintea de energia feminină. Deocamdată îmi plăcuseră toate. Eu şi alte trei prietene ale mele, pe care le-a convins cu mare greutate să îşi petreacă weekend-urile pentru a se cunoaşte, stăteam pe podea în jurul Antoninei şi îi

ascultam cu atenţie fiecare cuvânt. Antonina s-a uitat cu atenţie la mine şi mi-a răspuns liniştit:

Este foarte posibil, dacă femeia este suficient de înţeleaptă pentru a juca diferite roluri. În funcţie de T

tradiţie, rolurile poartă diverse denumiri, dar ele sunt în esenţă aceleaşi. Există patru manifestări de bază ale energici feminine, patru stări ale femeii - amanta, desfrânata, copila şi gospodina.

- Asta seamănă foarte bine cu ce descria străbunica mea, însă, în loc de desfrânată, străbunica a notat regină, am observat eu.

- Da, desfrânata reprezintă o tendinţă a timpului modern. Aceasta este o femeie de succes, mulţumită de propria persoană, care îşi poate atinge scopurile. Au apărut o sumedenie de cărţi pe tema „Cum să devii desfrânată”. Insă nu trebuie să uitaţi că desfrânata nu este decât una dintre stări. Desfrânata atrage bărbatul, dar acesta se va căsători numai cu copila.

- Iar copila se transformă în gospodină, iar de la gospodină bărbatul pleacă în căutarea amantei, am zugrăvit eu imaginea tristă.

- Da, se întâmplă şi asta dacă femeia încetează a mai fi desfrânată, amanta, gospodină şi copilă în acelaşi timp. Dar dacă în ea se regăsesc toate acestea, ce rost mai are pentru bărbat să mai caute altă femeie? Din păcate, femeile uită de aceasta cu timpul.

- De ce uită? De exemplu, eu niciodată nu am auzit despre toate acestea, şi prietenele mele la fel.

Aniska, Kisa şi Maniecika au dat din cap aprobator.

- Chiar dacă nu aţi auzit de ele, asta nu înseamnă că aceste stări vă sunt necunoscute. Femeia are aceste cunoştinţe instinctive încă de la naştere. Numai gradul de manifestare a acestor stări este diferit. La o femeie este mai puternic pronunţată amanta, la alta mai mult desfrânata, la una gospodina, iar la alta mai mult copila.

Dacă domină starea copilei, atunci toţi oamenii din jur se miră de ce o fată aşa drăguţă, bună şi

ascultătoare

a rămas până acum singură, uitând însă că nu copila atrage la început bărbatul, ci amanta pătimaşă. Sau, dimpotrivă, unora le place să fie independente şi libere, să ia singure hotărâri, adică să se afle în starea desfrânatei. în esenţă, aceasta este starea optimă pentru a-l lipsi pe bărbat de raţiune, însă după ce şi-a atins scopul, bărbatul aşteaptă ca tigroaica să sc transforme într-o pisicuţă alintătoare şi dacă nu se întâmplă asta, nemai-putând să reziste tensiunii, bărbatul dispare.

- De ce depinde această stare?
- De forţa care te predomină. Fiecare forţă te-a înzestrat cu un anumit tip de energie încă din clipa în care te-ai născut.

Forţa Pământului, puternică şi naturală, o înzestrează pe femeie cu calm, spirit practic, seriozitate şi trănicie. Forţa Focului, fierbinte şi temperamentală, o face pe femeie imprevizibilă, pătimaşă şi atrăgătoare. Puterea Apei dăruieşte femeii sensibilitate şi naturaleţe, ştrengărie şi fineţe. Puterea Aerului le face pe femei independente şi încăpăţânate, iubitoare de libertate şi cu o gândire logică.

însă femeia nu trebuie să fie pentru tot restul vieţii doar aceea care a fost desemnată de la naştere. Ea poate să consolideze acele energii care sc manifestă mai puţin la ea. Unindu-se cu aceste forţe, femeia poate dobândi o nouă stare, întregime şi putere.

Există o legendă care spune că primele mentore ale preoteselor din templul Afroditei au fost patru zeiţe care întruchipau aceste puteri şi care au transmis femeii forţa şi cunoştinţele lor, puterea şi înţelepciunea.

-

- Frumoasa zeiţă cu galben, de la apus, întruchipează puterea Pământului. Femeia la care predomină această energie este o bună gospodină.

Eleganta zeiţă cu roşu, sosită de la răsărit, întruchipează puterea Focului. Femeia la care predomină Focul este amanta temperamentală.

Superba zeiţă cu verde, apărută clin sud, întruchipează puterea Apei. Femeia la care predomină Apa este copila zburdalnică.

încântătoarea zeiţă cu bleu, care locuieşte în nord, întruchipează puterea Acrului. Femeia la care predomină Aerul este desfrânata inteligentă.

Ne-am uitat fermecate la superbele zeiţe, apoi aproape în acelaşi timp am suspinat toate.

- Şi cum putem afla care putere se manifestă mai intens în noi?

Antonina a zâmbit, evident aşteptând această întrebare.

- Pentru a afla ce forţă vă predomină, trebuie să porniţi într-o călătorie imaginară şi, întâlnindu-vă cu fiecare zeiţă în parte, veţi simţi energia şi vibraţia ei, veţi simţi cu care dintre acestea sunteţi în armonie. Sunteţi gata? Atunci închideţi ochii, inspiraţi şi, în timp ce expiraţi, imaginaţi-vă într-o pădure veche. Ieşiţi în poiană şi vedeţi...

1903

Am ieşit în poiană şi m-am uitat de jur împrejur. Undeva cânta un flaut, iar eu m-am întors spre mătuşă să o întreb cine cântă. însă mătuşa şi-a dus degetul la buze, dând din cap.în dimineaţa de 6 iulie mătuşa mă anunţase că urma să plecăm într-o scurtă călătorie şi să înnoptăm de Ivan Kupala* pe insula din lacul Ladojski. Exact în această zi sunt activate toate forţele şi poţi lua de la ele energie.

Se întunecase deja când ne-am întors la lacul Ladojski. Ne aştepta o barcă pe mal. Totul era tainic şi interesant. Barca plutea neauzită pe suprafaţa netedă, întunecată a apei. Mătuşa nu spunea nici un cuvânt. Liniştea te ajută să strângi energie, şi mătuşa nu pronunţase nici un cuvânt de dimineaţă, iar mie îmi interzisese să vorbesc.

în sfârşit am ajuns pe mica insulă. Am ieşit din barcă, iar aceasta a dispărut. Mi se părea că insula era pustie. Brusc, asemenea unor stafii, au apărut patru femei. Erau îmbrăcate în nişte rochii lungi de culori diferite — albastru-deschis, auriu, roşu-închis şi verde-măr. Croiala veşmântului îmi amintea de rochiile din Epoca Medievală, numai un pic mai îndrăzneţe: cu mâneci scurte, care se lărgesc în jos, croite sus cu un decolteu în formă de triunghi ascuţit până la nivelul buricului, cu pieptul dezvelit şi cu partea inferioară a rochiei largă, îmbrăcămintea stătea pe ele numai datorită curelei. Fiecare avea câte o curea împletită dintr-un material auriu şi cu culoarea corespunzătoare rochiei. Feţele femeilor erau acoperite cu glugi.

M-au înconjurat. M-am uitat la mătuşă, dar aceasta numai dădea din cap ca şi cum spunându-mi că nu trebuie să mă tem.

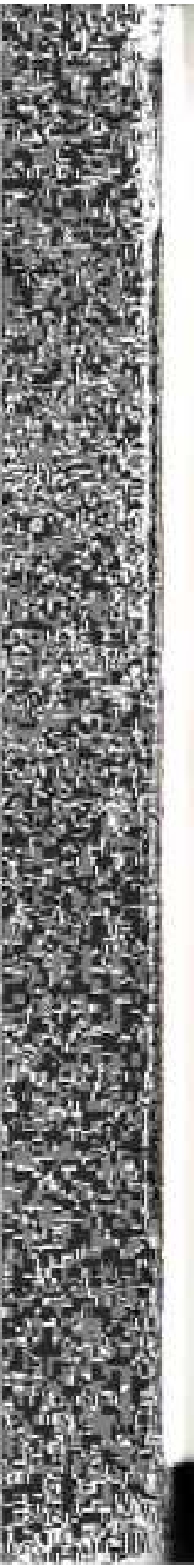

Fata îmbrăcată în bleu stălea la nord, cea în auriu la vest, fata în roşu la est, iar cea în verde la nord. Şi-au unit ‘ Ziua de Ivan Kupala se serbează în Rusia, Bclarus şi Ucraina pe 7 iulie, fiind un ritual al fertilităţii, legat de apă, de. origine păgână, acceptat de biserica ortodoxă.LARISA Ri'iNAK

mâinile cu palma dreaptă în sus, iar cea stângă în jos. Nu spunea nimeni nimic, numai muzica se auzea mai puternic, însă eu simţeam că stăteam în centrul unui vârtej, de parcă mă înconjura un val cald. Desfăeându-şi mâinile, fetele s-au apropiat de mine şi au început să mă dezbrace ca pe o regină. Rămânând dezbrăcată, nu îmi era frig.

Fata subţirică, aproape o copilă, în rochie verde, m-a luat de mână şi dintr-o singură mişcare, scoţându-şi rochia, m-a luat în apă. Apa îmi amintea de laptele cald. Cu mişcări uşoare de sus în jos mi-a spălat toată oboseala, toate grijile ultimelor luni. Simţeam cum picăturile de apă pătrund în mine şi dau la o parte tot ce nu este necesar, tot ce este inutil. Fata vorbea cu un glas melodic şi, adresându-se apei, m-a pus să repet după ea: „O, oglindă diafană a apei, o, mamă divină a tot ce este viu! Stăpâna apelor celeşti şi subterane! Fii ocrotitoarea mea! Dăruieşte-mi curăţire şi eliberare, compasiune şi milă, credinţă, nădejde, dragoste. Dă-mi forţa şi puterea să realizez imposibilul şi să săvârşesc ce nu se poate săvârşi”.

Am repetat şi am simţit cum puterea Apei mă împlineşte cu o nouă putere. Fata m-a luat din nou de mână şi m-a scos pe mal. După ce mi-a pus pe umeri o rochie albă de aceeaşi croială ca şi a ei, încă dezbrăcată, cu picăturile de apă scurgându-i-se pe piele, mi-a întins o scoică cu o perlă neagră.

- Acesta este un dar de la puterea Apei. Te înzestrează cu putere emoţională. Ta-l şi stăpâneşte inimile bărbaţilor, tot aşa cum stăpâneşti această perlă.

Şi fata în verde a dispărut.

Stăteam în picioare, admirând perla şi dintr-odată a apărut fata în rochie roşie, cu un corp splendid. M-a luat de mână şi m-a condus după ea. Am ieşit în poiană, unde ardea un foc. De jur împrejur au

început să cânte tobele, iar fata, dându-şi jos veşmântul, şi-a început dansul său frenetic în jurul focului. întreg dansul era cuprins de o poftă sălbatică şi de pasiune. Buzele ei erau întredeschise în aşteptarea sărutului, pieptul i se ridica şi i se cobora. Semăna cu o femeie sălbatică, imprevizibilă în acţiunile şi dorinţele sale, pregătită să descopere tot ce osie nou şi necunoscut. Semăna cu o femeie care trăieşte ascultându-şi instinctele şi glasul naturii. îi simţeam pulsaţia şi ritmul, şi singură am intrat în acest dans. Nişte mâini invizibile mi-au scos rochia, iar fata, intinzându-mi mâinile, m-a tras în cerc. Am dansat în jurul focului şi toată ruşinea puritană a ars în focul de tabără şi a dispărut în ritmul dansului. Unda exaltării m-a pătruns. Şi nu imediat am auzit cuvintele pe care le spunea fata, adresându-sc focului:

„O, măreaţă flacără veşnică, creaţie a căldurii şi luminii, scânteie a vieţii, vie şi puternică! Luminează-mi calea adevărului. Fii însoţitorul meu loial în căutările şi începuturile mele. Dăruieşte-mi înflăcărare şi pasiune, dorinţă şi desfătare. Dă-mi forţa şi puterea să cuceresc ce nu poate fi cucerit şi să realizez imposibilul”.

Când muzica s-a sfârşit, fata cu cureaua roşie s-a ridicat în faţa mea şi mi-a întins o lumânare roşie:

- Acesta este darul puterii Focului. Te înzestrează cu putere sexuală. Ia-l şi stăpâneşte dorinţele bărbaţilor, uşa cum stăpâneşti această lumânare. Când lumânarea arde, aprinde o alta de la ea şi puterea sa va creşte.

Şi fata în roşu s-a făcut nevăzută, încă tremurând de agitaţie, nu simţeam răceala nopţii, însă m-am bucurat când s-a arătat fata în veşmânt galben şi mi-a întins rochia mea albă.

Luându-mă de mână pe neauzite, m-a condus în adâncul pădurii. Ne-am apropiat de o peşteră. Douătorţe aprinse luminau intrarea în peşteră. Era puţin înfiorător. Fata cu veşmânt galben a zâmbit aprobator, iar eu am urmat-o. în peşteră era uscat datorită torţelor care stăteau pe diametrul peşterii. În centru se ridica asemenea unui piedestal o piatră mare, care unea cristalul imens al cuarţului roz al peşterii. Fata s-a apropiat de cuarţ şi şi-a sprijinit pe el palmele. I-am urmat exemplul. Din cristal a început să iasă o putere mare, care m-a cuprins.

„Sfântă Mamă Terra, ocrotitoare a spaţiului subteran, a mineralelor şi pietrelor preţioase, stăpână a munţilor şi a văilor! Fii punctul meu de sprijin! Dăruieşte-mi ţelul şi aspiraţia, rezistenţa şi renaşterea. Dă-mi forţa şi puterea de a cuceri ce nu poate fi cucerit şi de a realiza imposibilul”.

După ce am repetat după fată, m-am simţit de parcă am crescut în pământ. Ascultând de senzaţiile mele, stăteam aproape de cristal. Fata s-a apropiat de mine şi mi-a întins un lănţişor de argint cu un cristal mic roz.

- Acesta este darul puterii Pământului. Te înzestrează cu putere fizică. Ia-l şi stăpâneşte corpul bărbaţilor, aşa cum stăpâneşti acest cristal.

- Ce înseamnă „să stăpâneşti corpul bărbaţilor”? nu am înţeles eu.

- Tot ce va mânca bărbatul din mâinile tale va considera cea mai gustoasă mâncare, la orice va privi va vedea prin ochii tăi, orice va respira va fi impregnat de mirosul tău, orice va atinge îi va aminti de fineţea atingerilor tale, orice va asculta va auzi numai sunetul vocii tale.

-Ademenitor, dar ireal, am zâmbit eu.

- Fata a zâmbit şi, luându-mi cristalul din mâini, mi l-a pus la gât..Totul este real când ai suficientă putere, mi-a şoptit ea şi a dispărut ca şi când s-ar fi dizolvat.

După ce am ieşit din peşteră, m-am mirat, căci noaptea aproape trecuse, întunericul se preschimbase în sclipirile de perlă ale răsăritului de soare. Fata în veşmânt bleu s-a grăbit să mă întâmpine. Am început să urcăm un deal şi ne-am oprit după ce am ajuns în vârf. În jos, valurile lacului se izbeau în tăcere de mal şi sufla un vânt liniştit. Fata, ridicându-se pe vârful picioarelor, a înălţat mâinile spre cer şi s-a adresat vântului ce sc înteţea: „Stăpân al vânturilor, stăpânitor al nesfârşitului cer, rege al înălţimilor! Fii ocrotitorul meu! Dăruieşte-mi supleţe şi capacitate de pătrundere, raţiune şi luminare. Dă-mi forţa şi puterea de a cuceri ce nu poate fi cucerit şi de a realiza imposibilul”.

Nu a trebuit decât să termin de spus aceste cuvinte că am şi simţit cum ceva uşor a căzut la picioarele mele. Mi-am coborât privirea şi am văzut o pană. Fata în bleu a ridicat pana şi mi-a întins-o ca pe o comoară nepreţuită.

-Acesta este darul puterii Vântului. Te înzestrează eu putere mentală, la-l şi stăpâneşte mintea bărbaţilor, tot aşa cum stăpâneşti această pană.

Am ieşit pe poiană şi le-am văzut pe cele patru preoţesc. S-au ridicat în jurul meu şi, unindu-şi mâinile în linişte, m-au acoperit cu linişte, echilibrând toate energiile zbuciumate din mine. M-am simţit din nou eu însămi.

Dintr-odată a apărut mătuşa şi mi-a întins

îmbrăcămintea.

- Sper că ţi s-a părut interesant să descoperi câte ceva nou la tine. Cu care dintre fete te-ai simţit mai bine? m-a întrebat mătuşa.

- Cu fetele în roşu şi verde! am răspuns eu sigur.înseamnă că la tine sunt mai accentuate amanta şi copila! Iar gospodina şi regina nu sunt încă active. Va trebui să lucrezi asupra acestui aspect pentru a fi desăvârşită! a zâmbit mătuşa.

- Dar cine au fost acestea?

- Preotesele forţelor naturii. Femeia devine întruchiparea perfecţiunii numai după ce capătă puterile celor patru forţe. Numai femeii i-a fost dată capacitatea de a lua energia din lume, dizolvându-se în aceste elemente şi umplându-se cu ele, în schimb bărbatul este lipsit de această capacitate. De aceea, în toate timpurile bărbaţii au aspirat să întâlnească femeia care deţine energie feminină în toate formele ci - sexuală, emoţională, mentală şi fizică. Ei doreau ca femeia să îi umple cu energie sexuală, să le asculte tânguirile şi să îi inspire la fapte măreţe, să le dăruiască relaxare şi atenţie în momentele de linişte, să le înfrumuseţeze viaţa cu dansuri, muzică, poezie, să îi admire pe aceştia şi faptele lor.

200

- Numai după unirea cu aceste forţe femeia trece în starea necesară, primind acele energii care îi lipseau, însă femeile pot lua energie şi una de la alta. Ele şi prietenele lor care merg pe acest principiu, strângându-se împreună, formează Cercul de putere feminină. De aceea, de regulă ele se întâlnesc câte patru: prima este atrăgătoare, a doua inteligentă şi înţeleaptă, a treia sensibilă, iar a patra gospodina cu spirit practic. Femeile sunt înzestrate cu capacitatea de a se întări una pe cealaltă, dacă în ele predomină anumite energii.Femeile sunt înzestrate cu capacitatea de a se întări una pe cealaltă, ne explica Antonina, după ce am deschis ochii şi am început să ne împărtăşim descoperi nle, care forţă se manifesta mai accentuat la noi.

- Ce? ne-am uitat noi nedumerite la Antonina.

- Asta explică de ce femeile adesea se împrietenesc câte patru, de ce sunt patru în filmul serial „Totul despre sex" şi în „Vârsta balzaciană". Fiecare îşi aduce propria energie şi fiecare se reîncarcă cu energie de la cealaltă încercaţi să aflaţi cine aparţine cărui tip.

M-am uitat la Aniska şi am spus:

- Aniska, tu eşti regina, eşti deşteaptă. Liberă şi independentă. Cred că la tine este mai puternic pronun |ntă forţa Aerului. Şi reuşeşti perfect să duci cu vorba orice bărbat.

Aniska şi-a luat o înfăţişare demnă şi a recunoscut:

Da, îmi place să analizez, mai ales să dau

200
sfaturi înţelepte, chiar şi când nu sunt rugată să o fac. **3**

- Kisa, tu eşti amanta, am continuat eu. Eşti pasională, temperamentală şi spontană.

Kisa s-a gândit o clipă.

Cam aşa este. Dacă aş mai învăţa să îmi ascund i atracţia sexuală accentuată, mai întâi bărbaţii şi-ar pierde capul, apoi picioarele, a glumit Kisa cu tristeţi*.

Magia puterii feminine

Iar eu sunt cu siguranţă gospodina! a constatat Maniecika, fără nici o urmă de îndoială. Am predispo Mţia de a-mi face griji din orice, de a pregăti tuturor mâncăruri gustoase şi de a avea grijă de toţi. Oare de ce ioţî bărbaţii fug de plăcintele şi supele mele? Nu înţeleg. NICI măcar diploma mea în psihologie nu mă ajută.TJARTSA RENAK

- Lara, tu eşti copila, naivă şi naturală, ştrengară şi entuziastă, m-a lămurit înţeleaptă Aniska.

- I)a, am răspuns eu. Numai în anumite momente bărbaţii îşi descreţesc fruntea din plictis alături de mine. În general, nu există perfecţiune în lume, am tras concluzia neliniştitoare.

Ne-am întristat toate.

- Deci, ridicaţi-vă în cerc, ne-a comandat Antonina, privindu-ne. Veţi schimba între voi calităţile. Da, nici una dintre noi nu este perfectă, însă străbunica ta credea că în fiecare femeie sunt toate aceste forţe, trebuie numai să le trezeşti şi să le faci să se manifeste. Vă puteţi întări una pe cealaltă. Să transmiteţi una alteia acele calităţi de care are nevoie. Ridicaţi-vă!

Ne-am ridicat în cerc.

- Maniecika, stai în mijlocul cercului în faţa Aniskăi, pune-ţi mâinile în cel de-al treilea centru (zona cu două degete deasupra buricului) şi, în timp ce expiri, ca şi cum ai scoate de acolo o sferă de energie, întinde-i-o Aniskăi.

- Repetă: „îţi împart capacitatea mea de a fi practică, o bună gospodină şi grijulie”.

Aniska şi-a întors privirea spre Antonina şi a întrebat:

- Antonina, eu ce trebuie să fac?

Antonina a oftat şi a început să explice:

- în timp ce inspiri trebuie să iei toate aceste calităţi sub forma unui flux sau a unei sfere şi să o îndrepţi spre tine, aşezând mâinile în cel de-al treilea centru.

- Şi când trebuie să expir?

Of, ce greu e cu voi! s-a plâns Antonina. Când ţii palmele întinse şi simţi că acele calităţi ale Maniecikăi au trecut în tine, expiri. Hai să mai repetăm o dată, că de-abia am înţeles teoria, dar nu ai simţit nimic.Aniska a repetat toate mişcările şi a tăcut brusc, imnităide senzaţiile ce au cuprins-o. Apoi Maniecika s-a in tors spre Kisa, a repetat acelaşi lucru şi apoi s-a întors spre mine - eu am simţit că intr-adevăr fluxul energetic iie la Manecika îmi transmitea toată atitudinea ei practică şi spiritul gospodăresc. „Oare acum o să încep să-mi iac curat în apartament şi voi spăla vesela imediat şi nu a doua zi?", am început eu să visez.

■ Acum este rândul Kisei să ne împărtăşească libertatea şi pasiunea, iar eu, cât timp voi face sex, voi reuşi să readuc la normal echilibrul în casă, s-a plâns Maniecika. Aşa că nu te zgârci, Kisa, ci împartc-ne şi nouă ce ai tu mai mult, iar nouă ne lipseşte.

Antonina a încuviinţat făcând gest cu capul şi i-a cerut Kisei să se ridice în mijlocul cercului şi să facă acelaşi lucru, dar de această dată din centrul pasiunii, adică din zona mai jos cu două degete de buric.

- Imaginează-ţi cum, în timp ce inspiri, scoţi din acea zonă fluxul energiei tale sexuale, iar în timpul expirării îl dai uneia dintre noi, a sfătuit-o Antonina.

- Maniecika, să începem cu tine, a început să râdă Kisa, ca să încetezi şi tu odată să te mai gândeşti la gospodărie şi să te laşi în voia plăcerilor. Prinde. Şi Kisa i-a întins Maniecikăi palmele.

- împart cu tine pasiunea mea, libertatea şi... Kisa H-a gândit o clipă şi, zâmbind misterios, a

pronunţat: inventivitatea.

Maniecika şi-a apropiat sfera de energie primită de În Kisa şi a început să se crispeze. Doream să întrebăm ce se întâmplă, dar Maniecika ne-a făcut semn să tăcem, arătând că va explica totul după aceea.

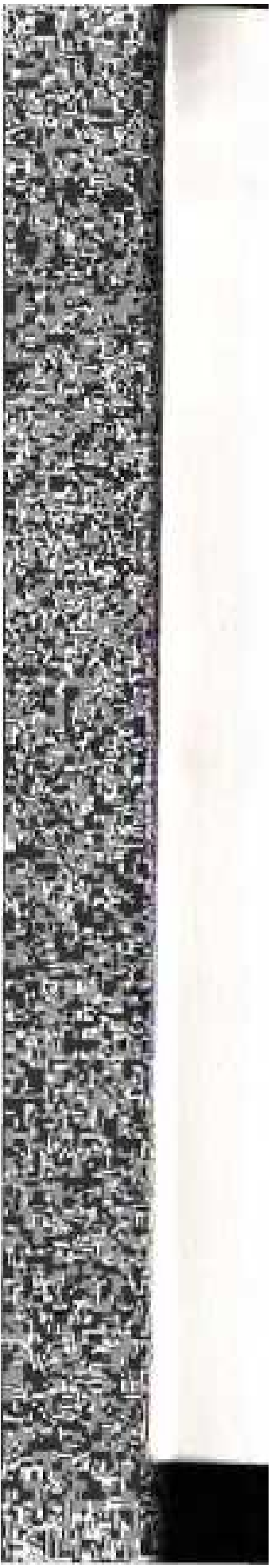

Acelaşi lucru s-a repetat la toate - Kisa s-a întors Hpro Aniska, apoi spre mine. Când Kisa a vorbit despre

inventivitate, m-au trecut fiorii şi în minte mi-au apărut tot felul de fantezii sexuale stranii. Atunci am înţeles de ce Maniecika se schimonosise aşa. Se parc că şi ea văzuse ceva foarte indecent.

- Acum e rândul Earei să împartă cu noi naturaleţea şi însufleţirea! a cerut Maniecika.

- Vă rog să nu uitaţi de naivitate, s-a amestecat Aniska. Căci cinismul serios uneori supără aşa de tare.

Am împărţit cu largă inimă calităţile mele din centrul inimii (mijlocul pieptului) - naturaleţea mea, inspiraţia şi, desigur, naivitatea, după cum mi s-a cerut. Şi în sfârşit era rândul Aniskăi.

- Ei bine, fetelor, ce vă mai lipseşte pentru a fi fericite? Eu vă propun o gândire sănătoasă, francheţe, independenţă şi iubirea de libertate, scepticism şi... Aniska a făcut o mică pauză şi a continuat: Şi dacă vă dau prea multă minte ce o să faceţi cu ea? Vreţi să vă dau şi asta?

- Nu ne împotrivim, a răspuns Kisa în numele tuturor. Uneori îmi doresc aşa de tare să mă simt „deşteaptă”.

- Aniska, a rostit Maniecika, împartc-ne şi nouă măcar libertatea şi înţelepciunea, căci vom face noi rost şi de restul.

Antonita s-a adresat Aniskăi, spunându-i:

- Dă drumul fluxului din mijlocul frunţii, acolo unde se află al treilea ochi.

Aniska se ridică în mijlocul cercului şi încercă din răsputeri să repete totul exact, însă se vedea cât de greu îi era să facă acest lucru imaginar, ce nu putea fi atins cu mâinile. Cu toate acestea, după ce Aniska a încheiat transferul energetic, ne simţeam toate adevărate amazoane.

- După aceea ne-am ridicat în cerc de patru şi am rămas pur şi simplu în picioare, ţinându-ne de mâini.Cred că a ieşit super, a conchis Antonina. Ce părere aveţi?

Maniceika a răspuns pentru toate:

- Eu simt temperamentul Kisei în mine, sinceritatea Barei şi înţelepciunea Aniskăi. Dar ce trebuie să lac cu toate aceste bogăţii? a întrebat-o cu simţ practic Maniecika pe Antonina.

- Să le împărţiţi cu bărbatul! Numai umplând bărbatul cu aceste energii vom primi şi noi ceva în schimb. I »ar este important să faceţi asta corect.

1903

- În fiecare din aceste stări schimbăm diferite tipuri de energie cu bărbatul, mi-a explicat mătuşa în drum ai>re casă. - În starea de amantă îi dăm bărbatului energic, pe care acesta trebuie să nc-o dea înapoi sub formă te cadouri, bani, statut social. Nu trebuie niciodată să te culci cu un bărbat fără să nu primeşti nimic în schimb. Asi a îl va lăsa pe bărbat fără forţă, iar pe tine fără ener- r.ie. Totul trebuie dat în procente de câte zece: toţi banii investiţi în femeia iubită se reîntorc la bărbat înzecit, ceea ce îi va permite acestuia să-şi dezvolte afacerea şi NA prospere.

Dacă ai relaţii intime cu un bărbat, acesta trebuie na îţi compenseze energia, dăruindu-ţi cadouri, bijute- iii, bani şi, cel mai important, asigurându-ţi o poziţie ui societate, adică poziţia de soţie, ceea ce îţi permite MA treci în starea de copilă. Bărbatul devine soţ şi ne mloarce energia,

când ne aflăm în starea de copilă.

Uneori se întâmplă ca tu să dai bărbatului nu doar energia feminină, ci chiar să îţi consumi multă energiecu ci - să îl hrăneşti, să-ţi faci griji pentru el, să hotărăşti tu în locul lui, fără să ceri nimic în schimb, insă un astfel de sacrificiu se întoarce împotriva ta, deoarece unicul bărbat căruia te poţi dedica şi căruia îi poţi da totul este fiul tău.

Dacă te vei purta astfel cu soţul sau cu amantul tău, el te va percepe ca pe o mamă, ceea ce este deosebit de periculos pentru relaţiile voastre. Te va respecta, dar va înceta să te mai dorească, fiindcă „cu mama nu poţi avea relaţii intime” şi există o interdicţie asupra relaţiilor incestuoase. în acest caz, bărbatul va fugi de relaţiile intime cu tine.

Poate că ai întâlnit astfel de femei, care le-au cumpărat soţilor casă, i-au hrănit, dar bărbaţii nu mai doreau să se culce cu ele. Şi nu mai este nimic uimitor când soţul va fi atras de acea femeie alături de care poate hotărî singur. Bărbaţilor le place să ocrotească micile copile, să le cumpere cadouri, să le poarte pe palme, să le răsfeţe. Iată de ce este aşa de importantă starea copilei.

Cu toate acestea, şi fata naivă începe să-i sature cu timpul, începe să îi irite. Nu trebuie să uităm de starea reginei, când eşti independentă şi liberă. Pentru ca bărbatul să simtă că eşti pe picior de plecare. Femeia trebuie să îl inspire pe bărbat, dar în acelaşi timp trebuie să fie interesantă şi pentru sine însăşi.

în concluzie, în starea amantei dai energie, în starea copilei o primeşti, în starea gospodinei iar dai energie, iar ca regină o primeşti din nou.

însă nu uita că, dând bărbatului energie, în acelaşi timp rişti. Dacă bărbatul respectiv este căsătorit, atunci energia ta ajută ca familia lui să prospere. Datorită ţie, el câştigă mai mulţi bani, îşi dezvoltă afacerea, îşi făureşte un cămin fericit. Iar tu ce primeşti în schimb? Nimic.Starea mult prea lungă de amantă poate fi distrugătoare pentru femeie, indiferent dacă aceasta este căsătorită sau liberă. Dacă eşti măritată, energia ta va fi folosită la prosperitatea unui alt bărbat, şi nu a soţului tău. Adică tu singură decizi unde vrei să trăieşti - în palat cu soţul tău, sau în bordei alături de palatul amantului tău.

2003

- Deci, unde aţi vrea să trăiţi — în propria casă alături de soţul vostru, sau într-un apartament aproape de casa amantului vostru? Prin asta înţelegându-se că odată apărute în viaţa amantului vostru, el va avea destul succes pentru a-şi construi casa. Iar acum femeia lui legitimă se bucură de căminul respectiv, iar voi vă chinuiţi să găsiţi o metodă pentru a vă plăti apartamentul. Antonina ne privea, aşteptând un răspuns.

Am căzut pe gânduri, amintindu-ne multele noastre aventuri. Priveam pentru prima dată cu alţi ochi ceea ce se petrecuse cu noi cândva. Kisa a fost prima care a rupt tăcerea:

- Printre altele, bărbaţii din ziua de azi asigură în întregime traiul amantelor lor — le cumpără şi apartament, şi maşină, plătesc şi şcolarizarea copiilor. Aşa că avem un schimb egal.

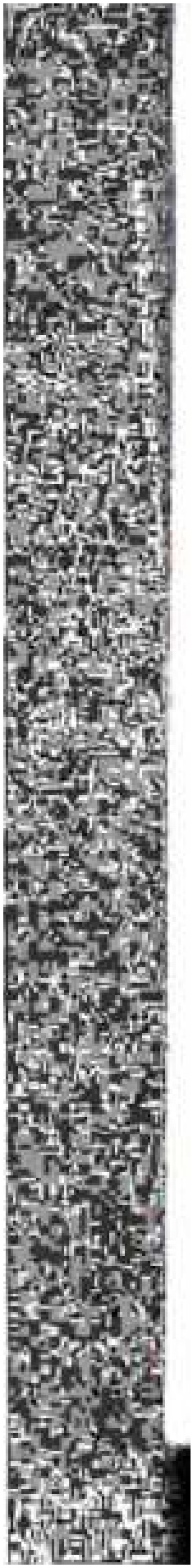

Da, a fost de acord Antonina. Din punctul de vedere al bărbatului, totul este corect, el primeşte energie şi plăteşte pentru aceasta. însă femeia nu primeşte in schimb, decât în iluzie de stabilitate şi timp pierdut. Cât timp este tânără, femeia se răsfaţă în lux şi trăieşte cu speranţa că într-o bună zi bărbatul îşi va părăsi nevasta. între timp, bărbatul se simte bine, nedorind săpiardă ceea ce a obţinut alături de prima lui nevastă pentru nişte impresii noi şi energie, dobândite alături de amanta lui. Apoi, la un moment daţ, bărbatul ori pleacă în căutarea unor noi surse de energic, ori pur şi simplu dispare. Soţiei îi rămâne moştenirea, iar amantei numai amintirile şi nimicul. Iar fără energie nu mai poţi atrage o nouă dragoste. Totul se supune legilor, iar cea care le încalcă este aspru pedepsită.

- Dar dacă nevasta are un amant? a întrebat Maniecika cu băgare de seamă.

- Aunci energia ei va fi îndreptată asupra amantului, iar bărbatul va începe să sufere consecinţele - pierderi financiare, â unor posibilităţi etc. Ea îl va învinui pe soţ, neîntclegând de ce amantul este cel care prosperă, iar soţul se află în pierdere. În lume sunt foarte puţine femei a căror energie este suficientă pentru mai mulţi bărbaţi în acelaşi timp.

Dacă ştiţi cum să luaţi energia de la puterile naturii, nu va fi periculos pentru voi să aveţi amanţi, însă, oricum, trebuie să vă păcăliţi soarta! Este mai bine să fii unică pentru un singur bărbat decât să cauţi unicul bărbat!

Urându-ne succes, Antonina se făcu nevăzută.

Magia, puterea mintii

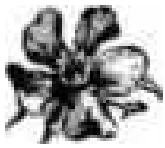

Ce ar trebui să facem ca bărbatul să înţeleagă că eu sunt unică pentru el? a întrebat Aniska în zadar.

Capitolul 7

Pe treptele relaţiilor

1903

— Ei bine, draga mea! mi s-a adresat mătuşa după o săptămână de la întoarcerea noastră de la lac. Eram la cafeneaua „Berangcr” pe prospectul Nevski şi serveam cafea. Este timpul să începi să înveţi serios etapele care îl fac pe bărbat să înţeleagă că tu eşti unică pentru el.

Mai ţii minte care stare îl atrage pe bărbat, care îl tace să uite de tot şi să îşi piardă capul după

tine?

- Amanta!

Corect. Energia sexuală atrage cel mai mult bărbatul. El îi vede privirea pătimaşă, zâmbetul provocator, mdc prin şoapta ei fierbinte, simte prin îmbrăţişarea înflăcărată. Femeia îl tentează mereu pe bărbat cu promisiunea pasiunii, ceva dulce şi interzis.Pentru ca bărbatul să te observe, trebuie să-i atragi toate simţurile, să îl cucereşti în întregime - cu zâmbetul, cu privirea, îmbrăţişarea, mirosul, gustul. Să îl aprinzi. Dar pentru a l aprinde pe bărbat trebuie ca tu însăţi să arzi ca o llacără

.Muşchii tăi te vor ajuta să activezi energia, să îţi aprinzi focul tău interior.

Acum porneşte-ţi muşchii, apăsând asupra lor.

Acum porneşte-ţi muşchii, apăsând asupra lor.

Dacă el a perceput gestul ca pe o retragere, nu-ţi fă griji, căci aceasta nu este pierderea ta, ci se pot ivi fel şi fel de situaţii. Poate că s-a căsătorit de-abia ieri culata visurilor lui, sau dimpotrivă, s-a despărţit de ea, sau poate că şi-a pierdut slujba. Orice se poate întâmpla.

Dacă însă provocarea a fost acceptată, va încerca să se arate pe lângă tine, să se apropie de tine sau să treacă pe lângă tine.

- Dar este important să ne uităm la bărbaţi şi să nu lăsăm în jos privirea.

Mătuşa s-a uitat cu atenţie la mai mulţi trecători, dar probabil nezărind nici unul care să merite atenţia (ii, a continuat:

- Lara, încearcă să te uiţi la mine cu privirea de care am vorbit şi zâmbeşte-mi.

Încercând să nu uit de muşchi, de frază şi de zâmbet., m-am uitat la mătuşă.

- Ei bine, ce a ieşit?

2003

- Şi cum iese dacă adopt o astfel de privire? se tăvălim de râs Aniska în faţa oglinzii, încercând să repete expresia feţei.

Aniska venise la mine în vizită şi, după ce m-a pus să studiez cartea „Cum să-l faci pe cel pe care îl iubeşti să se îndrăgostească de tine”, a început şi ea practica.

- Printre altele, în carte este scris că mărind pupila începi să îl seduci pe bărbat, i-am atras atenţia Aniskăi, aşezându-mă pe pat şi frunzărind cartea.

Desigur, sună foarte simplu, dar cum pot eu să îmi mărească pupila dacă nu am o sticluţă de atropină cu mine? Şi chiar dacă aş avea, până îmi torn eu câteva picături, bărbatul poate să dispară, mi-a replicat prac- I ica şi critica Aniska.LAKISA RIÎNAR

- în jurnalul ei, străbunica scria că pentru a avea pupila mărită trebuie să îţi încordezi muşchii intimi de 20-25 de ori. Aşa că, antrenează-te! încordează-ţi muşchii şi imaginează-ţi scene erotice.

Aniska a încercat sincer să îmi urmeze sfaturile, dar brusc a sunat cineva la uşă.

- Aniska, du-te să deschizi! am rugat-o eu.

Prietena mea a deschis uşa şi l-a văzut pe vechiul
meu curtezan din facultate. Am amuţit de uimire, iar el de aspectul Aniskăi. Stând la intrare, nu îşi putea lua ochii de la ea.

- Mişa? De unde ştii adresa mea? am întrerupt eu tăcerea ce se prelungea.

- Am sunat-o pe mama ta! Ce bine că mamei tale nu i-au schimbat numărul de telefon! mi-a răspuns Mişa, neluându-şi ochii de la Aniska.

- Mişa, aceasta este prietena mea, Aniska! lc-am făcut eu cunoştinţă. Vrei să intri?

- Păi nu, sunt doar bucuros că te-am găsit! Te sun eu şi-ţi explic totul, dar acum trebuie să plec!

Iar Mişa dispăru tot aşa de neaşteptat precum apăruse. M-am întors către Aniska.

- Aniska, simţi ce a făcut privirea ta? Totuşi, ai uitat să zâmbeşti, să faci semn cu capul, să te apropii de el, să îi spui ceva şi să îl atingi uşor, am enumerat eu cele cinci etape din carte pentru a face cunoştinţă.

- Păi, nu trebuia el să treacă primul? a întrebat Aniska.

Dacă observi că el nu face primul pas, apropie-te tu de el la o mână distanţă. Dar cel mai important este să spui ceva şi nu contează ce fleacuri spui, este important ca bărbatul să îţi audă glasul”, am citat eu din carte.

- Nu mă pot adresa unui bărbat necunoscut pur şi simplu aşa, fără un subiect clar - a replicat Aniska.

- E bine că există trei teme inofensive: despre tine, despre el, sau despre ce se întâmplă în jur. Iată, de exemplu, poţi să murmuri ca pentru tine: „Am pierdut clama de păr”, sau „Iar plouă”, sau — asta îmi place cel mai mult - „Of, dar ce fac eu aici?”

- Of, dar ce fac eu aici? a repetat Aniska şi a spus: Eu îmi port discuţiile în gând. Mi se pare că asta e cam prostesc!

- Poate, eram gata să cad de acord, când mi-am amintit brusc cum am reuşit nu demult să scap de o invitaţie la cafea. Stăteam la o coadă mică în spatele unui bărbat, iar fata dinaintea noastră şi-a luat cafea şi ultima prăjitură de marţipan. M-am necăjit aşa de mult, încât am spus acest lucru cu glas tare. Bărbatul care era înaintea mea la coadă s-a întors imediat spre mine şi oi-a compătimit. Fiindcă nu am continuat discuţia, lotul s-a încheiat acolo, fără nici măcar să fi început, din păcate.

1903

- Păi, ce aş fi putut spune? nu înţelegeam eu când mătuşa a început să îmi explice cum poţi începe discuţia ni un bărbat.

O femeie educată mereu aşteaptă ca bărbatul să înceapă primul discuţia şi numai atunci continuă şi ea conversaţia. îmi era foarte greu să îmi imaginez ce îi poate atrage atenţia unui bărbat, cu atât mai dificil era să încep să vorbesc cu el.

- Dacă te deranjează atât de mult un simplu început de conversaţie, poţi să te adresezi mereu bărbatului pentru ajutor. Bărbaţii adoră să dea sfaturi şi să vină în ajutor, chiar şi atunci când nu sunt rugaţi să o facă, iar dacă li se cere acest lucru, cu atât mai bine. Poţi să pretinzi că te-ai rătăcit, poţi să ceri un sfat când ai ceva de cumpărat din magazin şi, în ultimă instanţă, să îi admiri cravata, gustul impecabil, mirosul parfumului, iar prin asta îl vei intriga şi mai mult.
- Să îl intrig?
- Poţi spune cu un aer naiv: „Bărbaţii care aleg cravate de această culoare au o anumită calitate”.
- Care? am întrebat eu, cedând cu greu provocării.

Mătuşa a început să râdă.

- Iată, exact acelaşi lucru întreabă şi bărbatul, „care” - te gândeşti mai târziu ce să îi răspunzi, dar bărbatului îi spui că este secret şi că îi vei povesti despre asta mai târziu, înţelegându-se că iarăşi vă veţi întâlni. Lasă-l să se mai chinuie un pic şi să se gândească la tine. Nu trebuie să vorbeşti prea mult la prima întâlnire, nu mai mult de 10-15 minute. Şi nu trebuie să povesteşti nimic despre persoana ta, ci poţi să îi dai cea mai obişnuită informaţie, şi cu cât de misterioasă va părea aceasta, cu atât mai bine — cel mai important este ca bărbatul să fie interesat de tine. Deci, nu este important ce îi spui, ci cum îi spui.
- Şi cum ar trebui să-i vorbesc?
- încearcă să spui ceva, cu atenţia asupra pântecului, ca şi cum glasul tău răsună din adâncul naturii tale, simte vibraţiile joase şi vei fi uimită să vezi cât de sensibil şi fermecător este acesta.

Ce cafea gustoasă, am spus eu prima, căci numai asta îmi trecea prin minte să spun.2003

Cc cafea gustoasă, am spus, coborând glasul mai jos de abdomen şi parcă observându-i vibraţia şi tonali lulea joasă.

Şi tânărul care stătea la masa alăturată în cafenea mi-a auzit glasul.

După ce mi-a ascultat povestea despre întâlnirea . are nu a avut loc, Aniska a declarat că „Ceaşca ideală" **este** locul perfect unde ne puteam antrena şi mi-a spus că osie necesar să mă întorc din nou acolo pentru a învăţa •.a fac cunoştinţă. Urmând sfatul Aniskai, am comandai, o cafea şi, văzând la masa vecină un posibil admirator, am chibzuit o frază naivă, care ar fi putut porni o con versaţie. După trei minute, desprinzându-mă de cafea, mu încordat de 20 de ori muşchii şi, considerând că era eficient atât pentru ca pupilele să mi se dilate, m-ain Uitat spre necunoscut, captându-i privirea pe care i-am ....nţinut-o timp de şapte secundo magice, indueându-i pasiune şi o dorinţă disperată.

Spunându-mi în minte: „Sunt încântătoare, eşli încântător, sexul este încântător”, mi-am retras privirea **de** la el cu un uşor zâmbet, lăsând să se vadă că stu Chain meniul. Uitându-mă fără sens la text, mi-am dai **Menina** că uitasem cu desăvârşire ce trebuie să lac mai departe şi, neavând nici o idee, pur şi simplu am con Uanplat cafeaua. Se pare că asta era de ajuns. Tânărul, luând o înfăţişare plină de importanţă, a început să mă privească cu interes. Zâmbind, am început să citesc mai alent

meniul. Dar acest joc s-a terminat, iar tânărul deja
e apropiase de masa mea.

- Permiteţi-mi să vă ţin companie, mi s-a adresat el aproape în stilul secolului XIX.106

- Luaţi loc, i-ain permis eu binevoitoare.
- Şi ce cafea vă plăcea aşa de mult?
- Mexicană cu mirodenii, cuişoare, nucşoară şi ciocolată, am răspuns eu şi am trecut imediat la acţiune: Dar dumneata ce bei?
- Un espresso banal, s-a ruşinat interlocutorul meu.
- De ce banal? Dimpotrivă. Nu demult s-a făcut o cercetare şi s-a descoperit că bărbaţii care consumă cafea espresso au o anumită calitate, am încercat eu să improvizez.
- Care? a urmat unica replică posibilă.
- Vă povestesc eu mai încolo, mă scuzaţi, dar trebuie să plec.

Şi m-am pregătit de plecare.

Tânărul intrigat nu era aşa de repede gata de plecare.

- Eh, avem deci motiv să ne mai vedem o dată, a zâmbit necunoscutul. Aş putea să vă notez numărul de telefon?
- Da, i-am permis eu şi i-am dat. numărul de mobil.
- Mă numesc Constantin! Dar dumneata?
- Lara, m-am prezentat eu şi am ieşit repede din cafenea, mulţumită de mica victorie dobândită.

1903

După ce am repetat fraza despre cafea pentru a cincisprezecea oară, eram în sfârşit mulţumită de rezultat şi priveam la mătuşă în aşteptarea reacţiei sale.

- Ultima etapă este atingerea! a continuat aceasta. Atingerea ajută să emani acea scânteie care promite pasiunea.

Mătuşa s-a aşezat confortabil în fotoliu şi a continuat:

0 atingere întâmplătoare Ce cu focul arzând părea;
Aşa îi erau atingerile senzuale, Fierbinte ca focul îi era mâna.

Aşa se spune despre femeia ale cărei atingeri îl fac pe bărbat să simtă un foc în partea de jos a abdomenului. Noi am mai discutat că starea amantei este cea care pare asemenea focului. Şi exact acest foc se simte in momentul atingerii. Poţi să îţi înfierbinţi mâinile, trimiţând în palme energie de la pântece!

- Cum adică să trimit energie? nu înţelegeam eu.

- *Imaginează-ţi că ai în mijlocul pântecului un foc ce arde, încearcă să simţi căldura din interior. Acum imaginează-ţi cum curentul fierbinte se înalţă până 1a. mijlocul pieptului şi, împărţindu-se în două direcţii, se ridică direct înspre mâinile tale. Vei simţi cum în centrul palmei apar cercuri mici de foc. Poţi trimite aceste cercuri tn centrul pasiunii la bărbaţi, care se află la patru degete mai jos de abdomen, deasupra osului pubian. În timp ce asculţi ce îţi vorbeşte acesta, poţi începe să îl provoci. Mereu se ivesc momente când îl poţi atinge pe bărbat involuntar - trecând pe lângă el, aranjându-i cravata, atrăgându-i atenţia la ceva anume. Insă atingerea va fi şi mai puternică dacă îţi treci mâna cu un uşor suspin. () astfel de atingere face miracole, poale atrage orice bărbat. Poţi folosi această tehnică în orice situaţie, deoarece deşi pare foarte naiv, are totuşi un efect garantat.*

E timpul să plecăm, a spus mătuşa şi, ridicându-se de la masă, s-a îndreptat spre ieşire, unde şi-a trecut ca din întâmplare mâna pe spatele unui domn care stăteala o masă. Până să-şi revină bărbatul respectiv din uluire, mătuşa dispăruse deja pe uşă.

- E timpul să îţi desăvârşeşti măiestria, mi-a spus mătuşa când am ajuns-o din urmă.

2003

- E timpul să îmi desăvârşesc măiestria, am hotărât eu, însufleţită de succesul din cafeneaua „Ceaşca ideală”, şi m-am dus la cursurile de la „Academia Vieţii Private”, hotărâtă să învăţ cât mai multe despre atingere. Acest curs era ţinut de un bărbat, ceea ce la început m-a cam stingherit, dar mai apoi, din contră, m-a inspirat. Pe profesor îl chema Timur şi era incredihil de drăguţ. Mirosul cam dulce al uleiului aromat, flacăra măruntă a lumânărilor, organza transparentă de pe tavan şi covorul alb moale creau o atmosferă misterioasă şi foarte intimă. M-am aşezat stânjenită pe covor şi m-am pregătit să ascult. Luând o eşarfă albă de mătase, Timur şi-a ridicat ochii spre noi.

- în harem exista un joc intitulat „înger, prietenă sau iubită”, ne-a explicat el. încercaţi să îmi atingeţi mâna aflându-vă într-una dintre aceste trei stări, iar eu voi încerca să ghicesc care stare aţi folosit.

Mi-am trecut mâna uşor cu un suspin peste a lui şi am simţit cum mă cuprinde o undă de energie. Se vedea că şi Timur o simţise, pentru că s-a înroşit puternic la faţă. Luând eşarfa, m-a privit cu atenţie

şi a spus:

Vă pot învăţa numai câteva tehnici, dar asta nu este foarte important; este mai important ca prin atingere să transmiteţi energie. Aţi fost deja

învăţată acest lucru? m-a întrebat el.

- Da şi nu, i-am răspuns cu, ncdorind să îi divulg secretele străbunicii. Dar nici tehnicile nu vor fi de prisos, am încercat eu să trec la lucruri mult mai practice.

- Când faceţi cunoştinţă cu un bărbat, primele atingeri trebuie să fie foarte modeste şi atente, îl atingeţi cu vârfurile degetelor, ca şi cum aţi încerca să îi cunoaşteţi trăsăturile, dar în acelaşi timp provocându-l.

îi puteţi lua pulsul şi îi puteţi spune că ritmul inimii este mai rapid ca de obicei, probabil din cauză că sunteţi aproape de el. II puteţi atinge inima glumind, cu întrebarea: „Ce bate aici?" Este bine să încercaţi să cunoaşteţi conturul mâinilor lui şi, ajungând cu degetele pe palmele lui, să îi spuneţi cu un aer misterios că are

0 linie a succesului sau a vieţii minunată. Mergând ală-

1 uri de el, vă puteţi împiedica sau îl puteţi atinge, dând impresia că v-a intrat ceva în pantof şi să îl rugaţi să vă | mă de mână cât timp scoateţi pietricica.

- Ce ziceţi, încercăm să repetăm? ne-a propus Timur.

- Bine, am şoptit eu gânditoare, apropiindu-mă de el pe neobservate şi întinzându-i mâna ca şi cum încercam să îi ating pieptul, dar m-am retras şi am rămas nemişcată.

Timur a continuat automat mişcarea mea şi peste o clipă mi-a strâns mâna în palmele lui calde. Dar imediat şi-a revenit şi a început să râdă:

■ Mi-aţi demonstrat foarte corect tehnica „Fă ceea ce doresc eu să faci".

- Ce am demonstrat? m-am mirat cu.

începeţi să vă mişcaţi, dar chiar în ultima clipă vă opriţi pe neaşteptate, şi atunci bărbatul continuă intu- iliv mişcarea voastră şi el singur vă atinge. Să atingă femeia care îi place este dorinţa naturală a oricărui bărbat. Pentru el a vedea înseamnă a atinge. Şi de modul110

în care reacţionează femeia depind foarte multe. Dacă ea va fi calmă, bărbatul va înţelege că aceasta nu i se împotriveşte, dar dacă se retrage şi so închide în sine, bărbatul va simţi imediat acest lucru.

Timur şi-a continuat mult mai calm explicaţiile, descriindu-ne diverse tipuri de masaj.

„Ha!” - m-am gândit cu, ieşind de la curs şi felici- tându-mă pentru o nouă mică victorie. Totuşi, am învăţat că orice rol necesită repetiţii, chiar şi acela al femeii fatale.

Capitolul 8

Orice rol necesită repetiţii

1903

Orice rol necesită repetiţii, chiar şi rolul femeii fatale, a observat mătuşa, plimbându-se cu mme la Marsovo Pole şi zâmbind tuturor bărbaţilor care l recea». Sper că ţii minte toate etapele când faci cunoştinţă - treci în starea amantei, privirea, zâmbetul, sem- ool cu capul, apropierea, atingerea şi dispariţia rapidă. N'u îţi mai trebuie decât să adaugi o înfăţişarea corectă |i eşti gata de întâlnirea cu Mark.

Tremuram deja de nerăbdare. în sfârşii., Sofia Nikolaevna îmi spunea că sunt pregătită de

întâlnirea in Mark. Mi se părea că trecuse o veşnicie, deşi nu fuse seră decât două luni.

- Poate că m-a uitat complet până acum, am presu pus eu.

Asta nu ar fi chiar aşa de rău! a răspuns mătuşa calmă. Te va vedea ca pentru prima dată!

Mi se părea că nu mă schimbasem câtuşi de puţin, dar mătuşa considera că mă înşelam. Da, fizic nu m-am modificat, însă putea fi observată o nouă strălucire în

ochi şi eu simţeam că mă mişcăm mult mai lin, ca o femeie, şi nu ca o adolescentă. Aveam incredibila senzaţie că strălucesc din interior. Şi astfel, eram aproape pregătită pentru marea apariţie în lume.

— Ei bine, draga mea, în curând vei avea propria premieră în rolul femeii fatale. Iar peste o săptămână am rugat-o pe amica mea, cneaghina Goliţîna, să îl invite pe Mark la bal. El a spus că va veni. Şi numai să îndrăznească să nu vină, a mormăit pentru sine mătuşa, astfel de invitaţii nu se refuză. A, da, pentru bal ţi-am comandat o rochie roşie superbă.

—Roşie? am exclamat eu. Dar va fi foarte provocatoare!

- Prostii, a zis mătuşa dur. Roşul este culoarea focului, culoarea pasiunii. Dintotdeauna a atras şi va continua să atragă privirea bărbaţilor. Eu consider că roşul provoacă anumite reacţii în organismul lor şi din acest motiv are acest efect. Dacă vrei să atragi atenţia, atunci roşul este culoarea pe care trebuie să o alegi.

2003

„Roşul este culoarea care trebuie să o alegi pentru a atrage atenţia”, am constatat când am venit să degust noul vin „Essenee”. Mă invitase Constantin, noua mea cunoştinţă de la cafenea. Degustarea avea loc într-un restaurant cu o vedere senzaţională asupra Bisericii Mântuitorului însângerat.

- Am degustat vinul şi am ascultat câteva legende despre prepararea acestuia. De fapt, povestirile dau un gust adevărat vinului, şi nu tehnologia. în timp ce meditam asupra gustului, Constantin părea că meditează asupra culorii.Nu cunoaşteţi trăsătura fermecătoare a rochiei roşii? m-a întrebat el dintr-odată. Având în vedere că stătusem la o masă de o jumătate de oră şi savurasem vinul încântător, era destul de problematic să înţeleg la ce se referea Constantin. Probabil că zărise rochia roşie m timp ce toţi oamenii se pregăteau să plece. Cred că no-am întâlnit la o petrecere, dar este jenant că nu îmi mai amintesc cum o cheamă.

- Nu, am făcut eu semn cu capul, uimită de o aşa obrăznicie - să ieşi cu mine în oraş şi să mă întrebi de uită femeie.

Desigur, afacerile sunt mai presus ca orice, de aceea nu am lăsat să se vadă că mă ofensase una ca asta, însă I am eliminat în gând pe Constantin din lista mea de posibili pretendenţi, însă nici cu nu mă gândeam la I ui ferea roşului. Este ciudat că nici măcar nu am acor- iluf atenţie dacă era vorba de o rochie roşie în această di acuţi*, în timp ce bărbatul imediat a observat-o dintre luate. După ce mi-am luat rămas bun de la el cu un aer loarte rece, am hotărât să analizez situaţia, sunând-o pe Maniecika.

Trebuie să cumpărăm imediat îmbrăcăminte de mioare roşie! am anunţat-o pe Maniecika, uitând chiar ml o salut.

Roşie?! a ţipat amica mea. Dar astfel de lucruri poartă numai „femeile cu moravuri uşoare”, a continuat M.I cu indignare.

Posibil, tocmai de aceea şi poartă, pentru că înţeleg perfect puterea acestei culori. Şi, de fapt, ce e cu ati- i mlinea asta puritană a ta? Roşul este o culoare foarte în modă în acest sezon. Chiar ieri am citit un articol liospre faptul că roşul favorizează acţiunea feniletila-miiiei, hormonul feminin. Bărbaţii întotdeauna acordămi

atenţie culorii roşii, această culoare îi atrage ca un magnet, mi-am încheiat eu patetic prezentarea în apărarea culorii roşii.

1903

- Ce mai atrage atenţia bărbaţilor? am întrebat-o pe mătuşă, în timp ce studiam hainele persoanelor care treceau pe lângă noi.

- Cerceii lungi, tocurile înalte, talia subţire şi pieptul mare, gâtul lung, picioarele lungi.

- De ce totul trebuie să fie lung?

- Bărbatul caută o lungană cu corpul de adolescentă şi înţelepciunea de femeie. Toate aceste mici detalii le studiem mai târziu, când îţi voi povesti despre arhetipuri. Acum e important să înţelegi care sunt aşteptările generale.

- Şi cum pot face ou toate astea?

- Sunt iluzii, draga mea! Poţi crea iluzii. Corsetul face talia mai subţire, iar bustul mare. Corsetul este frumos, feminin. Şi în corset este uşor să îţi păstrezi energia. Cerceii lungi fac ca şi gâtul să pară lung, iar tocurile te fac mai înaltă.

Ne-am aşezat pe o bancă, iar mătuşa mi-a luat noul pantof şi l-a aşezat în palmă.

- Chiar tocurile sunt cele care diferenţiază boieroaica de femeia simplă. Tocurile lungesc picioarele şi dăruiesc femeii nişte proporţii armonioase. Femeia obişnuită îşi poate permite să umble fără tocuri, dar aristocrata nu, nici chiar acasă, mai ales în prezenţa bărbatului.

- Dar nu mă simt sigură pe tocuri înalte, m-am văi- tat eu.Trebuie să porţi tocuri! Pe bărbat îl poţi ţine sub
loc!

- Nu începe acolo! am protestat eu cu o spaimă prefăcută.

- Imaginează-ţi în partea dreaptă un bărbat.

Mi l-am imaginat pe Mark.

-Acum imaginează-ţi-l cât se poate de mic, cât degetul tău mare, ridică-l în timp ce inspiri, iar când expiri uşază-l sub toc.

încă ţinând în mână pantoful pe palma stângă, l-am luat, cu mâna dreaptă în gând pe Mark în miniatură şi, in timp ce expiram, l-am pus într-o căsuţă de jucărie.

- E mai multă linişte şi îi este mai bine acolo, m-a liniştit mătuşa când a văzut că mă uitam cu îndoială la pantof.

2003

„îi este mai bine”, am simţit eu în timp ce urmăream comportamentul clientului meu. De obicei nu era mulţumit de termenele de livrare a produselor, de preţuri, de intensitatea culorilor. Am decis să „port” pantofii vechi cu toc, şi l-am ales pe acest client pentru a verifica efcc- I ul produs de tocuri.

Devenise într-adevăr uşor să merg pe tocuri, iar clientul se transformase într-un băieţel ascultător. După prânz, avea loc o întrunire mult mai complicată cu o clientă cumplită. Vama a reţinut predarea mărfii, iar noi depăşiserăm toate termenele posibile de livrare, dar nu putuserăm să facem nimic. Trebuia acum să plătesc eu pentru toţi.

116

Plecând la întâlnire şi tremurând de spaimă, am căutat să mă înarmez cu argumente în apărarea mea. Nu prea erau argumente, însă găsisem o pereche nouă de pantofi în drum spre locul de întâlnire. Trccându-mi privirea peste vitrinele pe lângă care treceam şi meditând asupra soartei Patriei şi a vămii, am dat peste o pereche elegantă de pantofi roşii cu tec. „Acum pot să mor fericită”, am spus eu bucuroasă şi am intrat în magazin.

întorceam pe toate părţile pantoful Cenuşărcsei, şi brusc mi-a trecut prin minte o idee: „Ce o să fie dacă încerc s-o pun sub toc pe noua noastră clientă?”, încercând să justific cumpărarea pantofilor destul de scumpi cu necesităţile afacerii, am intrat într-o toaletă şi am aşezat-o imaginar sub toc pe Natal ia Vasilievna, care nu suspecta nimic. M-ain simţit mai uşurată sufleteşte şi am plecat în întâmpinarea furtunii ce avea să se dezlănţuie. Dar furtuna nu a mai avut loc.

- Lara, ce mult mă bucur să vă revăd!

Natalia Vasilievna era toată numai amabilitate.

- Vama rusească ne-a reţinut posterelc! am început cu cu un ton plin de căinţă.

- Nu-i nimic, am amânat începutul campaniei de reclame pentru luna viitoare, aşa că aveţi suficient timp să le luaţi înapoi.

- Ce fericire! am exclamat eu sincer, ca şi cum aş fi auzit înlăturarea sentinţei mele cu moartea.

- Aşa că vom aştepta! Sper totuşi să merite această aşteptare şi să avem calitate!

- O să vă placă foarte mult! am încercat să o conving pe Natalia Vasilievna şi m-am întors în grabă la birou.

Ori tehnica magică a funcţionat, ori m-au favorizat astrele, dar am hotărât că era indicat să cumpăr la pantofi şi un costum roşu.

17 Magia puterii feminine

Se pare că acea zi a fost ziua culorii roşii, căci am găsit costumul imediat, în primul magazin. Şnurul din părţi de la taior şi de pe şliţul fustei îl făceau să pară sexy şi, privindu-mă în oglindă, simţeam că eram gata pentru orice aventuri.

1903

- Eşti gata pentru noi aventuri? m-a întrebat mătuşa, în timp ce mă uitam în oglindă, probând noua rochie. Dantela roşie, satinul curgător şi umerii dezveliţi îmi plăceau foarte mult.

- Acesta este un cadou din partea mea, şi mătuşa mi-a întins o cutiuţă cu cercei.

Am deschis-o şi am suspinat: pe o ramură de platinată două rubine parcă pluteau în aer.

- Aceştia sunt cerceii mei favoriţi, pe care mi i-a dăruit soţul în anul nebun al dragostei noastre, mi-a explicat Sofia Nikolaevna. Numai bijuteriile dăruite de bărbat te pot face mai puternică, iar cele pe care le cumperi tu nu sunt decât nişte podoabe frumoase. Cu atât mai mult, bijuteriile de familie poartă energia neamului. Te vor ajuta să te simţi irezistibilă. Sper ca în curând să primeşti în dar de la bărbatul iubit un rubin imens, cu care să îţi împodobeşti inelul. în timp ce îţi prezint ritualul străvechi cu lumânarea, el te va ajuta să te pregăteşti pentru starea necesară. Chiar cu această stare îl vei înfierbânta pe bărbat.

Mătuşa m-a luat de mână şi m-a condus în budoar. În toată încăperea erau aprinse lumânări roşii.

Însuşi focul ne împlineşte cu energie feminină, a continuat mătuşa. Când în femeie arde flacăra, ea luminează totul în jur, iar lumina ei atrage bărbatul

.

Ia în mână lumânarea şi imaginează-ţi că flacăra ei se uneşte cu centrul pasiunii tale (locul cu patru, degete mai jos de buric), şi, aminlindu-ţi adresarea către puterea Focului, repetă după mine:

„O, măreaţă flacără veşnică, scânteia vieţii, preapu- ternică. Fii însoţitorul meu etern în aspiraţiile şi începuturile mele! Dă-mi iluminare şi pătrundere, atracţie fizică şi înflăcărare. Dă-mi forţa şi puterea de a realiza imposibilul şi de a întocmi ce nu poate fi. făcut”.

După ce am repetat cuvintele ritualului am simţit că într-adevăr m-a cuprins un uşor tremur în anticiparea pasiunii. Era ca şi cum mii de flăcări mi se împrăştia- seră în tot corpul - ochii îmi sclipeau, un uşor zâmbet îndrăzneţ îmi flutura pe buze şi, cu un glas puţin răguşii de pasiune, am spus:

- Mă simt pregătită să merg în întâmpinarea sorţii.

2003

- Sunt pregătită să merg în întâmpinarea sorţii, am spus privindu-mă în oglindă şi ţinând în mână lumânarea roşie. Noul costum roşu îmi venea de minune. După ritualul cu lumânarea simţeam o emoţie uşoară şi, în acelaşi timp, încredere în mine.

În ultima lună am făcut cunoştinţă cu diferiţi bărbaţi pretutindeni - la cafea, pe stradă, în magazin. Şi dacă mi-a fost greu să fac cunoştinţă la început, căci ori uitam să fac semn cu capul, ori uitam de atingere, ori adesea nu ştiam ce să zic, acum deja reuşisem să îmi fac douăzeci de cunoştinţe. Cât de multe relaţii posibile, folositoare şi câţi oameni interesanţi!

Şi iată, în sfârşit, a venit şi luna septembrie şi un nou an universitar la şcoala de business. Am promis mi 1 aştept pe Matvei la aeroport. După ce am urcat III maşină, tot drumul mi-am încordat muşchii intimi. Când am intrat în clădirea aerodromului, am fost imediat observată în costumul roşu, cu obrajii pudraţi şi Ini/,ele cu un ruj roşu-aprins (în orice caz, rujul de buze culc o invenţie genială).

Când Matvei a coborât din avion şi m-a văzut, sincera frază pe care a putut-o pronunţa a fost:

- Chiar tu eşti?

1903

- Chiar dumneata eşti? a pronunţat Mark cu uimire, |irivindu-mă ca pe o nălucă.

îmi amintesc ca prin ceaţă ce s-a întâmplat la bal. Când am intrat în sala luminată alături de mătuşă, nu I am văzut imediat pe Mark în mulţimea de oameni, dar şi când l-am văzut am intrat în panică.

Mătuşa, simţind starea mea de panică, mi-a spus încurajator:

- Priveşte-l şi lasă să se vadă în ochii tăi toată aşteptarea şi dorul ultimelor luni. Iar când el, percepându-ţi privirea, te va privi, tu îndepărtează-ţi privirea ca din întâmplare, apoi priveşte-l din nou, ca şi cum ai afirma: „Da, chiar mă uit la dumneata".

M-am uitat la Mark, gândindu-mă cum ne cufundam amândoi într-un sărut pasional. Prinzându-mi privirea, s-a emoţionat. Părea că încă nu mă recunoscuse. I-am zâmbit fermecător şi i-am făcut semn cu capul.

Acum ce să mai fac? am întrebat-o pe mătuşă

- .O, iată şi amicii mei! îţi fac acum cunoştinţă cu ci şi, cât timp vei vorbi cu ei, continuă să îl priveşti pe Mark.

Am urmat sfatul mătuşii şi, vorbind cu însufleţire cu prietenii ei, zâmbeam din când în când spre Mark.

- Mă duc să mă pudrez un pic, a spus mătuşa când am rămas singure. Nu te întrista! Şi a dispărut la toaletă.

Urmăream cu plăcere perechile care dansau, când deodată am simţit o prezenţă străină şi, crezând că este Sofia Nikolaevna, m-am întors, dar am îngheţat, văzându-l pe Mark.

- Chiar eşti dumneata? erau primele cuvinte pe care le auzisem de la el. Observ o schimbare, dar nu pot înţelege care! Aş vrea să vă cunosc mai bine. Unde v-aş putea găsi?

Aproape eram gata să spun adresa, dar amin-t.indu-mi vorbele mătuşii, am zâmbit mimai ca răspuns.

- Fie ca acesta să fie micul meu secret, i-am răspuns, temându-mă că nu mai aveam să-l văd pe Mark niciodată, deoarece el ar putea să considere răspunsul meu un refuz respectuos.

Dar, după cum spunea şi mătuşa, dificultăţile do acest gen nu fac altceva decât, să-l întărâte pe bărbat, iar Mark s-a pregătit din nou de atac.

- Când voi primi permisiunea să vă vizitez?

Am tăcut, gândindu-mă la un răspuns. îmi doream o asemenea întâlnire mai mult ca orice pe lume, şi iată că stăteam zăpăcită, când am auzit deodată glasul mătuşii:

- Dumneavoastră trebuie să fiţi Mark Golber. Nepoata mea mi-a povestit despre întâlnirea voastră. Sper că drumul dumneavoastră în Franţa a fost încununat de succes.

Da, vă mulţumesc. Iar dumneavoastră sunteţi mătuşa Varvarci Vasilievna?

- Da, a zâmbit mătuşa, Sofia Nikolaevna Illiriiskaia. Voi fi onorată dacă veţi veni la o ceaşcă de cafea.

- Când? s-a grăbit Mark să întrebe, vizibil bucuros do invitaţie.

Peste două zile, la ora cinci! Sunteţi liber?

- Voi veni negreşit! a răspuns Mark cu hotărâre.

- Atunci rămâne doar să sper să vă servesc cu o ni Iha minunată! Veţi găsi uşor casa mea pe bulevardul Konnogvardeiski. Varia, e timpul să plecăm!

Şi mătuşa, luându-şi rămas bun de la Mark, s-a îndreptat spre ieşire. După ce i-am aruncat un zâmbet Im Mark, am urmat-o.

2003

Mă inviţi la cafea? m-a întrebat Matvei nevinovat. Am putea bea cafea la tine acasă, a continuat el ca şi nun şi-ar fi spus gândul cu voce tare. Sunt gata să pre- ı'fd.esc eu cafeaua.

- Da, e o idee bună, am fost eu de acord, înţepenind do uimire.

De ce nu apucasem să citesc în jurnalul străbunicii oo trebuie să fac mai departe şi m-am grăbit să ajung la aeroport?!

Am plecat, vorbind despre examene, despre noul omestru, însă mă chinuia întrebarea: să mă culc sau mi cu el? Sunt deja o femeie matură, în pragul secolului XXI, iar să mă joc de-a „să mă culc sau nu" părea stupid, mai ales că eu însămi ardeam de dorinţă

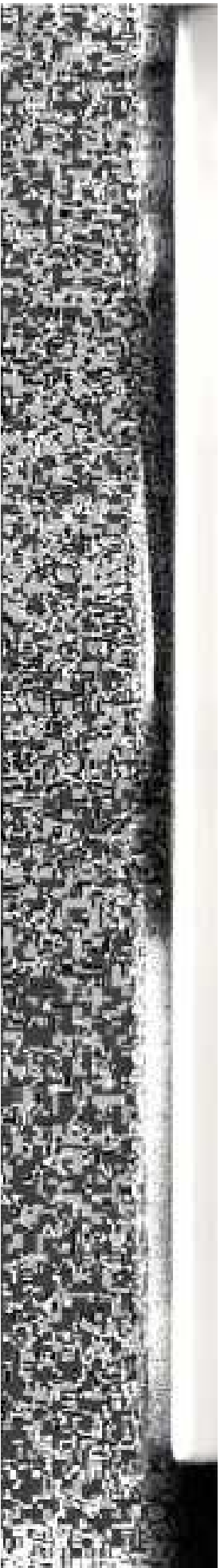

.

Eram aproape de apartamentul meu şi încă nu ştiam cum să mă port. Aşa că am hotărât să las totul în voia sorţii.

După ce am urcat la mine în apartament, Matvei s-a apucat imediat de cafea, iar eu, după ce am pus muzică, am început să caut când zahăr, când scorţişoară, când nucşoară, când ciocolată - cu alte cuvinte încercam să îl ajut în prepararea cafelei. Era ceva intim în această acţiune comună. Am băut cafea cu gust fin de ciocolată şi cu alte condimente, privindu-ne în ochi, iar eu simţeam cum atracţia devenea din ce în ce mai puternică. Fără să observ cum se întâmplase una ca asta, deodată m-am trezit în îmbrăţişările lui Matvei şi mă cufundam în săruturile cu gust de cafea.

Nu contează ce vârstă ai, însă primul sărut este asemenea începutului călătoriei în imensul necunoscut. Il aşteptasem aşa de mult, încât acum mi se părea cel mai minunat moment din viaţa mea. În minte îmi spuneam: „Da, nu, da, nu!” Ce greu era să nu spun „da”!

1903

- Ce greu era să nu spui „da”, m-am plâns eu măt.u- şii când am ieşit pe stradă.

Eram pregătită să ies cu Mark chiar în acea clipă dacă mi-ar fi cerut-o. Aşteptasem aşa de mult această întâlnire, mă pregătisem aşa de mult pentru ea şi tot nu înţelegeam de ce trebuia să mă torturez cu aşteptarea.

Aşteptarea nu a ucis încă pe nimeni, a spus mătuşa cu un aer filosofic. Insă graba inutilă poate să strice totul de la început. Ne-am aşezat în trăsură şi după ce aceasta a pornit încet, mătuşa a

continuat:

• După cum îţi mai aminteşti, bărbatul nu caută **н('x, ci** energia pe care o primeşte prin intermediul sexu- lui. l-o poţi da pe toată dintr-odată. El va lua energia do la line **şi** va dispărea, fără să dea nimic în schimb. însă iu încă nu ştii dacă el merită un astfel de dar. Bărbatul trebuie să facă ceva înainte de a i te dărui.

Ţine minte că, dăruindu-te dintr-odată, vei merge l»[1] drumul amantei şi, dacă într-un moment te hotărăşti te căsătoreşti cu el, va fi foarte greu să îl transformi P«i amant în soţ, va fi practic imposibil. Starea amantei i promisiunea pasiunii te pot ajuta numai să îl atragi Iıı [1] bărbat, însă după prima întâlnire trebuie să treci imediat în starea reginei, inaccesibilă şi ademenitoare, Capabilă de a-şi controla propriile dorinţe. Retragerea şi posibilitatea de cunoaştere a bărbatului sunt cele două puncte importante pe care trebuie să le îndeplineşti în nceastă etapă. Tu stăpâneşti lumea şi pe tine însăţi, i>şl i independentă, liberă şi înconjurată de o mulţime de iiiliniratori.

Aşa cum suita o face pe regină, tot aşa admiratorii o fac pe femeie vedetă! Admiraţia unor bărbaţi întotdeauna atrage atenţia altora.

Dar eu nu am o suită de admiratori! am contra- fi s-o pe mătuşă cu tristeţe.

- Creează iluzia că aceştia există, a ridicat mătuşa din umeri. Cine a spus că admiratorii trebuie să fie reali? .Şi cei imaginari merg foarte bine!

Şi cum pot crea această iluzie?

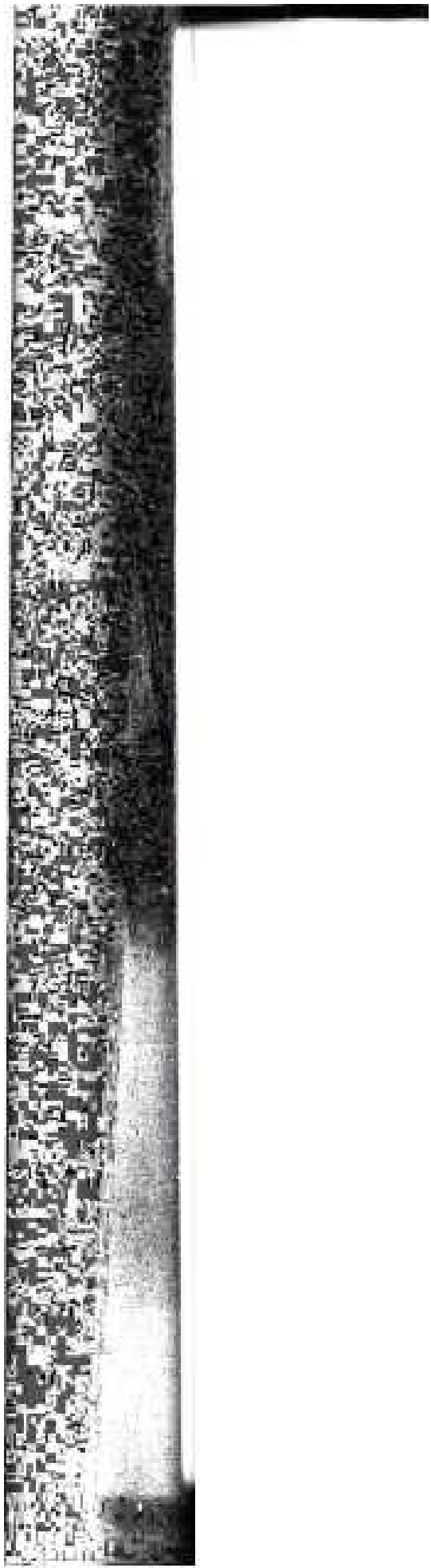

Ne ocupăm mai târziu de admiratori, acum trebuie mi ajungem la o înţelegere generală — mi-a întrerupt mătuşa întrebările. Ei bine, eşti regină! Atenţia ta costă toarte mult! Aşa cum curtenii aşteaptă audierea ca pe o **mare** îndurare din partea ta, tot aşa şi bărbatul

T

trebuie
să aştepte întâlnirile cu tine. Trebuie să-l chinuieşti cu aşteptarea! Bărbatul trebuie să cheltuiască timp, bani, cunoştinţe, emoţii pentru ca tu să îi acorzi atenţie şi cu atât mai mult o noapte. Va preţui mai mult ceea ce i-a fost dăruit cu atâta trudă.
Vreo şasc-zece întâlniri te fereşti de intimitate, fără a-l îndepărta pe bărbat. Amândoi ardeţi de pasiune şi dorinţă, dar tot timpul vă întrerupe ceva: afaceri urgente, venirea pe neaşteptate a unor oaspeţi... De aceea, încearcă să te întâlneşti cu el pe un teritoriu neutru - la restaurant, la teatru, în vizită la nişte cunoştinţe comune.
Ştiu că atunci când ard lumânările, cântă muzică şi parfumul pasiunii înceţoşează mintea, apropierea dintre bărbat şi femeie devine tot mai puternică, inima bate mai tare - atunci e greu să păstrezi controlul! De aceea este mai bine să nu îl provoci nici pe el, nici pe tine, ca mai apoi să nu regreţi!
— Voi încerca! am răspuns eu dezamăgită. Le este mai bine femeilor mai reci, care nu sunt aşa de temperamentale ca mine, căci ele oricum nu îşi doresc nimic!

Dar nici ele nu sunt dorite! mi-a răspuns tăios mătuşa. Bărbatul are nevoie de timp pentru a merita darul tău, iar tu ai nevoie de timp pentru a culege informaţia necesară despre el. Aşa că mulţumcşte-i lui Dumnezeu şi ţie însăţi că nu s-a întâmplat ceva iremediabil şi că nu te-ai grăbit cu Mark, să îţi spulberi toate speranţele.

***y**

II bătut la uşă. Auzind soneria, ne-am dezlipit unul de ci'lălalt şi am îngheţat, neşliind ce să facem. La uşă cina cu atâta încăpăţânare, încât ideoa de a nu deschide n dispărut pe dată. Soneria a continuat să sune, iar eu, uitând, am plecat să deschid uşa.

- Am venit după mirosul de cafea, a trăncănit vecina mea. Ai inventat o reţetă nouă? Se simte mirosul încă de În intrare. Am văzut maşina ta şi m-am hotărât să trec p« la tine, a spus Ania într-un suflet.

- Şi, mă rog, unde este cafeaua? dându-mă nepoliticos la o parte, s-a îndreptat spre bucătărie şi l-a zărit pe iVIatvei. Vai, s-a mirat Ania, ai oaspeţi?

- Da, acesta este Matvei, învăţăm împreună la şcoala de business. Am venit să bem cafea înainte de a pleca la modul.

Mă străduiam să vorbesc cât se poate de calm, fără să las să se observe emoţiile mele puternice.

- Matvei a pregătit cafeaua după o reţetă personală!

Şi după ce am turnat cafeaua care mai rămăsese, am
plecat să mă schimb. Ania îi povestea ceva lui Matvei loarte însufleţită când m-am întors după un sfert de oră cu geamantanul, iar lui Matvei îi sticleau ochii ciudat.

- Nu ştiam că eşti o tânără aşa de populară, mi-a spus Matvei.

- Ce vrea să însemne populară? m-am zăpăcit

I-am mulţumit în gând Domnului şi vecinei mele Ania. Când aproape că hotărâsem să spun „da”, cineva

eu, iiitându-mă la Ania după ce am pus o întrebare aşa de HI upidă.

- I-am povestit despre admiratorul tău secret, care **1(1** trimite în fiecare lună câte un buchet de lalele roşii ii care te sună, dar îi este frică să vă întâlniţi, a început Ania să se justifice.

- Şi tu nu bănuieşti cine ar putea fi? a început să mă

1

12(
1

— Nu! am dat eu din cap. Dar este chiar interesant! Să primeşti fiori şi să te sune un necunoscut! Este aşa de romantic!

— Sunt gata să îţi scriu pe e-mail, merge?

— Bine, dar tot suspansul dispare, căci ştiu că mesajele vor fi de la tine.

— Păi voi scrie pe alt nume!

— Pasiune de spion! Trebuie să plecăm, altfel vom întârzia la modul. Mă duc să o conduc pe Ania!

După ce am ajuns la uşă şi m-am convins că Matvei nu ne aude, i-am şoptit vecinei:

— De ce i-ai povestit lui Matvei despre admiratorul secret? Va începe să creadă că nu sunt normală, că vor besc la telefon cu vreun maniac!

— Nu va gândi asta, a spus Ania sigură. Bărbaţii nu sunt păsări solitare! Acolo unde se zăreşte unul, apar imediat şi alţii! Ce crezi, că nu am observat ce ciudată şi pierdută crai când am venit? Special am adus vorba despre asta. Te va aprecia mai mult. Ce îşi doresc mai mulţi bărbaţi mereu parc mai dulce!

1903

- Ce îşi doresc mai mulţi bărbaţi mereu pare mai dulce! a relevat mătuşa profund, când am intrat în casă. Vrei să te odihneşti sau să discutăm

problema admiratorilor? mi s-a adresat ea.

- Desigur, doresc să discutăm despre admiratori, mai ales că deocamdată nu am! am răspuns, fără să mă îndoiesc vreo clipă.

Da, înainte de culcare e cel mai bine să discutăm, ca şi cum am spune poveşti, a zâmbit mătuşa cu viclenie

Dar poveştile nu se spun copiilor? am început eu & râd.

O, bărbaţii sunt nişte copii mai mari şi îndrăgesc poveştile chiar mai mult decât în copilărie!

Şi despre ce vom spune poveşti?

Despre admiratori, draga mea, despre cavaleri în o muri aurii, care se luptă pentru privirea ta şi pentru mibetul tău!

- Mătuşă, eu vorbesc serios! m-am supărat eu.

Şi eu vorbesc serios, mi-a răspuns mătuşa, apropiind u-se de raftul căminului.

în acest timp ni s-a turnat ceai şi ne-au fost aduse . . le mai gustoase fursecuri. Ne-ara aşezat şi am continuai tema care mă preocupa aşa de mult.

Draga mea, priveşte această cutie!

Mătuşa a scos din raftul de la cămin o cutie elegantă .11ıı sticlă veneţiană.

Când eram tânără şi călătoream prin Italia, am |iel reçut o săptămână de vis la Veneţia. Locuiam la un mic liotei cu ferestrele spre Marele Canal. Şi în fiecare doară mă duceam pe podul ftialto, visând să-mi întâlnesc sufletul pereche. Şi iată că în ultima zi s-a apropiat de mine un italian şi mi-a întins această cutie. Mi-a .i|ius ceva, dar eu nu am înţeles. Am deschis cutia şi am ¡jfisit în ca nişte scrisori în italiană. Cum m-am întors acasă, am cerut să mi se traducă aceste scrisori şi am Hiat că erau scrise de patronul hotelului. Se îndrăgos- i isc de mine încă din prima zi şi începuse să scrie despre (intimentele pe care le nutrea. Şi numai în ultima zi s-a hotărât să roage pe cineva să îmi dea această cutie.

Am ascultat-o pe mătuşă fermecată.

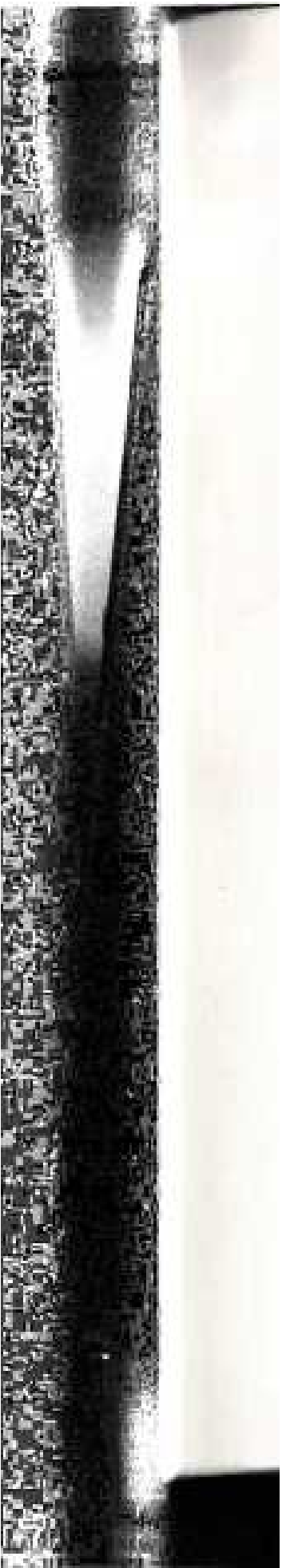

- O! a izbucnit mătuşa în râs. Tuturor bărbaţilor 1<> place această poveste, după ea încep să te privească cu alţi ochi. Nu-i aşa că este o poveste foarte frumoasă?

- Poveste? nu înţelegeam cu.

- Şi normal, eu însămi am cumpărat această cutie şi am scris scrisorile, apoi am cerut să fie traduse în italiană! Am fost foarte mulţumită de mine.

- Şi astfel dăm naştere iluziei că ar exista admiratori, chiar dacă aceştia nu sunt, am rezumat eu.

- Corect, draga mea! a aprobat mătuşa din cap şi a continuat: Poţi să povesteşti ca din întâmplare despre o mică păţanie ca aceasta sau, când eşti invitată la cină, poţi să te scuzi, spunând că exact în această seară trebuie să te întâlneşti cu o cunoştinţă care de un an te roagă să vă întâlniţi.

- Şi dacă nu mă roagă nimeni?

- Am zis eu oare că trebuie să spui adevărul? Stai acea seară singură acasă şi citeşte o carte! Singurătatea poate fi uneori utilă, pentru ca orele pe care le petreci cu un bărbat să fie mai de preţ! Pentru data viitoare tri- mite-ţi singură flori de la admiratorul secret, povesteşte» despre nişte scrisori pe care le-ai primit! încheie această fantezie şi vei mai inventa şi alte variante! a terminal, de vorbit mătuşa.

- Dar el nu o să creadă că le inventez eu? am începui eu să şovăiesc.

- Nu, dacă vei sublinia caracterul lui excepţional. Şi nu uita să vorbeşti despre alţi bărbaţi cu respect.

Sunt aşa drăguţi! Nici măcar nu ştiu ce să fac. Nu trebuie decât ca bărbatul să mă observe că se şi îndrăgosteşte de mine! am încercat să fac eu pe

bufonul, intrând în jocul mătuşii.

- Perfect! m-a lăudat mătuşa. Bărbaţii iubesc întrc- ''•nle, deci creează-le condiţiile necesare! Bărbatul trebuie să simtă că se luptă pentru premiul pe care mulţi iloresc să îl câştige. De aceea, odată ce îl câştigă, va pre- (m acest premiu!

- Şi dacă se teme de întreceri?

Cu atât mai bine! înseamnă că nu este pentru tine! I }acă nu este pregătit să lupte pentru tine la începutul relaţiei, atunci trebuie să te întrebi dacă el chiar te place.

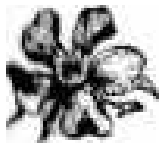

Capitolul 9

începem

ancheta

are chiar îi place de mine? m-am întrebat în

O **2003**

timp ce conduceam maşina. Până la începutul cursului mai rămăsese o jumătate de oră şi de-abia mai aveam timp să ajung la Ropino.

Am meditat asupra cuvintelor Aniei şi m-am gândit cit era un sâmbure de adevăr în ele.

Mat.vei şedea alături do mine şi se gândea şi el la ceva, eu speram că nu la aventurile mele secrete. Cu cât •■ram mai curată în această privinţă, cu atât mai bine.

- După ore propun să mergem pe coastă şi să servim mşte frigărui! mi-a spus Matvei. Ce zici?

- O idee grozavă! Dacă o să mai fiu în stare! am fost ■ o de acord, neştiind cum să mă comport.

1903

- Cum să mă port când ne vom întâlni? a fost primul lucru pe care l-am

întrebat în dimineaţa următoare

Am servit nişte clătite umplute delicioase. Bucătăreasa noastră special nu ne-a spus cu ce erau umplute, de aceea de fiecare dată când luam o clătită, muream de curiozitate să aflu ce conţine - carne, brânză dulce, mere sau icre. Nu prea îmi plăceau clătitele cu brânză dulce, de aceea de câte ori nimeream vreuna, mă strâmbam.

- Ce clătite îi plac lui Mark? m-a întrebat deodată mătuşa, observându-mi strâmbătura.

Am dat din umeri.

- Nu ştiu! Ar fi trebuit să ştiu?

- Desigur! Doar nu vrei să fii clătita cu conţinutul nedorit! înainte să faci ceva, este bine să afli dinainte ce îi place bărbatului, ce nu poate suferi, să-i cunoşti preferinţele în cât mai multe domenii! Ai la dispoziţie 3-C> întâlniri pentru a strânge toate informaţiile necesare despre el: ce caută la o femeie, ce preţuieşte la bărbaţi, care este mâncarea lui preferată şi animalul lui favorit, ce muzică îi place, ce cărţi îi place să citească. Sarcina ta este să-i descoperi toate fanteziile secrete şi cele mai îndrăzneţe visuri. Pentru a afla cât mai multe, întrcabâ-l despre viitor, apoi despre trecut şi numai după aceea despre prezent.

- Trebuie numai să întreb, fără a spune nimic des pre mine? m-am mirat eu.

- Bărbatul este construit în aşa fel încât la primele trei întâlniri îţi va povesti totul despre el. Să se prezinte, să se arate. De aceea ascultă-l cu atenţie, ţine minte cel* mai mici detalii, poţi chiar să le notezi. Când vă veţi cunoaşte mai bine, încearcă să afli delicat despre primul lui sărut, despre prima dragoste, despre grijile lui legale de aceasta.

Despre prima dragoste? am întrebat eu.Cu cât îţi va povesti mai multe, cu atât mai multe . n li monte îşi va lăsa în tine. Şi tu vei înţelege mai bine . M femeie caută şi ce va preţui el mai mult la ea. Dacă rmisidcri că poţi deveni acea femeie, sau că tu corespunzi cerinţelor lui, atunci poţi să îi povesteşti puţin şi .|.-H|»ro tine, dar numai ceea ce pare conform gusturilor ip opiniilor voastre.

Dar dacă nu îmi vor plăcea aşteptările lui?

Atunci va fi uşor să te desparţi de el, deoarece încă im yi fost intimă cu el şi nu te atrage. Cu atât mai mult, po| i pleca de la un bărbat când înţelegi că nu vă potriviţi, . Iimr dacă aţi fost împreună. Nu te iluziona degeaba! I: lo mai bine să afli cât poţi de multe până în acea clipă .1. int imitate decât să îţi pierzi timpul culcându-te cu el.

Şi niciodată să nu povesteşti despre eşecurile în .ivonturile tale anterioare, despre amanţi şi pasiuni! Cu .ni vei tăcea mai mult, cu atât va avea el mai multe v'inse să îşi imagineze singur şi să vadă în tine femeia Visurilor lui.

2003

„Ce greu este să devii femeia visurilor unui bărbat”, mfi gândeam eu, aflându-mă într-un restaurant la golful I mic, după cursuri, şi ascultându-l pe Matvei.

În timpul cursului apucasem să răsfoiesc puţin jur-«iiiIıiI şi acum, urmând sfatul străbunicii, hotărâsem să potolesc focul şi să culeg informaţiile necesare. Acest hu ni s-a dovedit o activitate deosebit de captivantă. \ilesea mă bazam pe propriile reprezentări a ceea ce le pince bărbaţilor. Dar se dovedea că acestui bărbat îi

plac Im i urile complet neaşteptate.

- Ştii, când eram mic în weekend făceam colţunaşi cu carne împreună cu ai mei, îi puneam la frigider şi apoi mâneam toată săptămâna, îmi povestea Matvei cu nostalgie.

„Aşa deci, mi-a trecut mie prin minte, Maniecika mă poate învăţa cum să prepar aluatul şi carnea tocată, mai trebuie apoi să învăţ cum se aranjează. Pot face asta dacă vreau!”

- Ştii să faci colţunaşi cu carne? m-a întrebat Matvei.

- Da! am minţit eu cu hotărâre, înţelegând că în următoarele cinci zile nu trebuia să apară vreo posibili tatc de a-mi demonstra măiestria.

- Grozav, s-a luminat Matvei. Şi când o să aibă loc degustarea?

- în iarnă! Toamna nu sunt chiar aşa de gustoşi! am răspuns eu, lăsându-mi mai mult timp pentru practică. Cum te vezi peste cinci ani? am întrerupt eu conversaţia pe o direcţie mai puţin periculoasă.

- Bogat şi celebru, a început să râdă Matvei.

- Vorbesc serios!

- Şi cu la fel. îmi voi construi o casă mare cu un frigider imens pentru colţunaşii cu carne! Şi voi organiza petreceri de colţunaşi, pentru ca toţi prietenii mei să vină şi să preparăm împreună colţunaşii şi apoi să ii servim împreună.

- Da, colţunaşii au devenit tema zilei! Niciodată nu m-am gândit că această mâncare

poate deveni afrodiziac! am zâmbit eu.

Şi încă cum! Reclama mea favorită ilustrează n femeie cu spatele, uşor încovoiată de muncă, şi sloganul - „Colţunaşii mei favoriţi cu carne”. Siberienii ştiau c<> să preţuiască! Şi funduleţele suple îmi plac foarte mult,mi M spus Matvci cu toată seriozitatea. Mai ales corpul nutritei Catherine Zeta-Jones în filmul „Zorro”.

Nu ştiam dacă trebuia să mă supăr sau să râd. în ■ ii-ice caz, aflasem imaginea femeii ideale a lui Matvei. Şi i cotizând că este greu să transformi o vulpoaică roşcată mir o brunetă arzătoare, am hotărât să învăţ mai bine mi prepar colţunaşi şi poate să mai fac exerciţii pentru i mi menţine silueta. Şi cel mai important, să ascult cât Pul, de mult!

1903

Să asculţi cât poţi de mult, m-a sfătuit mătuşa inamic de venirea lui Mark.

Cu două zile înainte de venirea lui Mark, mătuşa /ivea o atitudine foarte serioasă.

I n dimineaţa zilei următoare după bal, mătuşa m-a I i'czit, şi, după ce m-a servit cu un lichior uşor, mi-a reamintit că la primele întâlniri va trebui să mă aflu în starea reginei.

- Toate fetiţele îşi imaginează că sunt prinţese când mit. mici, dar numai câteva ajung regine! Regina este o nt a re deosebită, pe care trebuie să o încerci.

Dar îmi este aşa de greu să fiu regină! m-am plâns

Pe tine te împiedică să fii regină numai senzaţia Ic vină! a spus mătuşa simplu. Numai această senzaţie ponte să distrugă omul mai mult ca orice altceva, să îl înmsforme în rob, să îl lase în mizerie. Mai ţii minte mmginea robului căzut cu faţa la pământ? Dacă ai sen- hmeul de vină că nu vei reuşi să faci ceva, că nu eşti frumoasă sau inteligentă, imediat te transformi într-uni*ob! Pentru a te ridica clin zona vibraţiilor joase ale boli lor, a sărăciei şi dispreţului spre zona vibraţiilor înalte ale fericirii şi prosperităţii, în primul rând trebuie să înlături senzaţia de neputinţă!

— De la mizerie la bogăţie, am şoptit eu.

- *Ai dreptate. Aşază-te în poziţia robului, cu mâna*

dreaptă înainte, simte toată profunzimea dispreţului şi adoptă hotărârea să îl înlături. .;*••• va.

M-am aşezat pe podea, înlinzând mâna dreaptă şi, simţind toată groaza acestei poziţii, am luat hotărârea să înlătur neîncrederea în mine.

„Sunt deşteaptă, frumoasă, de succes şi o studentă eminentă", m-am lăudat.

-Acum ridică-te pe genunchiul stâng şi rupe cu picio rul drept toate piedicile care te leagă de această stare. Fti trei mişcări ca şi cum ai înlătura cu piciorul de trei on de la dreapta spre stânga. Acum îndreaptă-te şi înlături) toate piedicile cu genunchiul stâng! Eşti pregătită st) întâmpini orice lovituri ale sorţii, fără să te învinuieşti pentru asta şi fără a te supăra pe propria persoană!

Acum îmbracă costumul pentru marea întâlnire. IM ieşire încalţă pantofii care te vor proteja de zona mizeriei (37 cm de la pământ) şi de zona durerii (la

înălţimea de 72 cm), apoi pune-ţi cureaua lată, care îţi va acoperi zonele tale joase şi te va feri de zona eşecului (la 137 cm) (trebuie să elimini aceste zone şi în loc de centimentru ,să *le măsori în inchi sau în picioare - acestea sunt nişte uni tăţi de măsură mai puţin utilizate), şi în sfârşit trebuie să le aşezi pe cal.*

Calul reprezintă dorinţa noastră! (Această energie te poate purta asemenea unui cal, dacă reuşeşti să o stăpâneşti.) Cea care nu reuşeşte să o îmblânzească, va cădea în prăpastie, iar cea care va putea să o stăpânească, poate• ticni o lume întreagă. Norocul o va însoţi pretutindeni pe această persoană!

înălţimea coarnei calului este de 156 cm, care repre- inită şi înălţimea zonei unde se află norocul. De aceea |i *spune despre omul care are succes că: „li merge bine".*

Şi cum pot să merg pe acest cal?

Stai cu mâna dreaptă în faţă şi cu cea. stângă în pate, iar în momentul inspirării prinde-le în pumn printre picioare $i sari, de opt ori cât mai sus.

'2003

După cc am sărit de opt ori m-am gândit că dacă ffi-ir ii văzut cineva, ar fi râs pe cinste, văzând cum la ni M trei noaptea o tânără serioasă stă şi aleargă prin i mneră pe un cal imaginar. Dar dorinţa de a face asta i dispărut rapid după ce am clocotit de mânie în urma i mei cu Matvci.

10 bine că la orele de finanţe avusesem timp să termin de citit jurnalul străbunicii, care m-a ajutat să evit n rreşcală fatală. Dacă ar fi să numărăm cursurile, care M m de cinci ori pe săptămână, atunci putem considera ■ i aceasta era cea dc-a treia întâlnire cu Matvei, şi era prea curând să avem relaţii intime.

După cină l-am sărutat pe Matvei pe obraz şi m-am niiuduit să plec cât mai repede, simţind că nu

m-aş fi ¡ii.il ut. împotrivi la orice s-ar fi întâmplat - numai câteva minute mai trebuiau şi eu mi-aş fi petrecut noaptea cu i ı ıı cameră.

„Abaterea are consecinţe nedorite!” - am pronunţai, amintindu-mi deodată proverbul japonez. îmi mai ji'Hăsesera patru zile de reţinere. Şi de cc în aceste

zile

să nu te simţi regină, să te afli în centrul atenţiei şi sA te răsfeţi?

1903

- Este important să tc simţi regină, să fii în cm trul atenţiei şi să tc răsfeţi! Şi să nu trebuiască să nin punzi imediat la serviciile care ţi se oferă! Nu trebuie decât să simţi că este o plăcere pentafri bărbat numai <lu a sta lângă tine. Şi el va fi gata să îţi îndeplinească orie*' dorinţă!

Acum este timpul perfect de a te desfăta cu aceasta! a spus mătuşa, conducându-mă la baia de jasmin du pil săriturile mele cu „calul”.

- După baie te aşteaptă un masaj şi după aceea În pregăteşti de încoronare. Coroana îţi va da încredere ıı tine şi îţi va întări măreţia! Acum, hai, fugi la baie ?l încearcă să savurezi fiecare clipă!

După masaj nu credeam că voi mai fi în stare să mul fac şi alte practici, însă mătuşa era hotărâtă.

-Ai întâlnire peste trei ore şi trebuie să străluceşti, însă văd că semeni mai degrabă cu o curcă plouată!

- Mătuşă! m-am iritat eu. Doar dumneavoasliA mi-aţi pus să fac baie şi masaj!

Da, ţi-am pus, iar acum trezeşte-te pentru a porni o călătorie în lumea ta. *Cea de-a doua natură a fenwtt se află în zona gurii tale, mai exact în cerul gurii, zon(i cu care vei dispune de puterile tale şi vei capta energii>1 Atinge cerul gurii cu vârful limbii şi simte că întuneric,ıı¡\ se risipeşte treptat şi tu le afli în sala tronului. Privufli ornamentele de pe pereţi, de pe podea. Apropie-te de tu* **1** *nul tău, priveşte din ce material este făcut acesta, atinge l*

i *a cum am făcui ordine in zona primei laie naturi femi- fU/ui, lot aşa trebuie să faci şi în sala tronului. înlătură '•mic lucrurile nefolositoare, tot praful adunat în timp, tot . nu mai este necesar şi lot ce e stricat. După ce ai făcut ural, apropie-le de ferestre şi deschide-le, umplând spahiii cu lumină, aer curat şi răcoare. Priveşte din ultima i năşiră şi admiră-ţi grădina ta împărătească şi fântă- ■alc foşnitoare_ Simţindu-te uşoară şi calmă, zboară pe '• irosiră. Zboară în jurul castelului, uită-te la turnule- ii Ic şi la ornamentele lui. Şi călătoreşte spre acea lume* i *arc trebuie să* o *conduci.*

Priveşte spre cele mai ascunse locuri: la ogoare, railuri. izvoare, uită-te la toţi supuşii tăi. Acceptând şi "ditiuj lumea la, întoarce-te la castel. La palat totul este ¡ungCtlU pentru încoronarea ta. Toţi te aşteaptă - în par- ii a dreaptă stau bărbaţii, iar în parte stângă femeile. Se calc o muzică solemnă şi tu intri în sala tronului. Simţi

i uni ţi se pune pe umeri o mantie şi eşti condusă la tron. *!' i *rugăciunea, în timp ce te aşezi pe tron şi simţi cum*

*ii op li se pune coroana. Ti simţi greutatea şi simţi cum • c pune în mâini sceptrul. Din acest moment fiecare ■ i'ihil al tău va fi lege. Conştientizezi puterea şi forţa pe *'• Ic ai. De acum încolo tu ai dreptul să hotărăşti pe*

•"ic ni pedepseşti şi pe cine să ierţi! De acum înainte tu ‘»M| *regina!*

•.'(ion

LARISA RRNAK I:W

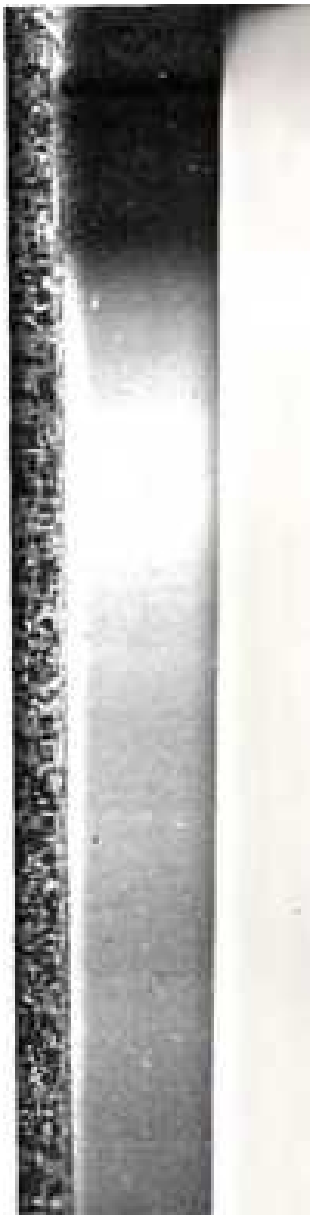

Oe acum înainte eu sunt regina! mi-am zis, încor- "Kl să repet imaginile în minte. Totuşi nu înţeleg de ce îîw mă simţeam încă regină! Se pare că problema mea • ■ mai serioasă decât a străbunicii.JfL

, " LARISA RK.NAK

Toată lumea ieşise la bar după cursuri şi dezbateţi o problemă, însă eu am rămas la mine în cameră, încor când să dobândesc starea de regină. În disperare atu pornit televizorul şi am îngheţat. Se transmitea piesa vechea a Allei Pugaciova „Regii pot orice" şi intuitiv atu dorit să repet gestul ei - să-mi pun mâna cu degetele desfăcute în formă de coroană în jurul capului. Coroana a ieşit puţin într-o parte şi fără să mă mai gândesc ani adus cealaltă mână la frunte, cu degetele răsfirate După ce am inspirat, am schimbat poziţia mâinilor şl acum mâna stângă era în faţă. Dar ce a fost interesant c că eu chiar am simţit coroana pe cap şi, mândră de acest succes, m-am dus la bar. Nu a trebuit decât să cobor, nl Matvei a şi venit la mine într-un suflet.

—Ştii, am o senzaţie ciudată că ai pe cap o coroana! Poate că am băut prea mult coniac, că deja am începui să nu mai văd bine...

„Oare chiar a mers?!" - m-am gândit eu şi am spus

- Da, trebuie să bei mai puţin!

Şi l-am întrebat nevinovat:

- Chiar îţi place coniacul?

— îmi plac multe lucruri! Ţie ce îţi place?

Aş fi dorit să povestesc într-o clipă ce îmi place, cu bine gătesc şi ce gusturi minunate am, să mă mândreşti cu deştoptăciunea mea, într-un cuvânt, să îmi prezint toate calităţile şi neajunsurile mele. Dar m-am oprit. 'Pul ce puteam face în acel moment era să laud gustul con in» culul pe care nu puteam să-l sufăr şi să tac din gură.11)03

Părea foarte greu să tac! Doream să-i povestesc lui I u k tot ce se petrecuse cu mine în aceste două luni. Mark a venit la noi în vizită la ora cinci fix. Eram ' iile nelinişştită pentru această întâlnire. Mătuşa m-a Iul uit să port o rochie foarte modestă, dar în acelaşi
I luip elegantă, de culoarea perlei, să-mi aranjez toate liiu lyle şi să mă străduiesc să mă aflu înstărea de regină!

Varvara Vaşilievna! Sunt bucuros să ne vedem im nou! Uitasem cât sunteţi de frumoasă! m-a salutat M'U'k...

Mulţumesc! Şi eu mă bucur să vă văd! am răspuns n ni iubind. Mătuşa ne aşteaptă în living.

I hipă ce a băut cafea şi a trăncănit cu noi tot felul de Hi iruri, mătuşa a plecat, scuzându-se că o doare capul. Servirea cafelei a continuat aproape două ore, însă
II ilurşitul întâlnirii noastre aflasem aproape totul desen Mark - mâncarea lui favorită, parfumul favorit,
■ i nuri, planurile şi temerile lui. Dar cel mai important • ti« eă aflasem ce doreşte să vadă la femeie - culoarea r n ului, coafura, stilul îmbrăcăminţii, comportamentul ■i Imliby-urile. Şi iată un paradox - cu cât tăceam mai "mii. cu atât el încerca să afle mai multe de la mine. înainte de plecare, Mark a spus deodată:

Inii place de dumneata, Varvara Vaşilievna!

Mulţi bărbaţi îmi spun asta, m-am încurcat, dar n 'I mai mult în faptele omului decât în spusele lui.

Ce ar trebui să fac pentru a fi credibil în ochii l'tiuilale?

Nu ştiu, ceva, am ridicat din umeri, pentru ca eu «mit că astea nu sunt doar cuvinte.

LARISA RENAR

— Voi încerca! mi-a promis Mark.

— Atunci voi aştepta luna, am zâmbit. Acum trebuie să mă întorc la mătuşă.

Şi m-ara ridicat, arătând că întrevederea luase sfârşit. LARISA RENAR

Mark mi-a mulţumit pentru cafea şi a plecat, iar cu m-am grăbit spre budoar, unde se afla mătuşa.

Şi acum ce trebuie să fac mai departe? am explo dat cu, de-abia trecând pragul încăperii.

Capitolul 10

Noaptea de dragoste. Pregătirea

2003

Ce vei face mai departe? m-a întrebat Aniska după ce a ascultat concluzia mea despre întâlni- **1 1** lc cu Matvei. Ţi-a plăcut să fii desfrânată?

A fost foarte greu. A trebuit să mă stăpânesc foarte bUH ca să nu îl sun cu prima, să nu îi trimit vreo scri- ■H ui re sau vreun SMS, să nu accept vreo întâlnire cu el "im să mă duc la Moscova imediat cum mi-a propus el.

Cc ciudat! a mormăit Aniska. Iar mie mi se întâm- |iln uneori chiar să torturez bărbatul... Apropo, mâine II i şi eu în sfârşit la film cu Mihail. M-a invitat de două iptăinâni să mergem.

Cu care Mihail? nu înţelegeam eu.

Colegul tău de facultate, cu care m-am întâlnit la nuc acasă. M-am întâlnit de curând cu el la metrou, iar nciiin mă sună aproape în fiecare zi. Ce ai spus că tre- imie să faci la primele întâlniri? -

a hotărât să lămurească Aniska.

Trebuie să culegi informaţii despre viciile şi dorin- i e, de exemplu despre cum îşi exprima

mama lui dragostea şi aşa mai departe, am spus eu într-un suflet.

- Da, „să mergem în recunoaştere", a observat Aniska. Tu ai aflat totul despre Mat-vei?

- Nu cred că am aflat eu mare lucru, însă el a înţeleH că am o mulţime de admiratori în lumea întreagă. M-ani străduit să îi dau această informaţie.

- Şi ce planuri de viitor ai acum?

- Acum mă pregătesc pentru apariţia finală.

- Ce înseamnă final în opinia ta? s-a interesat ea.

- Noaptea de dragoste. Cred că la următorul modul în Suedia trebuie să aibă loc şi aceasta!

- Şi ce îţi propune străbunica ta? Trebuie să faci ceva anume în prima noapte?

1903

— Trebuie să fac ceva anume în prima noapte? am întrebat-o pe mătuşă.

De la întâlnirea noastră la teatru au trecut două luni. Doream să-l văd pe Mark în fiecare zi, însă mătuşa nc-a dat voie să ne întâlnim de două ori pe săptămâna, Vizitasem toate expoziţiile, premierele, dar de fiecaw dată plecam după 2-3 ore. Leşinasem de dorinţă şi obser vascm că şi Mark freamătă în prezenţa mea. Când eram împreună simţeam o atracţie atât de puternică între noi, încât eram în stare să uit de toate sfaturile mătuşii şi să fug cu el oriunde mi-ar fi spus.

De aceea, mătuşa trebuia de fiecare dată să poarte discuţii despre purtarea mea.

- Pasiunea este mai puternică decât cugetul şi logica. Dacă vrei să arzi toată dintr-odată şi apoi sa

>•! ningi cenuşa unei inimii dezvelite, atunci poţi să nu mm aştepţi. Dar dacă vrei să te bucuri mult timp de •n'fHt foc, atunci lasă-l să ardă încet.

.Mătuşa era neobişnuit de serioasă.

Păi, el deja arde, i-am răspuns eu. Dacă se stinge?

Uneori se poate întâmpla şi asta. Dacă vrei să rămâi tuiolenă cu bărbatul sau să îl faci admiratorul tău, care lunile numai să ofteze, dar să nu spere la nimic altceva, ■a mici poţi continua să cochetezi cu el. În cele din urmă el H v;i stinge şi pleacă sau se transformă într-un nefericit imperceptibil. Dar noi nu vorbim acum despre el, ci des- IH i¹1 ine. Eşti gata să începi să judeci rece?

Sigur că nu! am răspuns eu, gândindu-mă o clipă. I *nnigur, înă voi strădui! Dar mă tem că nu trebuie decât II I văd, că toate intenţiile bune vor dispărea.

At unci mătuşa mi-a spus că trebuie să trec din sta- M ,i <le regină în cea de copilă.

Cea mai mare parte din timpul tău o vei petrece în
ii iiiistă stare. Copila îi dăruieşte bărbatului încredere, îi
iii ngo atenţia, îl acceptă aşa cum este, fără să îl critice, iilmirându-l pe acosta şi realizările lui. Şi reuşeşte să i'M'|niască ce face el. Ţine minte că regina este cea care a ruge, dar bărbaţii se căsătoresc cu copila, i-a reaminti Sofia Nikolaevna şi în sfârşit a început să-mi explice ■ li ipre apropierea intimă.

Iată, deci, prima voastră noapte de dragoste. Să tfloepem cu culoarea lenjeriei tale. Dacă vrei să pari momii.ă şi feciorelnică, atunci îmbracă-te într-o lenjerie ii Hm sau alb-gălbuie. în prima noapte trebuie să fii sen- Minlă, dar să pari total neştiutoare.
Neştiutoare? Dar am fost căsătorită câţiva ani. Nu i"il fi neştiutoare, asta nu are nici o logică, am contra- mi o pe mătuşă

.

-

- Poate că nu are nici o logică, dar în prima noapte trebuie să fii copilă - neprihănită, naivă, neştiutoare. I)«' aceea în prima noapte nu trebuie să uimeşti bărbatul cu cunoaşterea tuturor practicilor nebănuite şi cu alintări franţuzeşti.

- Mătuşă, m-am înroşit toată!

- Mai bine te înroşeşti acum decât să te albeşti atunci de ruşine! mi-a răspuns mătuşa la fel de calm cu de obicei şi a continuat pc un ton povăţuitor: Lasă-l pe bărbat să te înveţe el totul, chiar dacă ai mai trecut deju prin toate acestea, şi nu doar o dată. Mai ales că repeţi ţia e mama învăţării! În prima noapte bucură-te pur şi simplu de bărbat.

2003

Bucură-te de bărbat! Uşor de zis, dar deocamdată m-am bucurat cu magazinele de lenjerie intimă. Nu dovedea destul de greu să cumperi o lenjerie aflb-gălbuic elegantă. în sfârşit, după atât de multe căutări a venii şi succesul, am găsit ce căutam şi, după ce m-am întot'N acasă, am început să exersez. în timp ce mă admiram în oglindă mi-am amintit de incredibilul ritual „împlctircii puterilor de atracţie într-o mreajă". Probabil citisem în vreo carte despre el sau îmi povestise cineva, însă doream să fac ceva deosebit. Am adunat amuletele pute rii feminine - lumânarea roşie şi cea roz, care simboli zau puterea Focului, pana, simbolizând puterea Aerului, cuarţul pentru

puterea Pământului şi o ceaşcă cu apă amestecată cu câteva picături de ulei aromat ca simbol al puterii Apei.

„Recunosc şi respect aceste daruri, care îmi aparţin, • i *le împletesc puterile de atracţie într-o mreajă", am pus încet şi am aprins lumânările, punându-le în faţa* o*glinzii. După aceea, am dat drumul la muzică, am început să dansez uşor, privindu-mă în oglindă şi la oglindi-* rn / *lumânărilor. Am ridicat pana şi, coborând-o de sus* oi *jos, am curăţat toată energia negativă, iar după ce* ■*un luat în mână şi cuarţul şi l-am strâns în palme, am uiuţit cum acesta mă umple de energie. Cuarţul roz are opacitatea de a întări energia femeii. Coborând degetul ut atâtor şi mijlociu în cana cu apă, mi-am atins cele trei* . i *ntre de bază: centrul mental - în mijlocul frunţii, cenţi ul dragostei - mijlocul pieptului, centrul pasiunii - în purica de jos a abdomenului. Dansul magic a continuat,* mi *cu, repetând cuvintele ritualului, cu fiecare mişcare (mi feseam mreaja mea de atracţie.*

„Undă a pasiunii, umple-mă cu frumuseţea, senzuali laica şi puterea ta de atracţie. Pot să *seduc şi să ademe- iiesc. Aşa să fie!* Aşa *şi este!"*

Ochii au început să îmi sclipească, obrajii mi s-au îmbujorat şi, sub efectul unei stări speciale, am luat Im dulap costumul roşu-închis de catifea. Fusta scurtă i m l usă la culoare şi scurta strânsă pe corp cu nasturi mici mi mi completat înfăţişarea, făcându-mă irezistibilă.

1003

Fşti irezistibilă, mi-a spus mătuşa, admirându-mă. Da, am recunoscut, jucându-mă cu năsturaşii de la H.rine. Mătuşă, nu se p[illegible]ă fie mai puţini nasturi la îmbrăcăminte?

- Cea mai mică dificultate, chiar şi numărul marc de nasturi, măreşte şi mai mult dorinţa bărbatului. Iar catifeaua nu ţi-am ales-o din greşeală. Tot ce va atinge bărbatul trebuie să fie plăcut.

Şi mătuşa s-a apropiat şi a verificat cu mâna materialul catifelat.

- Draga mea, eşti gata de întâlnire! Numai să nu uiţi povestea „Cenuşăresei”!
- Ce e cu această poveste? nu înţelegeam eu.
- Cenuşăreasa a dispărut la timp în poveste.
- Şi prin ce se leagă dispariţia ei de prima noapte de dragoste?
- Tocmai dispariţia face această noapte deosebită. Când bărbatul în sfârşit capătă ce visase, îi va trebui timp pentru a se putea convinge că totul este aievea - între cinci şi zece zile va începe să înţeleagă ce poate pierde. Cât timp eşti cu bărbatul, el nu are timp să vadă cât îi eşti de necesară, dar nu trebuie decât să dispari ca el să îţi simtă lipsa. Şi atunci, el va începe să te caute. O, iar când bărbatul doreşte ceva foarte mult, atunci va deveni foarte inventiv! Aşa că să nu crezi şi să nu te iluzionezi că pe bărbat îl va deranja dacă tu vei dispărea brusc. Imediat ce pasiunea acestei nopţi începe să se stingă, tu trebuie să dispari! Ei bine, cred că eşti pregătită!

Şi mătuşa m-a mângâiat uşor pe obraz.

2003

- Sunt pregătită? m-am întrebat după ce m-am urcat în avion.

Aveam costumul de catifea şi lenjeria alb-gălbuie în geamantan. Poate că sunt persoane care caută soluţiimai uşoare, dar nu şi eu. Hotărâsem să vin la Stockholm cu două zile înaintea începerii modulului şi să mă plimb, in ultimul moment m-a făcut ceva să-l invit şi pe Matvei să vină cu mine!

Imediat după ce l-am sunat am regretat, pentru că prin asta încălcasem toate sfaturile străbunicii în legă- I ură cu lipsa acţiunii şi a iniţiativei. însă lupta de secole a drepturilor şi libertăţii femeii nu a fost zadarnică. Controlul asupra propriei acţiuni se dovedea mai dificil decât pasiunea.

În sfârşit avionul a aterizat şi ne-am întâlnit la aeroport. Mă simţeam ca o fetiţă, căreia i se promisese do mult timp că va fi dusă la teatru. Şi în sfârşit această clipă a venit. Tentaţia, fantasmele, teama, toate clocoteau în mine, însă în exterior zâmbeam doar, ascunzând lot, acest tumult. După ce nc-am sărutat prieteneşte şi ain vorbit despre modulul ce ne aşteaptă, am plecat să căutăm un autobuz spre centrul oraşului.

Ne-a cuprins o bucurie ciudată, încât ne comportam ca doi adolescenţi la prima întâlnire. în exterior totul părea nevinovat, de parcă s-ar fi întâlnit doi prieteni vechi sau colegi care se duc la o întâlnire de afaceri. După ce am urcat în autobuz, am început să frunzărim distraţi nişte reviste şi am comentat tot felul de lucruri lară rost despre cunoştinţele noastre comune, despre examenele viitoare şi despre şcoala de business. Nici măcar nu ştiam în ce hotel stătea Matvei. La un moment dat m-am întors spre el şi l-am întrebat:

- Dar tu unde o să locuieşti?

- Cu tine în cameră, se înţelege, a răspuns el.

Am îngheţat la auzul acestor cuvinte şi am înţeles, în sfârşit, în ce joc mă băgasem. însă era prea târziu şi inutil să ripostez. în timp ce mă adânceam

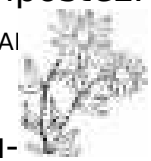

în îndoieli, am reu-

şit să ajungem în centru, la hotel. După co am completat formularele necesare înregistrării, am intrat în cameră. Aruncându-mă pe pat, Matvei a început să mă sărute, însă eu, tot chinuită de îndoieli, m-am dat la o parte. În mod paradoxal, cu cât aştepţi mai mult un lucru, cu atât mai mult faci tot ce îţi stă în putinţă ca acesta să nu se întâmple. Neştiind cum să reacţionăm, necunoscând ce desparte atracţia de intimitate, ne-am privit unul pe celălalt şi am hotărât să mergem să ne plimbăm prin oraş.

1903

Nc-am plimbat seara prin Petersburgul ce semăna cu un spaţiu acvatic. Aerul străveziu, ornamentele clădirilor şi discuţia cochetă, în toate acestea nu se simţea nici o încercare de seducţie, ci din contră, parcă ne chema la un flirt nevinovat. Mă mustram pentru imaginaţia bogată: oare de ce am considerat că totul trebuia să aibă loc exact la această întâlnire?

- Varvara Vasilicvna, mi s-a adresat Mark, nu ar fi mai bine să admirăm Petersburgul de la înălţimea la care zbor păsările?
- Aveţi de gând să vă transformaţi în pasăre?
- Nu, propuneam doar să ne urcăm pe colonada bisericii Sfântul Isaac şi să privim oraşul.
- Dar biserica este deja închisă! am răspuns.
- Aceasta este o seară deosebită şi pentru noi biserica este deschisă, m-a contrazis Mark.

Ne-am apropiat de biserică şi, după ce am urcat cele două sute patruzeci şi cinci de trepte, am ajuns în sfârşit sus. Oraşul se întindea în jos ca în palmă. Am admirat frumuseţea palatelor, podurile mobile şi Neva. Mark a trecut în spatele meu şi, îmbrăţişându-mă ca şi cum i-arfi fost frig, a început să mă sărute pe gât. Săruturile au devenit tot mai puternice şi în curând buzele lui îmi acopereau fiecare părticică de pe faţă.

- Ce imagine uluitoare, a oftat Mark.

2003

- Ce imagine uluitoare, a spus Matvei, mutând fotoliul în mijlocul camerei, în faţa ferestrei imense şi privind minunata panoramă a Stockholmului noaptea, care se întindea în faţa noastră. După ce ne-am plimbat pe străzile vechi ale oraşului, am mers cu vaporul şi am luat masa într-un restaurant mai intim pe mal. Ne-am întors în camera de la hotel aproape de miezul nopţii.

- Vino încoace, m-a chemat el încet. Priveşte, ce frumuseţe!

Am încercat să mă sprijin pe mână, deoarece fotoliul hotelului nu era prea încăpător, dar câteva secunde mai târziu am trecut pe genunchii lui Matvei. Liniştea din încăpere şi zgomotele oraşului nocturn se împleteau cu bătăile inimii mele. Muream de nerăbdare, privind luminile oraşului. Ca şi cum se temea să nu fug, Matvei a început să mă sărute cu grijă pe gât, ajungând încet la ureche şi apoi m-a lipit de pieptul său. Eu, închizând ochii, m-am topit în sărutul care se tot prelungea. Ividicându-mă încet în braţe, Matvei m-a adus pe

pat.

1903

T

şoaptă: „Nu ţi-e frig? Vrei să mergem la mine acasă?” înfierbântată de săruturile lui şi de dorinţă nu mai simţeam nici un frig. Oricum, am coborât şi am mers la el acasă.

Mă topeam în mâinile lui. El era delicat şi în acelaşi timp plin de pasiune. Buzele lui urmau linia corpului meu ca şi cum ar fi dorit să cunoască cele mai ascunse secrete ale lui. Curând am început şi eu să îi sărut stingher corpul, dar numai gâtul şi pieptul, fără să trec mai jos, ca şi cum aceasta era intr-adevăr prima mea noapte cu un bărbat şi niciodată nu aş fi mers mai departe de aceste săruturi nevinovate.

- Doamne, câte mai ai de învăţat, mi-a şoptit Mark îngăduitor, dar în acelaşi timp, cu tandreţe şi săruta ndu-mă pe frunte ca pe o copilă, s-a aruncat înfocat asupra buzelor mele.

2003

Valurile de plăcere îmi străhăteau tot trupul şi am zvâcnit într-un orgasm puternic. La un moment dat mi se părea că nu se va întâmpla nimic. Mâinile, buzele şi degetele lui săvârşeau cu mine ceva incredibil. La un moment dat am pierdut legătura cu realitatea, conştiinţa mi s-a întunecat şi in-am topit pur şi simplu în mâinile lui. Matvei m-a îmbrăţişat şi m-a ţinut în braţe până m-am liniştit. Numai după ce mi-am revenit am văzut că el nu era gata sau poate că dorinţa lui dispăruse. Matvei continua să mă sărute. „Poate că acesta este un chin subtil", m-am gândit şi m-

am uitat întrebătoare la Matvei.

- Te-am aşteptat prea mult, te-am dorit prea mult timp, a şoptit Matvei tulburat.

I-aş fi putut mângâia mâinile, l-aş fi putut săruta sau i-aş fi pus puţină gheaţă pe pielea arzătoare, ca să îl mai înviorez. Dar toate aceste acţiuni ar fi distrus într-o clipă imaginea copilei nevinovate şi neştiutoare. Am oftat numai delicat şi am şoptit:

- Ce a fost asta? La un moment dat am încetat să mai înţeleg ce se petrece. Ca şi cum m-aş fi pierdut undeva. Cum ai făcut asta?

Matvei a zâmbit numai şi m-a strâns şi mai puternic în braţe.

- Draga mea copilă, eşti atât de sensibilă şi de spon- lariă, încât îmi pierd minţile.

Şi-a trecut uşor mâna prin părul meu, iar eu, încolă- cindu-mă, m-am gândit: „Lasă să fie toate cum au căzut. Nu voi lua nici o atitudine". Şi am adormit cu acest gând.

1903

Aproape aţipisem în braţele lui Mark. Seara magică era pe sfârşite.

- Trebuie să mă întorc acasă, am spus, deşi mi-aş fi dorit mai mult să merg la el, să mă trezească

dimineaţa cu săruturile lui.

Dar nu trebuie mereu să te laşi pradă dorinţei, iar mătuşa avea dreptate - cel mai important este să dispari la timp.

Iar trebuie să mă lupt cu nasturii tăi, a zâmbit Mark, îmbrăcându-mă. Totuşi, acum se închid mai r epede, căci ne-a revenit mintea.154

- Mic mi-a plăcut mai mult când ne-o picrduserăm! am zâmbit eu. Parcă a fost un ritual magic.

- Am făcut un ritual magic, mi-a răspuns Mark serios.

- Cu dragoste? m-a luat gura pe dinainte.

- Nu, dar cu tine da!

2003

M-am trezit abia dimineaţa, după un sărut lung şi dulce. încă pe jumătate adormită, nu ştiam unde se termină visul şi unde începe realitatea. Dar chiar şi în această stare pe jumătate adormită, i-am simţit atingerea limbii. Această plăcere părea prelungirea visului...

- Primul mic dejun a fost încântător! a şoptit Matvei. Mă duc să fac un duş, iar tu pleacă.

Am plecat gândindu-mă că este ceva dulce-chinui- tor în banalitatea dimineţii acesteia. Auzeam jetul de apă, sunetul aparatului de ras şi simţeam mirosul parfumului lui de toaletă. îmi doream ca fiecare dimineaţă să înceapă cu raze de soare şi cu săruturile bărbatului iubit.

- Trezeştc-te, somnorilă, e timpul să mâncăm. Matvei a ieşit din baie cu un prosop petrecut în jurul taliei. M-am întins delicat şi din câteva salturi am ajuns la baie. Matvei m-a lovit peste fund, glumind.

- Colţunaşi apetisanţi, a adăugat el.

„Şi încă ce apetisanţi, m-am gândit eu, exerciţiile speciale din fiecare dimineaţă nu au fost inutile. Nu e chiar aşa de uşor”.Şi când am mers să mâncăm am realizat că trebuia să inventez o scuză şi să plec. Numai câteva zile împreună şi toată magia dispare.

După micul dejun m-am oprit să dau un telefon la birou, rugându-i pe cei de acolo să mă sune în douăzeci de minute ca să spună că a venit la noi o inspecţie de impozite şi că trebuie să mă întorc imediat.

- Propun să mergem azi la palatul regelui! a zis Matvei.

- O idee minunată! am fost eu de acord şi imediat a început să sune telefonul. întruchipând pe faţă groază, am spus cu glas scăzut:

Trebuie să-mi strâng lucrurile. Trebuie să plec urgent.

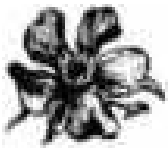

Capitolul 11
Timpul îndoielilor. Trecerea psihologică

1903

Strângem lucrurile şi plecăm imediat! a fost primul lucru pe care mi l-a spus mătuşa după ce ni-ain întors acasă de la întâlnirea cu Mark.

- Când? am întrebat-o, mirată de aşa o grabă.

- Chiar azi! mi-a răspuns mătuşa pe un ton ce nu permitea nici o contrazicere. Cred că ne vom întoarce peste o săptămână. Dacă atunci când ne vom întoarce Mark nu se va afla la noi la uşă arzând de nerăbdare să le vadă, înseamnă că perioada îndoielilor nu s-a terminat încă sau, oricât de trist şi dureros ar fi să recunoaştem, tu nu eşti menită lui. Toate suntem în căutarea idealului de neatins, dar uneori realitatea ne dezamăgeşte. Dar asta nu e vina ta şi nici greşeala ta, numai că bărbatul nu a văzut la tine ceva foarte important pentru el. A, da, şi cum a fost prima ta noapte? a schimbat mătuşa subiectul. Mark ţi-a împlinit aşteptările?

- Da, m-a purtat pe cea mai marc înălţime, am răspuns cu toată seriozitatea.

- O, un seducător experimentat, l-a lăudat mătuşa.158

Mătuşa a oftat.

- Da, uneori merită să-l ţii pe bărbat în suspans pentru a căpăta impresii de neuitat.

- Ce complicat e totul! Chiar nu pot să-i scriu nici măcar o felicitare?

- Nu, draga mea. După prima noapte fiecare bărbat are o perioadă de îndoieli. Şi cu atât mai mult după o ASEMENEA noapte. Lasă-l un timp să se descurce cu sentimentele lui. E mai bine dacă nu te vede şi nu te aude. Unii iau o hotărâre destul de repede, alţii nu pot să aleagă o singură femeie pentru mult timp. Nu poţi decât să aştepţi!

2003

„Nu pot decât să aştept!” - m-am gândit cu, aşteptând la aeroport. Matvei s-a întristat când a auzit de inspecţia inventată de mine şi a încercat să mă oprească. Dar pentru prima dată în viaţă am fost de neclintit. Desigur, ar fi fost stupid să plec fără să îmi continui modulul, după aceea ar fi trebuit să mă înscriu din nou, dar eu speram că merită să joc acest joc. Amândoi ne întorceam la vieţile noastre, iar eu nu îmi puteam imagina ce trebuie să fac mai departe. în jurnalul străbunicii nu era nimic scris despre cum să te comporţi dacă oamenii trăiesc în oraşe diferite. Până la decolare mai era destul timp şi am hotărât să trec pe la librărie şi să cumpăr ceva ca să citesc pe drum. Şi ce mare mi-a fost. mirarea când am văzut cartea „Regulile. Prima parte” de Ellcn Fein şi Sherrie Schneider, în care se vorbeşte despre

relaţiile la distanţă.

„Permiteţi-i bărbatului să vină do trei ori în oraşul vostru înainte să vă duceţi voi la ci” - scria în carte. „Da, toate greşelile posibile au fost. deja comise”, m-am gândit şi am hotărât să urmez sfaturile înţelepte pe viitor, între timp mă chinuiam cu întrebarea: „îi sunt lui necesară, îmi este el mie necesar?”

1903

„îi sunt lui necesară, îmi este el mie necesar? mă torturam cu această întrebare când m-am întors la l’etersburg după zece zile.

Atunci am aflat că nimeni nu in-a căutat în mod deosebit.. Nu mai dormeam nopţile, intrasem în panică, mă învinovăţeam pentru modul în care acţionasem şi mă plimbam dintr-un colţ al camerei

într-alLul. încercam să găsesc o modalitate de a-l vizita pe Mark, scriindu-i o scrisoare sau inventând un pretext mai întemeiat pentru aceasta.

- Să nu îndrăzneşti să plângi! Vei pierde energic. I)a, nu este uşor să aştepţi bărbatul în felul acesta după ce ţi-ai petrecut noaptea cu el. Dar trebuie să treci peste asta.

Mă mângâia mătuşa cum putea şi ea mai bine, dar după ce a văzut că încurajările verbale nu ajutau prea mult, mi-a zis:

- Ei bine, trebuie să îţi arăt ieşirea din cercul de foc al dragostei.

- Cercul de foc al dragostei? Mătuşă, tot timpul vorbiţi misterios.

Când eşti mistuită de dragostea pentru bărbat şi au te poţi gândi la nimic altceva în afară de acesta, intri160

în cercul de foc al dragostei, de unde trebuie să scapi. Trebuie să te ajut.

Opreşte-te în mijlocul camerei ¡şi imaginează-ţi în jurul tău un cerc de foc. Întinde în faţă mâna stângă şi fă un semicerc în jurul tău, imaginându-ţi că din mâna ta curge o cascadă peste foc. Acum întinde mâna dreaptă şi, ilustrând un semicerc în partea opusă, stinge focul cu această apă. Ieşi cu piciorul drept din cerc şi rosteşte: „Fapta mea c corectă”. Acum fă un pas în dreapta şi fă în gând acelaşi cerc şi repetă tot ce ai făcut până acum. Fă doi paşi în stânga şi repetă întregul ritual.

Acum aşază-l pe bărbat în cenuşa celor trei cercuri, şi el va fi chinuit de îndoieli şi va fi mereu cu gândul la tine.

2003

între timp mă chinuiau îndoielile şi eram tot timpul cu gândul la Matvei. Trecuseră deja două săptămâni de la întoarcerea mea din Stockholm, iar Matvei nu mă sunase şi nici nu îmi scrisese încă. în fiecare dimineaţa îmi verificam adresa de e-mail cu inima îndoită şi după ce citeam mesajele de afaceri îmi începeam dezamăgită ziua de lucru. Aş fi vrut să urlu, să plâng, să mă dau cu capul de pereţi. Dacă nu aş fi urmat sfaturile din jurnalul străbunicii, aş fi inventat eu ceva şi i-aş fi scris. A trecut o sută de ani şi doream să cred că timpurile s-au schimbat, mai ales acum, când se spunea că există egalitate între femei şi bărbaţi. Dar, în ciuda a tot ce se spune, realitatea îşi urma propriile legi. Cu toate acestea, aş fi dorit să înţeleg aceste legi mai bine, de aceea mi-am chemat cele mai bune trei prietene ale mele la„un consiliu militar”. Am hotărât că ar fi mai bine să ne întâlnim într-un loc mult mai sănătos pentru corp.

Astfel, nc-am adunat la sala de masaj. După ce am stat în saună şi nc-am relaxat sub masajul mâinilor musculoase ale unor mascuri tineri, nc-am aşezat în nişte fotolii împletite confortabile, iar după ce am băut puţin suc de grepfrut, am început să analizăm situaţia. Aniska, Maniecika şi Kisa, deţinând o experienţă bogată în legătură cu câteva poveşti de dragoste fericite sau mai puţin fericite, aveau calitatea deosebită de a te susţine m momente grele şi de a-ţi da sfaturi utile.

- Povesteştc-ne!

- Mi-ar putea explica şi mic careva ce se petrece? le-am întrebat pe amice, descriind cu lux de amănunte călătoria mea la Stockholm. Totul a fost pur şi simplu minunat, iar acum nu ştiu ce să

fac, mi-am încheiat eu povestirea.

- Şi la ce te aşteptai după ce ai luat bărbatul cu tine în Suedia? Iniţiativa este mereu de vină, m-a judecat Aniska.

Ca un psiholog profesionist, Maniecika a presupus:

Uneori se pot ivi lucruri neprevăzute, omul se poate îmbolnăvi, poate avea vreun accident, însă orice s-ar întâmpla trebuie să dai un telefon şi să verifici dacă lotul este în regulă. Odată am auzit şi eu o poveste asemănătoare. După ce şi-au petrecut noaptea împreună, bărbatul a dispărut, iar fata nu l-a sunat. Se chinuia, era neliniştită, pentru că ci i se părea că asta era adevărata dragoste mult aşteptată, însă, cu toate acestea, nu l a sunat. După aceea s-au întâlnit din întâmplare peste un an, iar el i-a povestit că în acea zi a avut un accident «le maşină şi că o lună a fost nevoit să stea internat la reanimare inconştient, iar când şi-a revenit s-a întâm-plat să îi fure telefonul, iar el, ncştiind numele de familie al fetei, nu a putut să o contacteze. Plimbându-se în ghips pe străzi, se ruga ca ea să îl găsească. Şi el era convins că această dragoste era adevărată. Şi când nu se mai aştepta să îl sune, a crezut că ea îl folosise şi că îl trădase. Aşa că uneori merită să uiţi de mândrie şi să verifici dacă totul este în ordine.

- Ce poveste mişcătoare! era tot ce puteam spune.

- Bine atunci, s-a milostivit Aniska. Trimite-i un mesaj, dar să fie cât se poate de neutru, ceva de genul: „De ce zboară bondarii?” O astfel de scrisoare ridică moralul, aminteşte de tine şi în acelaşi timp nu supără pe nimeni. Pentru bărbaţi vremea trece altfel. Munca, afacerile, sportul - el se va mira chiar că a trecut atât timp. Iar dacă îşi va da seama cât timp a trecut fără să te contacteze, va crede că te-ai supărat pe el, iar dacă va suna, tu vei deveni isterică. Aşa că nu te nelinişti şi trimite-i un SMS.

- Eu una nu l-aş suna şi nici nu i-aş scrie! a spus Kisa. Cine mă vrea ştie unde să mă găsească! Unul dintre iubiţii mei a găsit numărul meu de

telefon, i-a sunat pe părinţii mei după patru ani de la despărţirea noastră.

- Minunat! Dar eu tot nu ştiu cum să procedez, am spus cu tristă.

- Trebuie să te relaxezi şi să te bucuri de plăcerile vieţii. Totul va fi perfect pentru tine! a conchis Aniska. Şi încearcă să arăţi mulţumită şi fericită.

1903

- încearcă să arăţi mulţumită şi fericită, mi-a spus mătuşa după ce trecuseră aproape două săptămâni,iar de la Mark tot nu primisem nici un semn de viaţă. Plecăm peste o oră. Chiar dacă pc timpul nopţii plângi pe înfundate, dimineaţa ochii trebuie să-ţi strălucească in aşteptarea de noi aventuri.

Am coborât după o jumătate de oră îmbrăcată într-o rochie roz-pal, iar mătuşa m-a privit cu subînţeles şi a comentat câte ceva despre înfăţişarea mea.

- Ai făcut o alegere bună. Culoarea roz-pal arată că eşti îngrijorată şi subliniază lipsa ta de apărare. Mergem să ne plimbăm în Grădina de vară. Astăzi vom st udia starea copilei.

Am ieşit din casă şi ne-ain îndreptat spre malul Nevoi. în timp ce treceam pe lângă prospectul Angliski, mătuşa m-a întrebat:

- Mai ţii minte ce am vorbit despre starea copilei?

- îmi amintesc ce am discutat, dar îmi este greu să-mi imaginez ce trebuie să fac, cum să mă comport, cum să vorbesc şi aşa mai departe.

- în primul rând, este vorba despre pasivitate. Nu trebuie să faci tu prima pasul.

- Mi se pare că exact asta şi fac. Aştept mult şi bine, in-am tânguit eu.

Foarte bine faci. De ce să pui la încercare soarta şi să te arunci în mijlocul furtunii? Ştiu cât de greu îţi este cu energia ta înverşunată să nu iei nici o atitudine, dar în aceste momente este esenţial să procedezi aşa. Deci, să spunem că te afli în starea copilei: eşti

LAKISA KKNAK

uşoară, te bucuri de viaţă, eşti zburdalnică, capricioasă, veselă, dar în acelaşi timp lipsită de apărare, nevinovată, înduioşătoare, te uiţi la bărbat de jos în sus cu o privire plină de admiraţie, îl faci să se simtă erou.164

Am ajuns la Grădina de vară şi aici mătuşa s-a întors spre mine pe tocuri şi m-a întrebat cu un zâmbet viclean:

- Eşti gata?
- Pentru ce? nu înţelegeam eu.
- Să te transformi în copilă!
- Chiar aici?
- De ce nu?

Am privit în jur, valurile Nevei se mişcau încet, oamenii se grăbeau cu treburile lor şi în general nimeni nu se uita la două femei bine îmbrăcate, poate numai statuile să manifeste interes.

- Ce crezi tu, ce calităţi îţi lipsesc pentru a te simţi din nou copilă, pentru a te întoarce din nou la această stare minunată?

M-am gândit o clipă şi am răspuns ce mi-a trecut mai întâi prin minte:

- Naturaleţe, imprevizibilitate, capacitatea de a râde, uşurinţă şi... uitându-mă la mătuşa, am adăugat: viclenie.

- Ei bine, aceste calităţi sunt suficiente pentru început. Acum imaginează-ţi că eu sunt patroana unui magazin magic, unde se găseşte absolut orice.

-Asta nu e greu să îmi imaginez, am zâmbit şi mi-am imaginat un magazin drăguţ cu mobilă albă sculptată, ornamentată cu bujori vii în glastre de culoare roz-pal, cu cutii de carton mari şi panglici. Erau o mulţime de lucruşoare foarte drăguţe, care creau o atmosferă plăcută pretutindeni unde priveai. Deasupra tuturora se înălţa un dulap alb,

plin cu toate hainele şi pălăriile posibile.

Aşa, a învăluit mătuşa cu privirea toate produsele imaginare. Ce va simboliza pentru tine

naturaleţea? Alege orice obiect!

- Funda mare roz, am intrat eu în joc.

Mătuşa a luat funda dintr-un spaţiu mic, în timp ce inspira, iar la expirare mi-a întins-o. Eu am aşezat funda imaginară nu pe cap, ci în zona bustului.

- Ce bine îţi vine, a început să râdă mătuşa. Ce va reprezenta pentru tine capacitatea de a fi imprevizibilă?

Mi-am imaginat imediat un fluture superb, făcut din mărgele mărunte de sticlă.

- În magazinul dumneavoastră aveţi broşc în formă de fluture din mărgele?

- Desigur! mi-a răspuns mătuşa şi, în timp ce inspira, a ridicat o broşa, iar la expirare mi-a prins-o în păr.

- Ce ar putea să te facă mereu gata să râzi?

- Fulgii de zăpadă! mi-am amintit un basm din copilărie. Mai bine să fie doar nişte mărgele din fulgi de zăpadă, am început să visez. Mi se par chiar foarte simpatice!

- Nimic nu este imposibil! m-a convins mătuşa care, repetând ritualul magic, mi-a pus la gât mărgelele din fulgi de zăpadă.

- Iar pentru uşurinţă am nevoie de nişte baloane. Daţi-mi vreo cinci bucăţi, am continuat cu însufleţire.

Sofia Nikolaevna mi-a înmânat o legătură de baloane.

- Ţi-a mai rămas un sigur lucru de cumpărat, viclenia. Când te simţi vicleană?

- Când port pălărie, o pălărie fermecătoare de paie cu panglici.

O, această pălărie trebuie să o caut în cealaltă încăpere, a făcut mătuşa semn cu capul. - Dar ce nu faci pentru nepoţica ta iubită? Şi a inspirat, apoi, la expirare, mi-a pus pe cap pălăria. Cum îţi plac cumpărăturile? Funda mare roz simbolizează naturaleţe, fluturele,imprevizibilul, mărgelele din fulgi de zăpadă, veselie, pălăria de paie, viclenie, iar baloanele, uşurinţă. Simte cum toate aceste calităţi îţi umplu sufletul şi devin o parte din tine. Te vezi îmbrăcată astfel?

- Da, am răspuns şi îmi doream să sar pe un picior, ca în copilărie.

- Dacă vrei să faci ceva, fă, nu te ruşina, pentru că nu e nimeni prin preajmă, m-a încurajat cneaghina.

Şi, într-adevăr, Grădina de vară era aproape pustie, iar eu, ridicându-mi fusta înfoiată, am început să sar într-un picior pe alee.

2003

Am sărit prin cameră într-un picior şi, gâfâind, am deschis televizorul. Se transmitea filmul din copilăria mea „Mary Poppins” şi când Mary Poppins cânta:

Virtutea mea n-are limită,
Am calităţile ideale
În toate privinţele sunt perfectă,
Din cap până în picioare,

nu m-am putut abţine şi am început să dansez, luând din aer pantofii bleu cu toc, simbolizând pentru mine ştren- găria, mi-am luat şi manşonul

pufos, care îmi dă caracteristica de a fi blajină, rochia roşie cu buline albe şi cu o fundă la spate, şi, de asemenea, mi-am luat şi colanţii, care pentru mine reprezintă zburdălnicie şi îndrăzneală.

Colanţii erau din perioada când eram la şcoală, când în clasa a cincea toate fetele declamau împreună în

timpul recreaţiei:

Mama mi-a făcut colanţi
Foarte frumoşi, coloraţi;
Toţi băieţii strigă: „Arată-
ne” - Tu ce vrei, prostuţule,
De ce tot insişti,
Colanţii-s cu buline, nu ştii?

Consideram că îmi lipseşte entuziasmul şi, după ce mi-am făcut două codiţe mici haioase, le-am împodobit cu trandafiri. îmi plăcea mai mult de mine acum şi, în timp ce dansam pe muzica din filmul „Mary Poppins”, simţeam cum toate aceste trăsături ale copilei - ştren- găria, delicateţea, entuziasmul şi îndrăzneala se trezeau în mine. Simţeam pantofii, rochia, colanţii, manşonul şi codiţele împodobite cu trandafiri. Rămasă fără suflare, am căzut pe pat cu privirea la telefonul mobil. Pe ecran se vedea scris: „Ai primit un mesaj”.

„Sunt extenuat, am avut mult de lucru... mă gândesc tot timpul la tine şi îmi este dor de zâmbetul tău drăgălaş. Matvei”

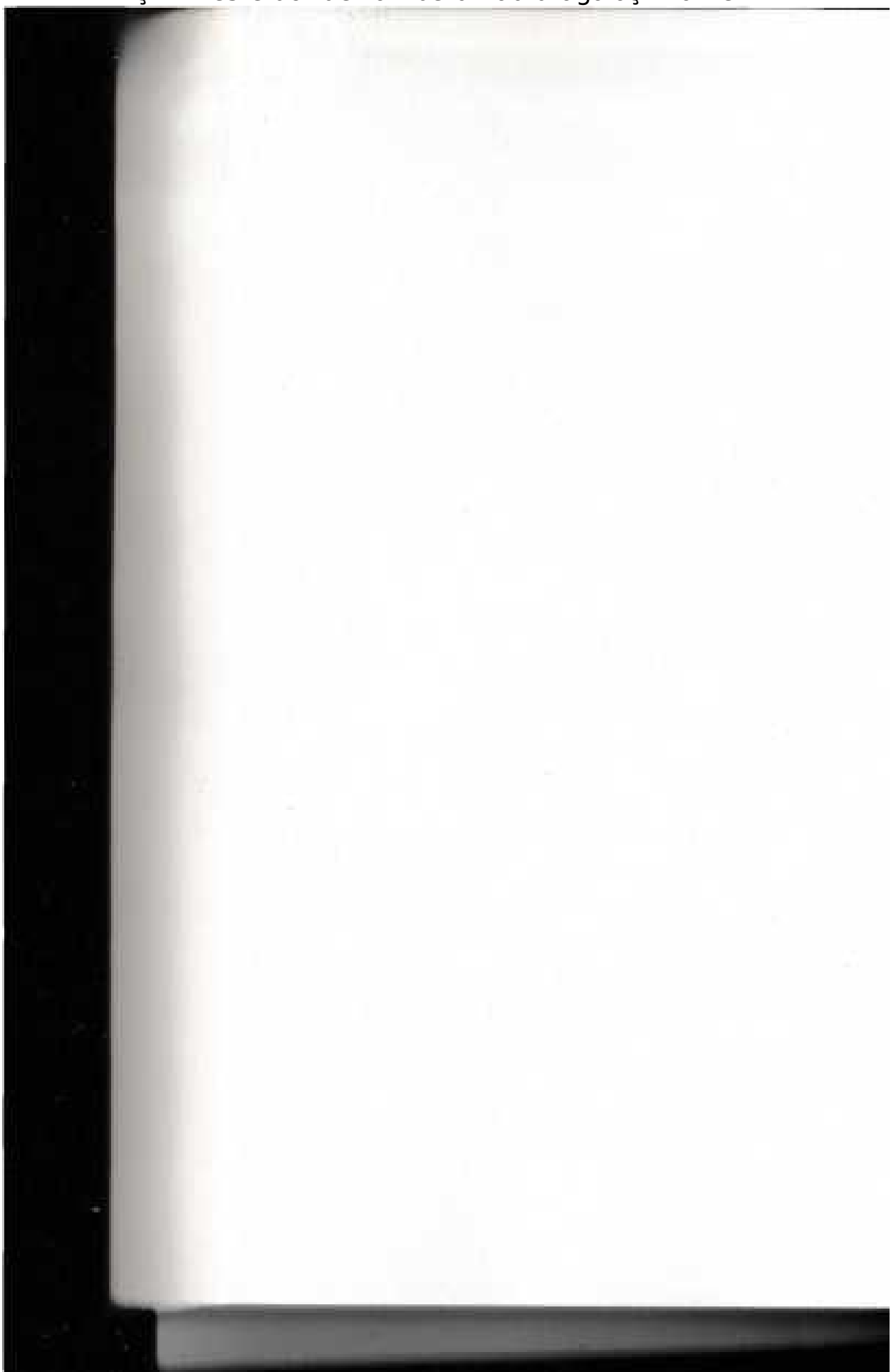

Capitolul 12
Energia cadourilor de la el

1903

M-a fost aşa dor do zâmbetul tău drăgălaş, mi-a spus Mark, ţinându-mă în braţe.

După două săptămâni de aşteptări, când mă împăcasem cu ideea că Mark dispăruse definitiv din viaţa mea, seara, când Sofia Nikolaevna se ducea să-şi viziteze o prietenă, am fost anunţată dc vizita lui Mark. Am năvălit în vestibul. Mark mi-a venit în întâmpinare, neapucând să se dezbrace de pe drum.

- Doamne, ce fericit sunt că te găsesc acasă! A trebuit să plec urgent cu nişte afaceri la Moscova şi nu ştiam cum să te anunţ! Iţi scrisesem un mesaj, dar ameţitul de curier, negăsind adresa, mi-a trimis scrisoarea înapoi şi în aceste două săptămâni am uitat dc ca.

Şi s-a repezit aşa de puternic spre mine, încât fără să vreau m-am aruncat în braţele lui. Aciuindu-mă în îmbrăţişările lui, am simţit că toate îndoielile şi grijile dispăruseră pe dată.

- Trebuie să plec. Când ne mai întâlnim şi unde? in-a întrebat Mark cu ochi rugători.- *f. ‘LARISA RIONAR* [1]

M

Deoarece nu-mi trecea nici o idee prin minte, am hotărât că ar fi mai bine să aleagă el.

- Tu cunoşti mai bine Petersburgul, aşa că ar fi mai bine să hotărăşti tu.

Mark a chibzuit vreme de o clipă şi dintr-odată i s-a luminat chipul de o idee.

- Ştii că nu demult s-a deschis o expoziţe la Ermitaj. Cred că o să-ţi placă! Eşti liberă mâine la prânz?

- Da! am răspuns cu glasul însufleţit de bucurie.

2003

- Da! am răspuns cu glasul însufleţit de bucurie, când a sunat telefonul mobil.

- Se simte că ai azi o dispoziţie încântătoare! am auzit glasul lui Matvei. Ai primit mesajul meu? Sunt în Petersburg şi, dacă nu ai alt program, te invit să bem cafea!

- Bine!

Mă simţeam asemenea unei şcolăriţe care fusese pentru prima dată invitată în oraş.

- Hai să ne întâlnim la ora patru în „James Coolt”. Acolo au prăjiturile mele favorite cu migdale, a propus Matvei.

- Aşa rămâne! Pe curând! şi am închis telefonul.

M-am mai învârtit prin cameră cu aceeaşi dispoziţie;
entuziastă şi cu inima bătând puternic de bucurie, apoi am început să mă pregătesc pentru întâlnire.

Aş fi vrut să port ceva ţipător şi îndrăzneţ şi am hotărât că pantalonii portocalii şi tricoul cu tigrul portocaliu s-ar asorta perfect.„Cerul portocaliu, soarele portocaliu, eu portocalie”, cântam în timp ce îmi făceam buzele cu ruj. Şi, deşi afară era întunecat şi totul părea gri, mă simţeam minunat.

- Semeni cu un soare azi! a fost primul cuvânt pe care mi l-a adresat Matvei când m-a văzut.

- Mă bucur de viaţă! i-am răspuns. Cu ce ne mai răsfăţăm azi?

- Am comandat un ceai de iasomie şi prăjituri cu migdale. Ce vrei să comand pentru tine?

Deschisesem deja gura ca să spun ce doresc, dar brusc am simţit nevoia nebună ca în această stare nouă nu numai să aibă cineva grijă de mine, ci şi să hotărască pentru mine, chiar şi cele mai mărunte lucruri ca, de exemplu, tipul prăjiturii.

- Alege tu azi în locul meu. Mă pierd în faţa mulţimii de bunătăţi culinare! i-am răspuns eu lui Matvei pe neaşteptate, uitând de emanciparea şi independenţa femeii.

Acesta m-a privit surprins, s-a gândit o clipă şi a propus prăjitură profiterol.

Am izbucnit în râs.

- îmi citeşti gândurile. Asta este exact ce îmi doream (MI în secret, dar i-am uitat cu desăvârşire denumirea.

- Ce uşor e să o faci pe femeie fericită! a comentat Matvei.

1903

- Ce uşor e să o faci pe femeie fericită! mi-a spus Mark, când am ieşit din muzeu.

Expoziţia fusese superbă. Nu mi-am ascuns entuziasmul şi m-am bucurat sincer de fiecare minut. Îmi172

plăcuse tabloul lui Renoir „Două surori”. Mă întorsesem de câteva ori la acest tablou şi l-am admirat. Şi când ieşeam deja din muzeu am nimerit pe neaşteptate în prăvălia muzeului. Fără să spună un cuvânt, Mark a dispărut, iar în timp ce eu mă plimbam printre tejghele şi priveam toate produsele, s-a întors cu gravura tabloului care îmi plăcea, cu o cutie superbă şi cu o umbreluţă.

- Astea sunt toate pentru dumneata, draga mea Varicnka!

- Pentru mine? am deschis larg ochii.

În acelaşi timp un vârtej de gânduri s-a ivit în mintea mea: ar fi corect să primesc aceste cadouri, oare dacă nu aş accepta l-aş supăra pe Mark? Dar apoi mi-am amintit de starea copilei şi cu o naturaleţe copilărească şi cu entuziasm în ochi am luat darul.

- Ce frumos! am exclamat. Cum aţi ghicit că îmi place tabloul „Două surori”? Ce cutie elegantă! Aveţi nişte gusturi impecabile! Iar umbreluţa... sincer vorbind, de mult doream o umbrelă, dar nu aveam ce să aleg. Iar aceasta îmi place atât de mult!

M-am pierdut în mulţumiri şi, în timp ce pronunţam toate acestea fără răsuflare, Mark stătea în faţa mea cu un zâmbet mulţumit şi prostesc. Se parc că se simţea un vrăjitor bun şi probabil acest sentiment îi plăcea. Mi-am amintit cuvintele mătuşii: „Bărbaţii fac cadouri acelora care se bucură sincer de ele şi nu îşi ascund bucuria”.

2003

„Bărbaţii fac cadouri acelora care se bucură sincer de ele şi nu îşi ascund bucuria”, mă gândeam, strângând în mâini sticla cu detergent pentru

geamuri. După cum se vede, rolul copilei îmi reuşise de minune. încercasem să nu vâr pe gât nimănui hotărârile mele, să eman numai energie pozitivă şi să mă bucur de viaţă. Şi, deşi darul mă cam uimea prin caracterul lui practic, îmi plăcea la nebunie că Matvei se gândea la mine şi îmi făcea un astfel de cadou.

Ne-am întors de la cafenea. Vremea era cumplită, iar geamurile maşinii mele erau tot timpul stropite cu noroi de pe roţi. După ce ne apropiam deja de casă, mi-am amintit că mi se terminase detergentul pentru geamuri şi că dacă nu voi şterge geamurile de la maşină cu cârpa n-o să mai văd nimic prin ele. Matvei a observat tristeţea mea şi mi-a spus:

- Ce s-a întâmplat?

- Cred că s-a terminat detergentul de geamuri şi nu ştiu ce să folosesc în schimb sau de unde să cumpăr o nouă sticlă.

- Stai o clipă, cred că în partea dreaptă este o alimentară. Opreşte aici, te rog.

Am oprit, dar nu credeam că Matvei ar putea găsi aşa ceva într-o alimentară din Petersburg. După câteva minute, el s-a întors cu sticla de detergent şi, fără să zică o vorbă, a turnat-o în containerul special de la maşină.

Şi iată-mă deci în faţa alimentarei, strângând în braţe sticla şi topindu-mă de grija lui Matvei.

1903

- Manifestarea grijii aduce sentimentul de dragoste la bărbat, a conchis mătuşa, după ce m-am întors de la muzeu, înconjurată de cadouri. Cu cât are mai multă grijă bărbatul de tine, cu atât mai mult se va lega detine. Cel mai important lucru este să îi permiţi să îşi manifeste această grijă. Bărbatul doreşte foarte tare să facă fapte eroice de dragul copilei sale, doreşte să se simtă atotputernic şi viguros. Insă noi nc-am obişnuit aşa de mult să ne rezolvăm singure problemele, încât nu îi mai acordăm nici o şansă bărbatului de a se manifesta, cumpărându-nc noi însene cadourile care ne plac. Uneori este nevoie să creăm o situaţie specială, din care el să ne salveze.

- Cavalerul în armură strălucitoare? am lămurit eu.

- De ce nu? a răspuns liniştit Sofia Nikolaevna. Dar cel mai important este să nu uiţi să îi mulţumeşti sincer şi entuziast pentru cadou.

- Dar se mai întâmplă ca bărbatul să nu manifeste grijă, oricât de mult ai încerca să îl provoci sau oricâte aluzii i-ai face.

- Da, însă pentru aceasta există o practică incredibilă. Aşază-te cât mai confortabil, închide ochii şi imaginează-ţi că stai pe verandă într-o zi călduroasă dc vară, vântul îţi trece uşor prin păr. Stai înlr-un fotoliu balansoar şi citeşti o carte. Ridicându-ţi privirea, vezi că o fetiţă mică, mai mică de cinci ani, intră pe poartă. Fetiţa se apropie de line. Iar tu te întinzi spre ea. O iei în braţe, o strângi la piept, o mângâi pe cap, o săruţi pe obraji, o legeni şi pe ea în fotoliu şi îi spui cât de mult o iubeşti, că ea este cea mai frumoasă şi mai

deşteaptă fetiţă din lume.

Ii povesteşti ce femeie minunată va deveni, puternică, sigură pe ea, seducătoare şi fermecătoare. Dansaţi împreună, râdeţi şi vă jucaţi. Iar fetiţa îţi va dărui capacitatea de a fi jucăuşă, naturaleţea, capacitatea de a te bucura de fiecare clipă. Şi fiecare din

voi capătă ceea ce nu are suficient.

Continuaţi să vă jucaţi de-a prinselea, de-a v-aţi ascunselea şi când ea oboseşte o legeni in braţe şi vezi cum începe să se micşoreze, asemenea lui Alice în Ţara Minunilor. Ajunge la aceeaşi dimensiune cu Degeţica şi continuă să se micşoreze la tine în palmă pânâ se face aşa de mică, încât devine un bob de mazăre. Iei acest bob de mazăre şi îl pui la inimă sau în inima acelui om de grija căruia ai tu nevoie.

2003

- De grija cui ai tu nevoie? Şi pe cine ai văzut în momentul meditaţiei? m-a întrebat Maniecika după ce mi-am deschis ochii.

Ca psiholog, Maniecika a venit să mă ajute când hotărâsem să folosesc nişte practici străvechi. Intr-o seară de duminică, după ce am descoperit cântecul „Un om are un vis” din filmul meu favorit „Mary Poppins”, am meditat asupra grijii.

- Răspunsul este atât de evident, încât nici măcar nu este interesant, am răspuns eu. Dar ştii, am impresia că o singură meditaţie este prea puţin, trebuie totuşi să inventez o situaţie în care să fie într-adevăr necesar ajutorul lui Matvei. Obligatoriu trebuie să se întâmple ceva cu mine, ca în orice poveste de dragoste, iar el mă va salva atunci şi va fi teribil de mândru de asta. Bărbaţii întotdeauna se îndrăgostesc de cele pe care le-au salvat, în care au lăsat multe emoţii.

- Şi ce o să-ţi dea ţie una ca asta? s-a mirat

Maniecika.

2 *Magia puterii feminine*

Cred că grija dă bărbatului sentimentul de solicitare, senzaţia că este util. Şi am impresia că astfel de sit uaţii reprezintă un mod de verificare pentru a observacum se va comporta bărbatul cu copiii lui şi cum sc va purta în acele momente când tu vei depinde de el, am continuat cu să meditez, de exemplu, când vei avea un copil.

- Poate că ai dreptate! m-a sprijinit Maniecika. îmi povestea *oi* ată o amică de-a mea că atunci când a născut, iar în casă se iviseră probleme financiare, ca aproape că a murit de foame, iar soţul ei mânca în tot acest timp la mama sa. Atunci m-am gândit: oare nu putea biata femeie să îşi dea seama dinainte de cum avea să se comporte bărbatul? Astfel, s-a întors Maniecika spre mine, ce tehnici vrei să pui în funcţiune?

M-am adâncit în gânduri, dar nu mi-a venit nici o idee.

- Poate ar trebui să îţi rupi piciorul sau să faci un accident de maşină? a început să propună Maniecika.

- Nu, cred că putem să evitem astfel de sacrificii. Mai ales că din Moscova este imposibil să poţi veni imediat să dai > mână de ajutor, oricât de mult ai dori. Dar ceea ce este incredibil este faptul că eu din orice situaţie ies cu bine şi singură. Da, pentru a găsi o soluţie corectă nu este chiar aşa uşor, aşa că hai să bem ceai.

Spunând aceste cuvinte, am plecat la bucătărie să pregătesc ceaiul. Afundată în gândurile mele, mi-arn amintit, anii de studenţie. Eram în anul al patrulea la facultate când am intrat în cercul de teatru. Locuiam atunci în Peterhof şi mă temeam tot timpul să nu întârzii să prind ultimul tren. Atunci un amic mi-a propus să mă mut la el în apartament, cât timp el avea să stea la părinţii lui. Mi-a înmânat solemn cheia de la apartament, mi-a explicat tot, mi-a spus şi codul, însă uitase să-mi spună cum să-l introduc. într-o zi, repetiţia a continuat aşa de mult, încât am hotărât să

înnoptez în n parlamentul lui. La ora două noaptea am apărut în faţa uşii cu cheile în mână. Bucuroasă că patul cald era pe aproape, am băgat codul şi, spre groaza mea, am văzut că uşa nu se deschidea. Am sărit ca arsă, am împins în uşă, am tras de clanţă, am început să mă rog, să sper că vreun locatar va ieşi sau va intra în bloc, însă a trecut mai bine de jumătate de oră şi uşa tot nu se deschidea. Stăteam pe stradă şi nu ştiam ce să fac, pentru că ultimul tren plecase, cu nu aveam bani pentru taxi, iar perspectiva de a-mi petrece noaptea pe stradă devenea tot mai reală.

Şi când eram aproape gata să izbucnesc în lacrimi de disperare, pe strada pustie s-a ivit un tânăr. Şi el a încercat din răsputeri să deschidă uşa, introducând codul şi împingând în uşă, însă uşa era de neclintit. Atunci şi-a ridicat privirea în sus şi a văzut o fereastră deschisă deasupra uşii şi, ca un erou adevărat, s-a căţărat, a trecut pe geam şi după câteva secunde mi-a deschis uşa dinăuntru.

Nu-i puteam mulţumi salvatorului meu decât invi- tându-l la un ceai, ceea ce am şi făcut. Tânărul era vizibil fermecat de fapta lui eroică şi de mine. Din păcate, pe atunci nu erau telefoane mobile şi nu ne-ara mai întâlnit, dar şi acum îmi amintesc cu

drag de acea noapte (iar codul deschidea uşa foarte simplu, trebuia să apeşi pe cifrele respective şi în acelaşi timp să tragi de clantă.)

Când i-am povestit toate acestea Maniecikăi, ea a propus să mă închid în apartament, stricându-ini încu- ietoarea uşii, şi să îl rog pe Matvei să mă salveze, exact când va începe următorul modul. Poate că ideea nu era prea originală, însă, în orice caz, Matvei va avea ocazia să se îngrijoreze şi să îşi manifeste afecţiunea şi grija

faţă de mine. îmi plăcea ideea, deşi ridica multe semne de întrebare, când şi cum să organizez toate acestea.

- Ai înţeles în mare parte cum trebuie să te comporţi cu un bărbat în această perioadă, după ce te-ai dăruit lui, însă nu ai primit încă inima lui? m-a întrebat Maniecika gânditoare.

- Trebuie să fac tot ce îl stârneşte emoţional: să fiu capricioasă, să nu apar la întâlniri, să mă îmbufnez fără motiv, dar în acelaşi timp să mă bucur ca un copil de atenţia lui şi să îmi arăt şi eu atenţia faţă de el, să aştept să hotărască el, să îl consider cel mai bun, să îl admir sincer, să mă bazez pe el în orice împrejurare şi să cred în caracterul lui excepţional, am spus eu dintr-o suflare chintesenţa a tot ceea ce citisem în numeroasele cărţi şi a ceea ce sublimasem din jurnalul străbunicii melc.

Maniecika m-a privit fix într-o uimire mută şi a spus cu stupoare:

- Iar bărbatul n-o să fugă dacă îţi reverşi toate acestea asupra lui?

Păi, asta şi încerc să verific!Capitolul 13

Să fie el salvatorul!

1903

Este timpul să verific cât de atras este Mark de tine şi dacă este de pregătit să îţi sară în ajutor la prima chemare! mi-a spus Sofia Nikolaevna. Dar fii gata să întrerupi orice relaţie cu el, dacă nu se va ridica la nivelul aşteptărilor tale.

- Dar asta nu este prea crud?

Nu doream să distrug acel sentiment fragil de fericire, pe care îl dobândisem şi eu în sfârşit.

— Uneori trebuie să rişti câte ceva şi să renunţi la ceva, pentru ca mai târziu să primeşti tot ce îţi doreşti. Mătuşa a tăcut puţin, apoi ochii au început să-i strălucească şi a adăugat:

- Mâine pleci la Moscova, dar, draga mea, va trebui să cobori din tren. Vei coborî din acesta ca şi cum ai vrea să ici o gură de aer, fără să observi când porneşte. Tot ce vei putea să faci este să îi trimiţi o telegramă lui Mark, rugându-l să te ajute!

- Mătuşa s-a întors spre mine cu un zâmbet viclean.Nu vei cere ajutor vreunei femei în vârstă din Tmutarakan. Deci, draga mea, pregăteştc-te, dar încearcă să nu iei lucruri de valoare la tine. Nimeni nu poate garanta că acestea ţi se vor înapoia.

- Dar oare este bine să înşel oamenii? am întrebat-o pe mătuşă.

Nu eram cu adevărat pregătită să mă prefac, să inventez astfel de povestioare şi să mă joc.

- Draga mea, iluziile fac viaţa mai frumoasă! Oamenii se tem cel mai tare de plictis, mai ales bărbaţii. Tu nu îl înşeli, ci creezi o iluzie, asemenea pictorului, scriitorului, regizorului, dar nu pe scenă, în cărţi sau pe pânză, ci în realiate. Creezi o viaţă plină de evenimente şi nu stai să priveşti de pe margine ce se întâmplă.

Nu împărtăşeam în mod deosebit entuziasmul mătuşii mele, dar am hotărât că o mică aventură însufleţeşte mereu. Chiar dacă Mark nu mă va scoate din încurcătură, cel puţin pot să mă verific pe mine însămi. Antrenametul nu deranjează pe nimeni totuşi. După ce m-am calmat, am plecat să îmi strâng lucrurile. Nici nu apucasem să îmi umplu geamantanul mic de călătorie, când am fost anunţată de sosirea lui Mark.

Când am coborât, Sofia Nikolaevna şi Mark serveau deja ceai.

- Varenka! mi s-a adresat mătuşa. îi povesteam lui Mark despre decizia ta neaşteptată de a pleca la Moscova pentru a-ţi vizita prietena.

Mark m-a privit surprins, însă m-a întrebat numai când plec şi când mă întorc.

Am tren în scara asta. Mâine dimineaţă voi ii la Moscova. Mă voi întoarce peste trei zile! Am primit astăzi o scrisoare de la prietena mea şi mi-am dat seamacă îi este dor de mine. Nu ne-am mai văzut de când am terminat liceul din Smolnîi.

Eram convinsă de hotărârea pe care o luasem, dar în acelaşi timp eram uimită de fantezia mea.

- Ei bine, vă urez drum bun! Vă aştept să-mi povestiţi cum a fost! Vă conduc, dacă nu aveţi nimic împotrivă!

Şi Mark a continuat să discute cu Sofia Nikolaevna despre cunoştinţele lor. Am plecat să mă schimb şi să-mi iau geamantanul.

2003

După ce m-am schimbat de la serviciu şi mi-am pregătit repede geamantanul pentru modul, m-am străduit să îmi calculez timpul. Nu ştiu de ce, dar chiar în vinerea dinaintea modulului au năvălit peste mine o sumedenie de treburi. Pentru că nu lucrasem luni şi marţi, toată munca trebuia făcută azi. Trebuia să ajung la timp la aeroport, să îi iau pe Matvei şi pe Marina cu maşina şi să mă străduiesc să nu întârzii la începerea cursurilor. Astăzi modulul urma să fie deschis de un profesor din Suedia, de aceea ni se ceruse tuturor să nu întârziem. Ca în ciudă, de dimineaţă a nins, iar drumul spre Ilepino erau foarte prost. Şi cu toate că avionul ajungea la ora cinci după-amiaza, iar cursurile începeau la ora şapte, tot îmi făceam griji.

Mai era o oră până la sosirea avionului, iar eu mă mişcăm prin apartament cu o viteză înfiorătoare, eău- tându-mi lucrurile. În cele din urmă, toate au fost găsite şi strânse şi mi-am amintit că îi promisesem vecinei mele să îi dau câteva filme pentru week-end. Am luat repede casetele şi m-am repezit la Ania. Aceasta mi-a

deschis uşa, şi ea era în întârziere la ora de antrenament de la clubul de fitness. Bucurându-se de casete, m-a sărutat pe obraz şi a plecat în grabă.

Cu sentimentul datoriei împlinite şi a unui lucru bine realizat, am fugit la etaj şi ajungând aproape de apartament mi-am dat seama eu stupoare că îmi uitasem cheia de la uşă înăuntru, iar uşa, cum era şi normal, se închisese automat în urma mea. Iată deci de ce alergam în blugi şi tenişi prin grădină, neştiind ce să fac. M-am aşezat pe nişte trepte şi am început să plâng din cauza prostiei mele, a neputinţei şi din cauză că oricum nu o să mai ajung nicăieri la timp şi nu am nici cea mai vagă idee ce să fac. Ce bine că port telefonul mobil mereu cu mine. încă suspinând, am format numărul lui Matvei, sperând ca avionul să fi plecat deja, iar el să fi pornit telefonul.

- Aici Matvei Viner, glasul lui calm imediat mi-a inspirat speranţă.

Am încercat să îi explic răspicat ce mi se întâmplase şi să îl previn că nu voi putea veni să îi întâmpin.

- Draga mea, nu mai plânge. Voi lua un taxi şi peste o jumătate de oră voi fi la tine, iar Marina se va duce imediat în Repino şi va anunţa că vom întârzia.

- M-am liniştit imediat şi mi-am amintit deodată cât de sceptică am fost la ideea Maniecikăi de a strica încu- ietoarca uşii şi de a mă închide în apartament. Ar fi trebuit să fac exact asta, ar fi fost mai confortabil să stau în apartamentul meu cald decât pe culoarul rece. Cât timp chibzuiam astfel, a trecut o jumătate de oră. în sfârşit, uşa de la intrare în bloc s-a închis şi a apărut Matvei. M-a sărutat şi, lovindu-mă uşor peste fund ca pe o fetiţă ce se ţine de năzbâtii, a început să cântărească situaţia.Poate că ai deschis un geam sau balconul? m-a întrebat.

- Chiar dacă ar fi deschis, cum ai putea urca până la etajul unu?

- Hai să mergem să vedem din stradă apartamentul tău, poate ajungem totuşi la o concluzie, a propus Matvci.

Am ieşit pe stradă, însă totul părea fără speranţă. Geamul era închis şi foarte sus, copacii creşteau mult prea departe. Priveam cu tristeţe la ferestrele apartamentului meu, dar nu vedeam nici o soluţie, iar Matvci încerca cu înfrigurare să inventeze ceva.

- Ştii, poţi chema pompierii, l-a luminat deodată pe Matvei cea mai logică şi mai simplă idee.

Am rămas uimită cum o astfel de soluţie nu îmi trecuse prin cap. După ce a luat această decizie, Matvei a început imediat să acţioneze. A început să sune la informaţii pentru a afla numărul de telefon de la Pompieri, a sunat apoi la aceştia şi în sfârşit, cu o faţă strălucitoare, m-a anunţat că într-o oră vor veni. Ne-am întors în holul blocului şi, după ce ne-am privit, am început să ne sărutăm ca doi nebuni. Nu mă mai sărutasem pe culoar din timpul şcolii,

dar se pare că ar fi trebuit să o mai fac. Ori era datorită soluţiei găsite, ori din cauza emoţiilor trăite, însă săruturile au fost mai dulci ca oricând.

- Când ţi-am auzit plânsul cu suspine am început să mă neliniştesc, îmi imaginam nişte scene cumplite, că stai aici îngheţată, speriată, nefericită, mi-a şoptit Matvei.

Mă topeam după cuvintele lui şi eram bcuroasă că nu începuse să mă certe pentru nepriceperea şi prostia mea.

taximetrist să

meargă mai

repede!LARI SA

RIONAK **1903**

— L-am căpiat pe vizitiu să mâne mai repede, mi-a şoptit Mark, îmbrăţişându-mă şi strângându-mă la piept.

Trenul ajunsese pe la mijlocul pădurii, nu departe de Sablino, între Petersburg şi Moscova.

insoţindu-mă până la Moscova, Mark fusese aşa de blând, atent, şi aşa de supărat că plec, încât am hotărât să nu urmez sfatul mătuşii şi să nu joc acel rol. După ce am urcat în tren am adormit profund. M-am trezit pe la miezul nopţii, simţind că trenul stă pe loc. Temându-mă să nu se fi întâmplat ceva grav, de-abia m-am îmbrăcat şi m-am dus în grabă la însoţitorul de vagon.

- Nu e nimic grav, numai că a căzut pe liniile ferate un copac. Ni s-a promis că vor veni să îl dea la o parte, dar până acum nu a venit nimeni. E bine că totuşi conductorul a observat copacul la timp şi că a oprit trenul înainte să se întâmple ceva serios. însoţitorul era calm, însă nu putea face nimic în situaţia de faţă. Domnişoară, probabil vom rămâne aici mai mult timp, toţi pasagerii trimit curieri la

Moscova sau la Petersburg ca să vină cineva să îi ia. Nu aveţi pe cine să rugaţi să vă ajute? însoţitorul m-a privit cu compasiune, aşteptând un răspuns.

- „lată că am păţit-o, mă gândeam eu. Soarta c mai înţeleaptă decât noi şi Mark tot va trebui să vină să mă salveze”. Am notat pe o foaie numărul de telefon şi adresa şi am dat foaia curierului. Mai rămânea doar să aştept. Oftând, am intrat în cupeu şi am hotărât să-mi termin somnul întrerupt. Am fost trezită de o bătaie în uşă. Şi ce mare mi-a fost mirarea când l-am văzut pe Mark!Cum de-ai ajuns aşa de repede? era tot ce puteam spune.

- M-am grăbit foarte tare! Şi Mark a început ime- iliat să mă sărute.

Trupurile noastre s-au unit şi cu am înţeles că un cupeu de noapte poate crea o atmosferă de neuitat...

După o oră, după ce am strâns toate lucrurile şi plecam deja din cupeu, lipindu-mă încă o dată de Mark, i-am mulţumit că mă salvase.

- Ştiam că vei veni. Ştii, eu cred în tine chiar mai mult decât în soartă!

Şi, deşi cuvintele melc păreau un pic exagerate, era evident că Mark era măgulit.

2003

Gândindu-mă la cuvintele mele pline de patos: „Cu mintea nu pot pricepe asta, în bărbat pot numai să cred”, Matvci, cu un entuziasm şi mai mare, a început să îmi povestească dorinţa lui de a construi o casă imensă în afara oraşului, după ce va fi construit lanţul de companii ruseşti pentru livrarea produselor în restaurante. După ce mă ajutase să deschid uşa apartamentului, vălul de neîncredere faţă de Matvei a căzut de pe ochii mei, iar acum aveam încredere deplină în el, în orice situaţie. în

toate aceste cinci zile de cursuri eram atentă la planurile lui măreţe şi încercam să îmi imaginez toate aceste magazii, nenumăratele birouri create deja şi funcţionale.

- Când îţi povestesc toate acestea, parcă-mi văd deja planurile nebuneşti, a zâmbit Matvei.

Beam cafea la barul „Baltica” şi, ascultându-l, îmi zugrăveam şi eu în minte tot ce povestea el. Dacă nu îmiplăcea vreo idee, n« îl contraziceam cu nimic, ci zugrăveam pur şi simplu o zonă liberă.

Auzisem undeva despre acordarea spaţiului unui bărbat: „Bărbatul acţionează, iar femeia creează câmpul de activitate”. Uneori femeii îi este greu să explice de ce un proiect sau altul este sortit eşecului, ea simte pur şi simplu, dar nu poate argumenta logic, şi atunci tot ce poate face este să închidă spaţiul. Este foarte simplu - trebuie ca, în timp ce îl ascultă pe bărbat, să îşi imagineze un gol şi atunci şi bărbatul va simţi lipsa de; perspectivă a respectivei afaceri, insă dacă femeia crede şi al şaselea simţ îi spune că ceea ce visează bărbatul este corect şi va avea succes, atunci imaginaţia ei bogată va trebui să zugrăvească tablouri luminoase ale viitorului, chiar mai îndrăzneţe decât cele pe care şi le poate imagina bărbatul. Dacă bărbatul spune că doreşte să deschidă un restaurant, atunci imaginându-ne un lanţ internaţional de restaurante, noi îl inspirăm pe bărbat şi îi dăm aripi. Iar acum, eu aveam ocazia ideală de a mă convinge că această practică chiar merge.

- Când privesc în ochii tăi parcă văd ceea ce îţi povestesc!

Matvei era aşa de însufleţit de atenţia şi înci*ederea mea, încât toate proiectele lui măreţe erau în totalitate reale şi realizabile, astfel că am înţeles imediat că cel mai important lucru care lipseşte în mod catastrofic la toţi bărbaţii este încrederea în forţele proprii.

Capitolul 14

încrederea în bărbat - cheia spre inima lui

1903

Încrederea în bărbat - iată adevărata cheie spre inima lui! a spus mătuşa solemn, când i-am povestit cum m-a luat Mark din trenul care se oprise.

Eram la cofetăria Berange şi Wolf de pe prospectul Nevski şi, delectându-ne cu prăjituri

gustoase, priveam mulţimea de oameni.

- Priveşte, poţi într-o clipă diferenţia bărbatul în care femeile au încredere de cel în care lipseşte această încredere, l-a privit mătuşa pe bărbatul cu umerii lăsaţi.

- Dar prin ce se diferenţiază? eram eu încă nedumerită.

- Cel în care femeia are încredere pare plin de acea încredere: are umerii ridicaţi, capul mândru, privirea directă, iar mişcările corpului îi sunt liniştite, ia priveşte, vezi mulţi bărbaţi de genul acesta în jur? m-a întrebat mătuşa.

- Eu am considerat dintotdeauna că aşa trebuie să arate bărbaţii de succes, am răspuns gânditoare.- Ai dreptate, însă succesul îl are numai acela în care credem, m-a lămurit mătuşa. Cel mai important lucru pentru oricare bărbat este credinţa ta în el şi încrederea ta, a continuat mătuşa. Orice proiect al lui, orice început al lui va trebui să îl susţii cu credinţa sinceră în posibilitatea lui de realizare. Nu trebuie să ai nici un pic de îndoială cu privire la capacitatea şi talentul bărbatului!

- Chiar dacă simt că acesta este un lucru sortit eşecului? am întrebat eu.

- Dacă vei crede în bărbat, chiar şi lucrul care pare lipsit de speranţă la prima vedere poate deveni realizabil! Numai credinţa ta oarbă dă puterea şi forţa necesare pentru realizarea oricărui lucru (să mişti munţii), oricât de stupid ar părea. Şi chiar dacă ceva nu reuşeşte din nişte cauze obiective şi neprevăzute, bărbatul se va putea împăca cumva cu aceasta, însă lipsa de încredere în el nu o va ierta niciodată. Credinţa ta îi dăruieşte aripi, însă îndoielile tale îi răpesc libertatea. Aceeaşi credinţă în el va trebui să i-o arăţi şi în relaţiile personale - încrederea că el te iubeşte numai pe tine şi că îţi este credincios, chiar dacă toţi ceilalţi spun altceva! Chiar dacă el nu a venit acasă o noapte întreagă.

- Dar e o prostie să îl las să fie cu alta, să mă prefac că nu se întâmplă nimic! m-am supărat eu.

Asta c o atitudine înţeleaptă. Având încredere în nevinovăţia lui, îl vei dezarma şi în acelaşi timp vei demonstra încrederea în propria ta persoană, încrederea în propriile forţe. Arăţi că nu te îndoieşti că poate fi cineva mai bun decât tine, că nu e nimeni mai bun decât tine care să îţi ia locul. Da, alte femei încearcă să te înlocuiască, deoarece tu ţi-ai ales cel mai bun bărbat, însă, atât timp cât tu crezi în el şi în tine, nu vor reuşi să vă distrugă relaţia.Credinţa însufleţeşte şi întăreşte, iar nevoia de a o simţi este cea mai puternică nevoie a bărbatului, şi-a încheiat Sofia Nikolaevna discursul său aprins.

M-am uitat gânditoare la bărbaţii care treceau pe lângă mine şi am înţeles că cei în care femeile cred sunt foarte puţini.

- Dar cum putem să arătăm că avem încredere în bărbat şi în toate proiectele lui nebuneşti? Aveam nevoie de nişte amănunte concrete.

Dar nici nu apucă mătuşa să îmi răspundă, că în cafenea a intrat un bărbat înalt cu păr lung blond, strâns în coadă. Deşi avea umerii lăsaţi, în el se simţea succesul şi îngrijirea de odinioară. Mă gândeam doar că seamănă uimitor de mult cu un pictor, iar el, cum a zărit-o pe Sofia Nikolaevna, a venit direct spre noi.

- Mă bucur să vă revăd, Sofia Nikolaevna! De mult nu ne-am mai văzut! a exclamat bucuros tânărul şi, întorcându-se spre mine, s-a prezentat: Alcxandr Brateev, arhitect.

- Varvara Vasilievna! am răspuns, zâmbind fin.

- Ce noroc că ne-am întâlnit, Alexandr Viktorovici!

Mătuşa mi-a aruncate privire prevăzătoare şi, adre-
sându-se arhitectului, i-a spus:

- Tocmai ce analizam cu Varvara Vasilievna proiectul noii ei case şi pe cine să chemăm la construirea acesteia. Am auzit că mai aveţi puţin şi terminaţi construirea unei vile în Scstroreţk pentru colonelul Ognev. Ard de nerăbdare să vă pot vedea creaţia. Sunt convinsă că tot ce construiţi trebuie să fie genial, a spus cneaghina entuziastă.

- Ne-am putea uita şi noi un pic la această vilă? am întrebat eu, fierbând de nerăbdare.

Eram foarte curioasă să văd lucrarea domnului Barteev, deşi ideea de a-mi construi o casă mă uimise şi pe mine, dar se pare că mătuşa avea un plan.

- Aş fi încântat! Aţi dori să mergem în această duminică? Vă puteţi, de asemenea, plimba şi în zona golfului, ne-a invitat amabil arhitectul.

Am schimbat câteva priviri cu Sofia Nikolaevna şi apoi am aprobat amândouă în acelaşi timp.

- Atunci am să trec pe la dumneavoastră duminică pe la prânz. Alexandr s-a uitat la ceas şi, cerându-şi scuze că se grăbeşte, a plecat.

- De ce aţi inventat chestia cu casa? m-am năpustii, eu asupra Sofiei Nikolaevna. încă nu plănuiesc să construiesc nimic!

încă nu plănuieşti. Aş fi dorit să ai posibilitatea să discuţi cu el şi în acelaşi timp să înveţi cum poţi să-i dăruieşti bărbatului încredere. Într-un timp, a fost un arhitect celebru, însă, când a trebuit să construiască vila unei persoane foarte arţăgoase şi bogate, a avut loc un eveniment neplăcut. în lipsa arhitectului, furnizorul a adus lemn putred pentru acoperiş, iar muncitorii începuseră deja să îl folosească atunci când a sosit administratorul casei. Aceasta a făcut un scandal monstruos şi multe persoane l-au părăsit pe arhitectul talentat, deşi el nu avea nici o vină, numai că doamna respectivă era îndrăgostită de Brateev, iar acesta o respinsese. Dar cel mai cumplit lucru a fost că soţia lui, obişnuită cu succesul şi cu respectul din partea societăţii, l-a părăsit şi ea pe arhitect, a spus mătuşa. Acum are nevoie mai mult ca oricând de susţinerea cuiva şi de credinţa că se va descurca şi că va putea din nou să se bucure de succes.

- Dar ce va crede Mark şi de ce am eu acum nevoie de Bratecv, căci nu am de gând să cochetez cu el, am încercat să o contrazic pe mătuşa.

- Nu am spus să te întâlneşti cu Bratecv, ci numai să comunici cu el! m-a corectat mătuşa. Il vei însufleţi cu credinţa ta şi îl vei ajuta, aşa că priveşte asta ca pe o binefacere, ca pe o faptă bună. În plus, draga mea, bărbaţii au mare nevoie de concurenţă, dacă îţi vei concentra toată atenţia asupra lui Mark, acesta se va plictisi. Trebuie să simtă şi să vadă că mulţi bărbaţi te plac, cu toate că îi aparţii numai lui. În acelaşi timp, tu însăţi trebuie să arăţi sau, dacă nu reuşeşti, să creezi măcar iluzia că şi bărbatul poate fi plăcut de multe alte femei, dar tu ştii că el îţi este credincios numai ţie. Şi aceasta reprezintă o dovadă de credinţă în el, o dovadă a faptului că nici măcar prin gând nu-ţi trece că el şi-a petrecut noaptea cu o altă femeie dacă vine prea târziu de la

muncă sau dacă nu îşi petrece noaptea acasă. Nu, tu trebuie să arăţi cu toată fiinţa ta că înţelegi că există diverse situaţii, dar că eşti conştientă de faptul că o femeie mai bună decât tine nu există - toate acestea nu-ţi vor permite să îţi demaşti îndoielile în legătură cu el. Trebuie să crezi în neputinţa lui de a greşi şi să îi demonstrezi asta în fel şi chip.

- Ce prostie! m-am indignat eu sincer. Chiar dacă am toate dovezile că mă înşală cu adevărat?

Cu atât mai mult dacă te înşală! Dacă vrei cu tot dinadinsul să-l pierzi, poţi să faci un scandal, dar dacă vrei să învingi şi să primeşti ca premiu dragostea lui, mai întâi va trebui să înţelegi ce l-a făcut să te înşele! Bărbaţii nu pleacă la o altă femeie, ci pleacă de lângă line!

2003

„Bărbaţii nu pleacă la o altă femeie, ci pleacă de lângă tine”, suna ca un refren în capul meu. M-am trezit în timpul nopţii pentru că un vecin vorbea tare şi făcea dragoste. De această dată totul părea să se termine. Trecuse aproape o jumătate de an de studiu la academia de business, iar eu în tot acest timp trăiam cu scopul de a supravieţui de la un modul la altul, de la o întâlnire cu Matvei la alta... Aveam impresia că ultimul modul ne schimbase relaţia, am devenit mai apropiaţi, dar se vedea că mă iluzionasem foarte mult. „Fărâmele de iluzii distruse ne construiesc o punte spre noi posibilităţi”. în aceste două luni avusesem foarte mult de muncă şi îi scrisesem scrisori lui Matvei din când în când. La un moment dat, începusem să scriu mai mult despre mine, despre sentimentele şi despre planurile mele, ceea ce nu corespunde în nici un caz stării copilei, a cărei atenţie trebuie să fie în totalitate îndreptată asupra bărbatului. Şi, după cum era de aşteptat, răspunsurile care veneau erau tot mai reţinute şi mai seci. încercam să îi găsesc o scuză lui Matvei pentru asta, că şi el avea probabil foarte mult de muncă, sau că pentru bărbaţi timpul trece altfel. Insă faptele erau grave, deşi nu doream să cred una ca asta. Speram foarte tare că atunci când no vom întâlni totul se va schimba.

Ca de obicei, vinerea îi aşteptam pe Marina şi pe Matvei la aeroport, şi discutam împreună în drum spre „Noua zare”. Şcoala de economie din Stockholm încercase să organizeze modulul într-un alt loc şi să schimbe obişnuitul şi iubitul nostru cămin „Baltica” cu un pension mult mai potrivit pentru învăţătură. în timp ce mergeam să găsim acest loc nou, ne era aşa de foame,că am hotărât să merg împreună cu Matvei la cumpărături. Am urcat amândoi în maşină, însă discuţia s-a împotmolit la un moment dat. Matvei conducea, iar eu stăteam şi mă chinuiam cu întrebarea: ce se întâmplă?

în cele din urmă am ajuns la magazin şi, după ce am cumpărat nişte fructe, dulciuri şi altele, ne-am pregătit de întoarcere. Pe drum am observat un mic restaurant plăcut cu un turnuleţ luminat şi i l-am arătat lui Matvei, sperând că mă va invita să luăm cina.

- Da, restaurantul este într-adevăr drăguţ, a fost de acord Matvei, dar ne aşteaptă amicii noştri înfometaţi.

Ca să mă împace, a făcut o încercare patetică de a mă săruta, pe care am considerat-o mai degrabă o batjocură, mai ales că Matvei nici măcar nu a oprit maşina când m-a sărutat. Dar cu încă mai speram că nu trebuie decât să ajungem la pension şi totul se va schimba.

Soarta oarbă a făcut ca secretariatul să ne dispună în camere vecine şi, spunându-ne „noapte bună”, aşteptam în ascuns ca Matvei să mă invite să rămân în camera lui sau să vină el la mine.

De aceea, la încercarea lui de a-mi lăsa strugurii şi ciocolata rămasă am glumit, spunând că dacă mi

se va face foame voi veni la noapte după mâncare.

Matvei a zâmbit şi, după ce m-a sărutat pe obraz, mi-a urat noapte bună. Ca o fetiţă naivă, am aprins o lumânare şi am turnat coniac în pahare. Auzeam după perete paşii lui Matvei şi visam că va lua strugurii şi, bătând la mine la uşă, mă va întreba dacă nu mor de foame şi dacă trebuie să-mi dea ceva să mănânc. însă speranţele melc au fost zadarnice. M-am agitat prin cameră, încercând să citesc ceva, să mă uit la televizor, să repet câte ceva din manualul de învăţat, dar nu mă ajuta nimic. în cele din urmă, chinuită de aşteptare, am

aţipit. Şi trezindu-mă pentru o clipă am auzit în camera alăturată glasuri şi zgomote cunoscute... Mă agitam prin cameră ca o fiară rănită. Durerea cauzată de înşelăciune şi dorinţa arzătoare de a şti cu cine era Matvei mă scoteau din minţi. Mi-am turnat un pahar de apă şi mi-am lipit urechea de zid, sperând să aflu cine era în locul meu. Doream să mă năpustesc în camera alăturată şi să fac scandal.

După câteva minute am înţeles că dacă voi mai sta în cameră un timp voi înnebuni pur şi simplu. Fără a mă gândi la nimic bun, am format numărul camerei lui Gleb, care învăţa în grupa noastră şi care mai flirta cu mine uneori. După ce am înşfăcat sticla de coniac, m-am repezit la el în cameră. Văzându-mi chipul de mort şi hohotele de plâns care mă înecau, Gleb a încercat să fie respectuos, ceea ce nu este uşor când eşti trezit la ora patru noaptea, şi a refuzat delicat coniacul meu şi pe mine. Arzând de ruşine, m-am întors înapoi la mine în cameră. „Nu numai că Matvei m-a înşelat, dar acum am stricat şi flirtul cu Gleb”, m-am mustrat eu. Era aproape ora cinci dimineaţa, iar în camera alăturată se făcuse linişte - ori plecase oaspetele nocturn, ori dormea dulce în braţele lui Matvei.

Până la ora şapte revăzusem în minte întreaga noastră dragoste, sperând să înţeleg ce se întâmplă şi mi-am amintit cuvintele Ţvetaevei: „Oh, durere a reîntâlnirii din toate timpurile, dragul meu, ce ţi-am făcut?” - şi am încercat să îmi creez măcar un mod de comportare. Conform jurnalului străbunicii, trebuie să arăţi că nu s-a întâmplat nimic, însă era aşa de dureros de parcă inima îmi era smulsă bucată cu bucată şi mă îndoiam că voi avea tăria să mă prefac că nu ştiu nimic. Pornind televizorul la maximum, m-am calmat

şi, schiţând un zâmbet, am ieşit pe coridor, unde m-am ciocnit de Matvei, care ieşea din camera lui. Etalând un zâmbet strălucitor, m-a salutat ca şi cum nu se întâmplase nimic.

- Bună dimineaţa, cum ai dormit?

- Ai ii putut avea una mai bună, dar te-ai mulţumit cu ce ai apucat, am răspuns eu misterios şi în acelaşi timp răutăcios, spunând exact ceea ce îmi trecuse prin cap, încălcând astfel toate sfaturile străbunicii.

La micul dejun m-am aşezat în mod demonstrativ la o altă masă, unde am discutat diferite fleacuri cu fetele, apoi am plecat la sala de curs. Toţi se uitau la chipul meu palid şi mă întrebau compătimitor ce se întâmplase, iar cu încercând să glumesc, mă uitam fix la chipurile cunoscute, încercând să înţeleg cine era ea. Nici Gleb nu a mai glumit cu mine ca altădată, ceea ce m-a deprimat cumplit. „În cele din urmă, m-am gândit cu, este oare aşa de important cu cine m-a înşelat?” Şi atunci a intrat Kira. O tânără nu foarte înaltă, cu o tunsoare băieţoasă, cu ochii căprui pronunţaţi, ducea mândră o farfurie plină de struguri verzi, acelaşi tip de struguri ca şi cei pe care îi alesesem eu cu Matvei la magazin...

Fiecare pas al ei îmi bătea parcă un cui în inimă. Nu înţelegeam ce era aşa de dureros. Eram gata să mă dau cu capul de pereţi, să-mi rup părul din cap şi toate astea nu ar fi părut nici stupid, nici fals, ci complet real şi necesar. Am ascultat cursul într-o stare de înţepenire şi am răspuns ceva nedesluşit la întrebări, încât mă gândeam că poate m-am îmbolnăvit. Dc-abia aşteptam să se termine lecţia ca să plec acasă. Paznicul de la garaj, văzându-mă, s-a speriat să nu fac vreun accident în starea în care eram şi a încercat să mă convingă să nu plec. Insă eu, asemenea unui animal înjunghiat, am gonit spre casă, pentru a-mi vindeca rănile în bârlogul meu.Am avut noroc că nu am avut nici un accident, lacrimile îmi curgeau încontinuu şi singurul lucru la care mă rugam era să mă elibereze cineva de această durere.

1903

- Eliberaţi-mă de această durere! am ţipat la mătuşă, ba liniştindu-mă, ba începând din nou să plâng.

Nu mai plânsesem în halul acesta de mult timp. Era vizibil că Mark ştia cu adevărat să provoace emoţii puternice. în această stare m-am întors din staţiunea Sestroreţk.

După ce mă pregătisem de întâlnire, nu credeam că ceva ar putea să strice această zi senină şi buna mea dispoziţie. Soarele ardea puternic, un fenomen destul de rar în Petersburg, de aceea oraşul părea deosebit de frumos. Arhitectul venise să mă ia şi, hucurându-ne de soare în

caleaşca deschisă, ne-am dus în Sestroreţk.

- Cel mai îngrozitor lucru în toată această poveste cu clienta mea a fost că soţia m-a învinuit că nu sunt în stare să fac nimic şi că niciodată nu voi avea succes. Aveam nevoie de sprijin, de convingerea că, indiferent de neplăcerile produse, aş fi putut deveni mai puternic, în schimb pe mine mă aştepta în fiecare seară acasă câte un scandal, îmi povestea Alexandr.

- Ce v-ar fi putut ajuta să treceţi prin toate astea şi să credeţi din nou în succes? am întrebat cu interes.

Alexandr m-a privit cu atenţie şi a zâmbit.

- O altă femeie!
- O altă femeie? am întrebat eu.

Da, într-o bună zi am trecut pe la cofetăria unde ne-am întâlnit şi acolo am zărit o făptură încântătoare. m-fta cumpăra nişte prăjituri pentru stăpâna ei. Mi-a plăcut aşa de mult zâmbetul ei şi senzaţia de uşurare care se simţea la ea, încât eu, deşi înţelegeam că avem poziţii sociale distincte, m-am adresat ei cu rugămintea de a mă sfătui ce desert să aleg. A participat cu bucurie la alegerea mea şi după câteva minute de discuţie cu ea aveam impresia că norii grei se împrăştiaseră din inima mea şi că tot ghinionul meu pierise.

- Şi aţi început să vă întâlniţi? mă captivase poves- t ea lui Alexandr.

- Da, însă acestea erau nişte întâlniri nevinovate: îi povesteam despre viaţă, despre mine. Nu era deloc învăţată, era simplă, însă avea o înţelepciune femeiască. Când i-am povestit de incidentul cu lemnul putred, ea numai m-a privit şi mi-a spus că în viaţă se întâmplă multe şi că voi reuşi să învingtoate acestea, că mă voi descurca, iar după ce voi deveni şi mai puternic, voi reuşi să realizez ceva şi mai mare. Cel mai uimitor lucru a fost că ea a reuşit să îmi redea încrederea în mine. Cu atâta sinceritate mi-a preamărit talentul, inteligenţa, calităţile melc de om de afaceri, încât eu însumi începusem să cred.

Clasul lui Alexandr se înviorase.

- Şi ce s-a întâmplat după aceea? Sunteţi de atunci împreună?

Din nefericire, nu. Mulţumită ei am găsit noi cereri şi noi clienţi. Şi eram gata să mă însor, în ciuda poziţiilor noastre sociale. Fosta mea soţie, cu toată educaţia ei minunată, cu manierele ei elegante, cu fizicul ci perfect, nu-i ajungea nici până la glezne acestei fete. Insă fata s-a dovedit mai isteaţă, mi-a spus că viaţa mea nu o atrage, căci ea îşi dorea o existenţă simplă, măsurată, şi într-o bună zi a dispărut pur şi simplu din viaţamea. Dar eu încă mai sper că într-o zi îmi va aduce plăcinte, se va aşeza, se va face ghem în poala mea şi îmi va asculta dorinţele şi mă va crede că toate acestea se vor îndeplini cu siguranţă!

M-ain gândit la Alexandr şi la această fată şi am înţeles cât de important este pentru bărbat să audă că femeia crede în el, mai ales când întâmpină greutăţi. Cea care spune cuvinte de încurajare o poate înlocui pe cea care critică, chiar dacă aceasta este o critică corectă. Amintindu-i bărbatului despre insuccesele lui, îl lăsăm fără ultimele puteri. Chiar dacă acesta este un om care are foarte multă încredere în sine, şi el va fi afectat de acţiunea cuvintelor femeii, deoarece aceste cuvinte au o putere mult mai mare. Şi de cele mai multe ori nu ne dăm seama de asta.

Tot discutând, timpul a trecut pe nevăzute şi ne-am apropiat de o vilă aproape finisată. Casa era construită în stil modern şi era aşa de rafinată, încât chiar începeam să doresc să îmi construiesc şi eu una.

Era aproape ora mesei, iar Alexandr m-a invitat să mâncăm pe malul golfului. Am continuat să discutăm şi să ne bucurăm de razele de soare, când

am auzit dintr-odată un glas cunoscut şi, întorcându-mă, am văzut fiica unei amice de-a Sofiei Nikolaevna. Era mai tânără decât mine cu vreo zece ani, cu nişte ochi albaştri-deschis mari, cu nasul cârn şi bucle luminoase. Fermecătorul zâmbet şi rochia bleu îi desăvârşeau imaginea.

- Varia, ce mult mă bucur să vă revăd! a ciripit Nastia.

I l-am prezentat pe Alexandr şi am rugat-o să stea cu noi. Am discutat despre modernism, premierele de balet de la teatrul Mariinski şi despre draga mea mătuşă.

Nastia flirta cu Alexandr, bucurându-se de soarele aşa de rar pe la noi. Pe Alexandr l-a chemat un amic de-al său. Scuzându-se, s-a îndepărtat. Nastia s-a aplecat spre mine şi, privindu-mă cu nişte ochi mari, mi-a şoptit:

- Varia, am neapărată nevoie de un sfat de la dumneavoastră!

Am acceptat zâmbind şi m-am pregătit să aud întrebarea.

- Am un admirator, mi-a comunicat Nastia neliniştită.

- Păi, asta e grozav, am zâmbit eu.

- Poate că aşa este. În ultima lună mi-a trimis tot felul de scrisori înflăcărate şi buchete de flori, m-a invitat să ies cu el când la teatru, când în zi de sărbătoare şi nu ştiu ce să fac. Spunând toate acestea dintr-o suflare, Nastia m-a privit cu nerăbdare.

- Şi ce spun părinţii tăi? m-am interesat eu.

- Ei consideră că domnul Golber ar fi o partidă foarte bună pentru mine.

- Mark? am întrebat eu, arzând de mânie.

- Da, însă el e în vârstă, are aproape patruzeci de ani, a strâmbat din nas Nastia.

„Dacă ar auzi Mark cum discută despre el o puştoaică de 18 ani”, m-am gândit eu răutăcios, însă am spus cu glas tare numai:

- Dar te-ar putea învăţa multe.

Am încercat să fiu obiectivă şi calmă, deşi în interior fotul îmi clocotea de supărare şi enervare.

- De exemplu? s-a interesat Nastia.

Te poate învăţa să flirtezi, cum să te porţi cu oamenii, să te înveţe pur şi simplu să comunici cu ei! i-am enumerat eu calităţile lui Mark, încercând să nu mă dau în vileag cu nimic.

- Crezi că merită să îl cunosc mai îndeaproape?

Nastia a căzut pe gânduri.

- Nastenka, numai tu poţi să hotărăşti!

Eram gata să izbucnesc în lacrimi şi de aceea încercam să închei delicat această discuţie. Alexandr s-a apropiat de mine la timp şi am plecat spre oraş.

Spunând că sunt obosită, am tăcut tot drumul.

Abia intrând în casă, m-am repezit la mine în cameră şi am început să plâng devenind isterică, ţipând la mătuşă să facă ea ceva.

- Parcă am o gheară-n inimă, este aşa de nedrept! ţipam, plângând în hohote. De ce s-a culcat cu mine, mi-a făcut cadouri, mi-a spus complimente, iar el în tot acest timp visa la tânăra Nastia?

- Ridică-te, şterge-ţi lacrimile şi repetă după mine.

Sofia Nikolaevna m-a privit grav.

- Nu are rost să te tângui fără motiv, nu s-a sfârşit, lumea! Mark se comportă ca un crai tipic, acţionează pe toate fronturile în acelaşi timp, şi nu trebuie să te iluzionezi că ai fi unica lui femeie, pentru asta trebuie să lupţi şi nu să speri că totul va decurge de la sine! Acum te vei elibera de durere şi de supărare, iar mai târziu vom analiza ce e de făcut mai departe.

Mătuşa s-a aşezat în faţa mea şi, strângându-şi degetele, mi-a arătat că totul este OK: ridicând degetul mare şi lăsând celelalte degete în pumn.

Deci, toiul este minunat, acum tu ai hotărât că te-ai supărat, aşa că degetul se va înclina în jos, pentru că se pierde energie, iar tu te cobori pe pământ. Nu se spune degeaba că „supăraţilor nu le merge bine-n viaţă". Pierderea energiei duce la îmbolnăvire şi la sărăcie. Toţi oamenii supărăcioşi, de regulă, sunt foarte săraci şi bolnavi. Din interior

hotărăşti dacă scapi de supărare şi de durere. îţi treci de trei ori degetele mari în jurul tălpii piciorului şi te opreşti într-un punct pe partea infcrt oară a. piciorului în zona gleznei şi, ca şi cum ai încercui zona respectivă, ridici degetele mari pe picior până la genunchi. Fă în jurul genunchilor trei cercuri cu (lege lele mari, din interior spre exterior, şi continui să treci degetele mari pe parte inferioară a picioarelor pana la piept, îţi uneşti apoi degetele în josul abdomenului ca şl cum ai desena litera V, ducând apoi degetele spre cuante Femeia care nu se supără câştigă mereu, deoarece ea nu pierde timp şi energie pentru nişte supărări mărunte I)• la coaste îţi duci degetele până în mijlocul pieptului

- Seamănă cu un caro, am observat eu.
- Da, dama de tobă este mereu tânără.

Mătuşa era serioasă.

- Supărările le îmbătrânesc pe femei şi se trimit formă în boli. Nu îţi poţi permite să te distrugi num m pentru că te-ai hotărât să fii supărată.
- Nu am hotărât eu asta, însă chiar mă doare şi ..... supărată.

Şi am început să plâng din nou. Mătuşa m-a a.şlrpi ui un pic, apoi am început să repetăm totul de la începui

- *Deci acum, degetele tale mari se opresc in mul" cui pieptului. Inspiră adânc, imaginează-ţi o gheată în piept, iar în timp ce expiri, scoate-o cu un strigăt* ,-l *S > Aruncă departe de tine supărarea!*

Prima dată nu îmi venea să ţip, strigătul tui a râmau în piept, parcă oprit de un nod din gât. Dar după n< em m-am enervat, pe mine, pe Mark, pe Nastia, pe muu tatea mea şi în cele din urmă am ţipat A-S-S-A, uimi gând supărarea din piept, după care am simţii ca um era într-adevăr mai bine.Mă simţeam intr-adevăr mai bine după ce am repetat ritualul de alungare a supărării. Am hotărât că există un motiv bun să mă eliberez de toate supărările. Acestea se adună în trupul nostru, luându-ne energia. Supărările pe oameni, pe lume, pe propria persoană... Lacrimile nu rezolvă problema, pentru aceasta este; necesar să acţionezi. Mi-am cumpărat toate cărţile în legătură cu relaţiile oamenilor, dar pe oricare aş fi deschis-o, dădeam peste tehnici de eliminare a supărărilor şi peste descrieri despre cum supărările distrug orice relaţie şi chiar omul însuşi.

înţelegând că nu in-am eliberat într-adevăr de supărare, am găsit în jurnalul străbunicii o tehnică de înlăturare a acesteia. Pentru că mă mustram pentru naivitatea mea, pentru faptul că crezusem prea mult în Matvci, că încetasem să mă mai joc, că nu mă purtam ca de obicei etc... - gânduri tipice în astfel de situaţii. M-am aşezai pe podea în poziţia robului prosternat, cu mâna dreaptă înainte şi cu mâna stângă strânsă. Supărarea pe propria persoană este cea mai puternică, deoarece ne lasă fără energie şi ne aruncă în noroi. Pierdem sentimentul respectului de sine, transformându-ne din stăpâni în sclavi, din cel care conduce în cel care este condus. Şi astfel stăteam eu, plângându-mi

lipsa de putere, înşelăciunea lui Matvei, obrăznicia Kirei, deşi nu aveam de ce să o învinovăţesc pe aceasta.

Şi am hotărât că acum eu voi fi cea care va conduce lumea şi care va crea situaţiile, şi nu voi aştepta mila de la natură. Luasem hotărârea să mă eliberez de supărare. Ridicându-mă pe genunchiul stâng, am tăiat cu piciorul drept din trei mişcări mreaja

neîncrederii, a îndoielilor

şi a supărărilor. După cc am repetat această mişcare de trei ori, m-am ridicat şi am făcut acelaşi lucru şi cu genunchiul stâng. Simţind că am scăpat de supărare, am inspirat, încăiţându-mă cu nişte cizme lungi imaginare, ca să mă ferească de noroi, am pus pe mine o curea, care să îmi apere centrele joase de influenţe străine, şi, cel mai important, mi-am pus nişte epoleţi, simbolizând responsabilitatea şi capacitatea de a conduce întreaga lume şi evenimentele. Şi am înţeles dintr-odată că, dacă doresc să conduc lumea, trebuie să fac ce doresc alţii.

Capitolul 15

Recunoaştere şi atenţie - iată ce doreşte el

Să fac ce doresc alţii şi prin asta să pot conduce?

1903

eram eu nedumerită şi am adăugat indignată: Chiar dacă el iese cu alte femei, chiar dacă mă înşală, cu lot trebuie să îl iert?!

să renunţi la ea, pentru ca apoi să învingi. Insă victoria

- Nu vorbim despre iertare, ci despre stăpânire. Când te superi, îţi pierzi din autoritate. Uneori e bine
reprezintă, în primul rând, cunoaşterea adversarului, cunoaşterea părţilor lui slabe şi puternice, şi, cel mai important, a ceea ce îşi doreşte.

Uneori Sofia Nikolaevna era foarte aspră şi de neînduplecat în evaluările ei.

— Bine, şi ce-şi doresc bărbaţii? m-am potolit eu, hotărâtă să ascult.

Bărbaţii şi-au dorit dintotdeauna recunoaştere şi atenţie. Atenţia este ceva pe cât de simplu, pe atât de greu. Pentru bărbat atenţia este o acţiune directă, adică atunci când femeia face exact ce îi place bărbatului, ceea ce pentru el este valoros. Aceasta reprezintă expresiagrijii pe care o are el pentru ce îi place. Atenţia la detalii este cheia spre inima bărbatului şi dând bărbatului ce îşi doreşte, vei primi ceea ce aştepţi!

- Şi de unde ştiu eu ce îşi doreşte Mark?
- Punându-i întrebări.
- îl întreb, dar nu primesc răspuns, ascunde totul foarte minuţios. M-am supărat şi în acelaşi timp m-am indignat toată. De ce trebuie să fac eu totul, de ce el nu face nici un fel de efort? Dacă nu îl interesez, atunci lasă-l să se ducă învârtindu-sc!
- Da, ai dreptate! întotdeauna este mai uşor să aştepţi decât să acţionezi în vreun fel şi să nu iei asupra ta nici o responsabilitate pentru relaţia voastră, însă cel care nu-şi asumă responsabilitatea va lua mai puţin, numai resturile do la masa festivă. Dacă eşti gata să te mulţumeşti cu ce a mai rămas, atunci aşază-te şi aşteaptă, dar să nu plângi după aceea că singurătatea este ursita ta, m-a mustrat mătuşa.

Am gemut şi am hotărât că trebuie să lupt până la capăt, fie ce-o fi. Şi m-am adresat din nou mătuşii:

- Şi ce trebuie să fac dacă Mark nu-mi spune ce-i place?
- Urmăreşte-] şi ascultă ce povesteşte despre alte lucruri, aminteşte-ţi ce-i place, ce admiră, culege informaţii. Da, am uitat să-ţi spun că suntem invitate mâine să luăm prânzul şi să mergem la

spectacol la familia Mihailov în Pavlovsk. în fiecare vară organizează petreceri cu ocazia primei dulceţi şi pun în scenă câte un vodevil încântător. Iar seara va fi dans, poţi să te duci la gara Pavlovski la sala de concert, unde se adună tineretul. Şi în general trebuie să ieşi în lume, să te arăţi şi altora.

Sofia Nikolaevna a zâmbit, mi-a cerut să dorm bine şi să-mi pregătesc hainele pentru călătoria de a douazi. Iar când mă urcasem deja la primul etaj, la mine în cameră, mătuşa a adăugat ca din întâmplare că şi Mark va fi acolo.

Dimineaţa m-am trezit din cauza soarelui foarte puternic. Ziua promitea să fie una senzaţională. Rochia de muselină uşoară de culoarea piersicii, fără mâneci şi cu un decolteu adânc, mi-a mai îmbunătăţit dispoziţia. După un mic dejun uşor şi după achiziţionarea cadourilor pentru organizatorii petrecerii, am plecat la Pavlovsk.

Vila luxoasă a familiei Mihailov uimea cu spiritul ei vesel. Deşi Piotr Mihailov era un avocat cunoscut şi unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi ai oraşului, în casă trona o atmosferă destinsă. Se adunaseră copii, căţei, servitori. Fiica mai mare a gazdelor, Aniccika, şi prietenii ei de la facultate se pregătiseră pentru interpretarea vodevilului. Unul finisa decoraţiile pentru vodevil, altul costumele. Am intrat bucuroasă în învălmăşeala generală şi nici măcar nu am observat când a sosit Mark. Ne-am salutat călduros, deoarece îmi doream foarte mult să fac să pară că întâlnirea cu Nastia nu avusese loc şi că nu ştiam nimic, însă în ultimul moment nu m-am mai putut abţine şi am spus:

- Mark, am hotărât să organizez un club al femeilor pe care le iubeşti. Sunt deja doritoare, Nastia este gata să intre în acest club! Şi m-am uitat la el provocatoare.

- Dar cu aş fi vrut ca în acest club să fie o singură femeie - tu.

Şi Mark m-a sărutat pe nas.

Am început să râd, gândindu-mă cât de original a scăpat de răspuns. între timp toţi fuseseră invitaţi la masă. Borş de sfeclă de vară, salate proaspete de legume, cultivate chiar aici pe răzoare, şi o cu totul neobişnuităduleeaţă de revent. Era aşa de gustoasă, încât nu m-ani putut opri din admiraţie şi am întrebat cine a gătit-o.

Piotr Dmitrievici s-a luminat şi a început să-şi laude soţia, care pregătise singură dulceaţa, deşi în casă aveau bucătăreasă. Oaspeţii au prins subiectul şi au început să discute despre cine trebuie să pregătească mâncarea şi dacă acest lucru depinde de starea familiei, de posibilitatea de a cumpăra tot ce este nevoie şi chiar dacă este necesară în casă existenţa unei bucătărese. Mark a intrat în discuţia generală, observând că dulceaţa pregătită de mâinile femeii iubite nu este doar mai bună, ci şi simbolizează dragostea acesteia şi grija pentru bărbat, dorinţa ei de a face totul plăcut pentru acesta. La auzul acestor cuvinte mătuşa s-a uitat la mine, însă cum toată lumea se aduna să vadă vodevilul, nu am stat să examinez ce însemna zâmbetul ei misterios.

Vodevilul pus în scenă de tineri era naiv, iar artiştii uitau din când în când cuvintele, însă erau vădit bucuroşi. În sfârşit, mulţumiţi şi fericiţi, toţi oaspeţii s-au pregătit pentru concertul din gara Pavlovski. Am mers la gară, iar Mark, ţinându-mă de mână, vorbea despre teatru şi vodeviluri. Ascultam atentă, aprobând din cap când trebuia şi, deşi eram încă chinuită de jelozia pentru Nastenka, încercam să fiu liniştită şi veselă. Publicul elegant îmbrăcat, tineretul care flirta, muzica minunată. Ne apropiam de finalul concertului şi sala fusese pregătită pentru dans. Adunându-se, toţi erau nerăbdători, îşi salutau bucuros cunoştinţele şi discutau despre ultimele bârfe. Mătuşa a dispărut undeva, şoptindu-i lui Mark să mă aducă acasă vie şi nevătămată; toate cunoştinţele noastre noi s-au pierdut şi ele în mulţime. În sfârşit, rămaşi singuri, am simţit că suntem atraşi unul de celălalt.Când cânta muzica, Mark m-a invitat la un vals. Mă ■ onducea cu autoritate şi delicat, iar eu eram exaltată de faptul că aş putea ceda toată puterii lui şi m-aş putea pierde în îmbrăţişările lui. Probabil că am dansat deosebit de frumos, fiindcă am fost premiaţi ca cel mai bun cuplu de dans şi, deşi premiul era pur simbolic, Mark strălucea de mândrie. în cele din urmă lunga petrecere s-a terminat şi am urcat în tren. Eram aşa de obosită, încât după câteva minute am simţit cum aţipesc. După ce mi-am aşezat încrezătoare capul pe umărul lui Mark, am aţipit. Mark m-a protejat cu grijă până la l’etersburg, nici

măcar nu a clintit, deşi îi era incomodă poziţia. M-am trezit numai când ne apropiam de casă şi am înţeles că îmi doream tare mult să merg la Mark, şi nu acasă.

- Varenka, cred că Sofia Nikolaevna nu se va supăra prea tare dacă te întorci acasă mâine dimineaţă, îi vom spune că am pierdut ultimul tren.

Mark mă ruga din ochi, se pare că această zi zăpăcită, plină de emoţii, îl aprinsese şi pe el.

- Crezi că mătuşa nu o să se neliniştească?

Nu ştiam dacă să-i accept invitaţia sau să i-o refuz. Dar ceva în mine îmi spunea că dacă ne despărţim acum, când eram în toiul unei dorinţe puternice, voi pierde ceva foarte important. Şi atunci Nastenka îi va răpi gândurile şi sentimentele.

200

3

Mătuşa ta este o femeie inteligentă, eu cred că va înţelege, mai ales că tu eşti o femeie liberă, care a mai fost căsătorită. îmi doresc foarte mult să petrec această noapte cu tine.— Vreau să petrec această noapte cu tine, mi-a şoptit Matvei când am ajuns la el în apartament.

Serbam ziua lui de naştere. M-am gândit mult dacă trebuie să-i dau vreun cadou, dacă îi dau, atunci care, dacă merită să îi organizez o petrecere. Prietenele cu care m-am sfătuit au spus toate într-un suflet că în urma înşelăciunii ar fi stupid să continui această relaţie cu el, cu atât mai mult să-i dau atenţie şi să merg la Moscova ca să-i pregătesc o surpriză cu ocazia zilei lui de naştere. Când mă certam cu ele, când eram de acord. Deoarece învăţam la aceeaşi şcoală de business, ne-am fi întâlnit oricum.

Mă chinuiau îndoielile că la ziua lui de naştere va apărea Kira, iar eu voi arăta ca o proastă. Faptul că Matvei se născuse toamna îmi dădea şansa ori să schimb totul, ori să pun definitiv punct relaţiei noastre. De ce să nu închei aşa relaţia, încât el să nu uite această lecţie niciodată? Apoi m-am gândit că să îi dăruieşti omului o bucurie şi să îi dai atenţie nu este niciodată un lucru stupid, iar dacă nu vezi acordarea de atenţie ca pe o înjosire, atunci ea nu va fi astfel percepută.

M-am însufleţit şi m-am hotărât să organizez o zi de naştere de neuitat, amintindu-mi sfaturile străbunicii. Însă cel mai greu lucru este să te ridici la nivelul aşteptărilor persoanei respective, să îi realizezi fanteziile ei şi nu pe ale tale. La început proiectul mi se părea imposibil de împlinit, mă mustram pentru că uitasem deja ce îi place lui Matvei. Sunându-i amicul, am încercat să mă lămuresc, Igor îşi amintea numai de coniac şi despre limuzină şi despre faptul că lui Matvei îi place tot ce este elegant şi scump. l)e aceea am

hotărât să încep cu alegerea cadoului. Mi-am amintit că lui Matvei îi plac impresionişti, dar nu îmi aminteam care anume. Şi am scris o scrisoare sinceră că aş fi dorit să îi fac un cadou, dar că nu îmi aminteam pictorul lui favorit. Matvei mi-a răspuns imediat.

Stăteam în faţa vitrinei total absentă - fantezia designerilor răspândea imaginea Mona Lisei pe tot ce se putea: pe ceasuri, farfurii, cutii, sfeşnice şi vaze sau simple reproduceri pe porţelan.

După o jumătate de oră petrecută cu vânzătoarea, am hotărât în cele din urmă să îl sun pe Matvei şi să îl întreb ce îl bucură mai mult.

- Tot ce alegi tu îmi place! mi-a răspuns Matvei şi a început să îmi povestească despre noile lui proiecte şi despre planurile lui grandioase.

Ascultându-l pe Matvei, am continuat să mă uit la vitrină, încercând să ajung la o hotărâre. Vânzătoarea, care obosise să mai aştepte, a trecut la alţi cumpărători. După o jumătate de oră am început să-l implor pe Matvei.

- Matvei, mă aflu în continuare în faţa vitrinei şi nu ştiu ce să aleg!

- Cel mai bun cadou pentru mine eşti tu! mi-a răpuns Matvei.

- Dacă m-ai fi invitat, aş fi venit! am încercat să glumesc cu Matvei, dar acesta, după ce s-a gândit şi a analizat un pic, pe cât se putea, a spus

că este o idee excelentă şi că mă aşteaptă la el.

Au mai trecut aproape douăzeci de minute, iar eu parcă

LAKISA JiliNAli

împietrisem într-o singură poziţie, ascultându-l pe Matvei şi privind vitrina. Când în cele din urmă Matvei şi-a luat la revedere de la mine, am făcut ultima încercare pentru a afla ce să-i cumpăr.212

— Dacă ai să alegi un ceas, mă voi uita mereu la el şi voi număra minutele până la întâlnirea noastră; dacă vei alege sfeşnicul, atunci voi aştepta clipa când vom putea aprinde împreună lumânările; dacă vei cumpăra farfuria, atunci îmi voi imagina cum pregătesc mâncare pentru tine; iar dacă îmi vei face cadou un tablou, de câte ori îl voi privi îmi voi aminti de tine.

După aceste cuvinte doream să cumpăr tot magazinul, însă m-am oprit la ceas şi sfeşnic. Aşadar, cadoul fusese cumpărat, iar invitaţia la ziua lui fusese primită. Mai rămânea numai să mă gândesc ce surpriză să îi fac.

Ziua de 7 noiembrie a venit foarte repede, iar eu am sosit la Moscova. Ziua de naştere se sărbătoarea la restaurant la ora şapte seara şi aveam astfel o zi întreagă înainte pentru a mă

aranja. Imediat după călătoria de noapte am venit la Marina şi, după ce am dormit trei orc, era cât pe ce să întârzii la întâlnire. Marina mi-a făcut program are la coaforul ei. Trei ore mai târziu, din

oglindă mă privea o sirenă sexy. Părul meu roşcat rebel s-a întunecat puţin şi s-a îndreptat, ceea ce făcea ca ochii mei să pară mai mari; buzele date cu ruj roşu îmi desăvârşeau fizionomi

a. Am încercat să protestez la oja de culoare roşie, însă manichiurista a insistat că acest ultim detaliu este deosebit de necesar. Corsetul negru serios şi fusta strâmtă m-au transformat într-

o minune atrăgătoare. Eram straşnic de mulţumită de mine, însă era clar că manichiurista dorea să mai adauge ceva. Deodată, s-a luminat toată şi a adus un tatuaj cu strasuri în formă de floare

strălucitoare, pe care mi l-a lipit pe sânul stâng. Când inspiram, floricica devenea vizibilă, iar la expirare, dispărea sub corset; probabil că această imagine fermeca. Dresul negru gen plasă, cureaua

din dantelă mă făceau să mă simt irezistibilă.

Eram pregătită să triumf, clar şi să pierd. Când in-am apropiat de restaurant cu taxiul, invitaţii se adunaseră aproape cu toţii. Am intrat şi toate privirile s-au aţintit asupra mea, îi eclipsam pe toţi, dar nu cu înfăţişarea mea, ci cu acel foc al anticipării, ce ardea în ochii mei. Bărbaţii simţeau cu siguranţă acest foc şi se iveau pe lângă mine. Erau câţiva colegi de la şcoala noastră de economie (slavă Domnului că nu era şi Kira printre ei), parteneri şi clienţi ai lui Matvei.

- Matvei, te aşteaptă o surpriză la ora unsprezece noaptea. Cred că invitaţii îţi vor scuza dispariţia, am spus misterios, apropiindu-mă de Matvei şi sărutându-l pe obraz.

- O surpriză?

Matvei era vizibil interesat.

- Sper că nu e periculos.

- Nu, am început cu să râd.

Ziua de naştere s-a dovedit veselă, a avut loc un spectacol minunat în cinstea lui Matvei, mâncarea era gustoasă, mult vin, şampanie, toasturi şi felicitări, dans. M-au invitat toţi deodată să dansez, mi-au făcut complimente, au încercat să mă cunoască. începeam să mă emoţionez tot mai tare pe măsură ce se apropia ora stabilită. Iar curiozitatea lui Matvei, dimpotrivă, creştea.

Serbarea era în plină desfăşurare, când la ora unsprezece fix a intrat portarul şi ne-a anunţat că limuzina fusese adusă. Toţi au rămas uluiţi. M-am apropiat, de Matvei şi i-am spus că, potrivit tradiţiei americane, la ziua de naştere sărbătoritul se plimbă cu limuzina prin oraş noaptea. Iar oaspeţii pot continua să petreacă şi să se bucure de viaţă. Matvei era evident bucuros şi emoţionat. Cineva a încercat să ne ţină companie, însă eu i-am şoptit că surpriza aşteaptă în maşină şi că nu

poate să ia pe nimeni străin cu noi. Matvei s-a scuzai faţă de cei care doreau să meargă cu limuzina şi a plecat cu mine. În interiorul elegantei limuzine albe era o muzică plăcută, o sticlă de şampanie şi coniacul favoril al lui Matvei.

Ne-am ucat în maşină şi, uitându-ne unul în ochii celuilalt, am băut pentru ziua lui. Şoferul a ridicat, copertina care despărţea locurile din spate de partea din faţă, iar noi am rămas singuri. Se auzea muzică, oraşul noaptea părea un loc superb şi simţeam cum suntem atraşi unul de celălalt.

— Astăzi este ziua ta, i-am şoptit lui Matvei, am făcut toate acestea singură. Tu nu trebuie decât să te bucuri de tot.

l-am descheiat cămaşa, i-am dat jos cravata şi am început să îi sărut pieptul, muşcându-l uşor. Matvei a închis ochii şi tremura numai de plăcere şi desfătare. Treptat săruturile au devenit tot mai fierbinţi şi ne-am lăsat amândoi în voia pasiunii...

Limuzina s-a oprit şi şoferul, bătând delicat în copertină, ne-a întrebat unde să mergem mai departe, deoarece excursia oficială o încheiasem deja. Matvei a spus adresa apartamentului său, deoarece dorea să-şi petreacă această noapte cu mine. I-am mulţumit în gând Marinei, care mă ajutase să realizez ideca cu limuzina. Când am intrat în apartamentul lui Matvei, el s-a întors spre mine şi mi-a şoptit.

1903

- Iţi mulţumesc, până acum nimeni nu mi s-a dăruit. Acesta este pentru mine cel mai bun cadou! Acesta este cel mai bun cadou! a spus Mark, ţinând în mână borcanul cu dulceaţă pe care o pregătisem eu singură.

Totul a început aşa. Când m-ani întors acasă la mătuşa după noaptea de vis, am încercat să spun povestea cu trenul pierdut, însă Sofia Nikolaevna a zâmbit numai îngăduitor.

- Draga mea, poveştile acestea o să le spui înlr-un alt loc. Dar acum schimbă-te, căci mergem la piaţă.

- De ce? chiar mă pierdusem, pentru că mătuşa nu fusese niciodată în viaţa ei la piaţă.

- Ca să cumpărăm fructe de pădure pentru dulceaţă! mi-a replicat ea.

- Care dulceaţă? Doar avem o cămară plină! Cine o s-o gătească, de ce Marusia, bucătăreasa noastră, nu poate să se ducă la piaţă să cumpere fructele? nu înţelegeam eu.

- Ai întrebat nu demult cum ai putea afla ce este important pentru Mark şi te-ai supărat că acesta nu îţi răspunde la întrebări, iar când în sfârşit a făcut-o, nici măcar nu ai auzit! s-a indignat Sofia Nikolaevna, trecând în jurul meu. Pentru a-ţi petrece noaptea cu un bărbat n-ai nevoie de multă minte, dar pentru a asculta ce aşteptări are este nevoie de spirit de observaţie şi minte.

Mătuşa, observând că mai aveam un pic şi izbucneam în lacrimi, s-a înmuiat.

Ieri la prânz, la vila familiei Mihailov, îţi mai aminteşti discuţia despre dulceaţă, pregătită de femeia iubită,

care întruchipează pentru Mark atenţia femeii pentru bărbat? Aşa că schimbă-tc repede că mergem la piaţă să cumpărăm fructe de pădure.

Mătuşa era foarte hotărâtă.

— Nu am putea să luăm un borcan din cămară şi să spun că l-am pregătit eu?

Perspectiva să pregătesc eu dulceaţa mă cam speria.

— Ce prostuţă eşti! Când alegi tu însăţi fructele, când le pregăteşti tu, când aduci tu singură borcanul, acesta îţi va purta vibraţiile, va fi plin de energia ta şi vă va uni pe un plan mult mai apropiat, însă dulceaţa preparată fără dragoste este moartă şi acest lucru se simte mai ales de către bărbatul care ţine la tine.

Am plecat la piaţa Kuznecinîi şi am intrat în atmosfera strigătelor vânzătorilor şi discuţiilor dintre cumpărători. La început m-am pierdut din cauza abundenţei de propuneri din partea vânzătorilor, dar mai apoi am văzut nişte vişine din Ucraina şi inima mi s-a făcut cât un purice. Până şi mâinile au început să mă mănânce, aşa de mult îmi doream să fac o dulceaţă din aceste fructe. După ce am cumpărat patru kilograme, ne-ani întors acasă mândre şi am rugat-o pe Marusia să mă îndrume în prepararea dulceţii.

— Of, domnişoară, dar de ce să vă chinuiţi? Pot să pregătesc eu foarte repede dulceaţa.

- Era clar că Marusia nu dorea să mă lase să intru în episcopia ei şi se tot tânguia, până când mătuşa i-a spus să se potolească şi să mă ajute să pregătesc dulceaţa. Pregătirea dulceţii nu s-a dovedit foarte complicată. Şi, peste patru ore, eu, mândră de mine, turnam dulceaţa în borcan. Mătuşa m-a lăudat, dar mi-a spus că, atunci când se va răci, va trebui să ţin borcanul în palme şi să umplu dulceaţa cu energia mea.în popor, când vine vremea ca bărbatul să îşi aleagă o soţie, tânărul se duce în sat şi cere fetelor de măritat să îl servească cu apă. Fata din mâinile căreia apa îi pare bărbatului cea mai gustoasă este femeia destinată lui. Deşi apa este adusă din aceeaşi fântână, gustul i se schimbă în funcţie de energia aceleia care a ţinut apa. De aceea, înainte să dai ceva bărbatului iubit, ţine acel lucru la tine în mâini, umplându-l cu energia ta, mi-a spus Solia Nikolaevna.

I-am urmat sfatul şi am ţinut în mâini fiecare borcan în parte, spunând: „Dulceaţă, umple-te cu energia mea, cu dragostea şi fineţea mea”. Cu toate că mi se părea o prostie, am îndeplinit ritualul cu toată sârguinţa la toate borcanele. Mătuşa, observându-mi scepticismul, nu ini-a dat şi ultimul borcan, ci m-a rugat să gust din dulceaţă. Am luat o linguriţă:

- Dulceaţa e ca orice dulceaţă, gustoasă şi aromată, am comentat eu.

- Acum deschide acest borcan pe care l-ai ţinut în mâini şi simte diferenţa, a insistat mătuşa.

încă râzând, am încercat şi această dulceaţă şi, spre surprinderea mea, se simţea într-adevăr o diferenţă. Acea dulceaţă pe care o umplusem cu

energia mea părea vie, ca şi cum vişinile nu erau fierte, ci erau numai acoperite cu zahăr.

- Şi când ar trebui să duc această dulceaţă? am întrebat-o pe Sofia Nikolaevna.

- Cred că peste vreo cinci zile, la sfârşitul săptămânii viitoare - a răspuns mătuşa, după ce s-a gândit o clipă. Atunci efectul va fi mult mai puternic.

Sâmbătă am împachetat trei borcane de dulceaţă şi

am plecat la Mark.

- Am un mic cadou pent ru tine, i-am spus, când nici măcar nu trecusem bine pragul casei. Poftim, pentru ca iarna să bei ceai şi să te bucuri de gustul dulceţii pregătită de mine, i-am spus, întinzându-i punga cu borcane.
- Le voi încerca numaidecât.

Şi Mark m-a invitat în sufragerie.

- Le-ai pregătit chiar tu? s-a mirat Mark. Pentru mine? Este incredibil de gustos, ca şi tine.

Mark era vizibil mişcat şi bucuros.

- Ştii, am primit multe cadouri scumpe şi de valoare, însă nici un cadou nu mi-a dat aşa multă bucurie ca acesta.
- Te vei delecta cu dulceaţă în lungile seri de iarnă, am încercat eu să glumesc.

Şi dc-abia ne-am aşezat să bem ceai şi să degustăm dulceaţa mea, când poştaşul a adus o telegramă. După ce a citit-o, Mark mi-a spus că trebuia să plece urgent.

- Ce este aşa de urgent? Nişte treburi importante? l-am întrebat compătimitor.
- Da, este vorba de fiica unor buni prieteni dc-ai mei. Nastenka are nevoie de ajutorul meu! Sărmana copilă, s-a încurcat de tot cu hârtiile.

Mai că nu m-am sufocat de indignare. Nu vedeam nimic urgent şi important pentru care ar fi trebuit să mă lase baltă şi să fugă undeva, numai pentru a o ajuta pe Nastia într-un fleac.

Capitolul 16

Accepţi sau nu?

2003

Nu vedeam nimic urgent şi important pentru care ar fi trebuit să mă lase baltă şi să fugă undeva. Eram singură la aeroport şi fierbeam în suc propriu. Cum de şi-a permis Matvei, după aşa zile nebune care ar fi putut continua, să plece undeva în Siberia la fosta lui soţie, numai pentru a o ajuta să se mute. Fostele soţii au o sensibilitate incredibilă. Şi apar exact în acele momente când simt că pentru bărbaţi mai înseamnă ceva. Inventează nişte motive incredibile pentru a-i acapara. Chiar dacă ea a părăsit acest bărbat, numai gândul că cineva ar putea fi fericit cu el sau că el va li fericit este de cele mai multe ori

insuportabil pentru femeie.

Cele trei zile nebune după ziua de naştere a lui Matvei trecuseră într-o clipă. Am colindat prin Moscova, trecând pe la nişte restaurante noi şi pe la nişte expoziţii haioase. Starea de euforie plăcută nu a durat prea mult. Matvei era delicat şi prevăzător. Şi cu atât mai mult a fost mai dureros şi enervant că fosta soţie se dovedea mai importantă decât mine şi decât dragosteanoastră. Indignată .şi supărată, am schimbat biletul .şi am venit la Petersburg cu două zile mai devreme decât stabilisem.

După ce am ajuns acasă, mi-am sunat imediat prietenele şi le-am chemat la un „consiliu militar". Toate am ajuns la mine acasă în acelaşi timp. După ce am pus jos geamantanul şi am încălzit ceai, am început să mă agil prin apartament.

- Oare este normal?

Tot supărată, măsurăm cu picioarele spaţiul sufrageriei.

- Nu, vă vine să credeţi una ca asta? Nu a trebuit decât să-l sune fosta soţie, iar el a şi plecat imediat la ea, lăsând totul în urmă fără să-i pese măcar. Cred că este timpul să pun definitiv punct relaţiei noastre.

Manieeika şi Aniska, savurând ceaiul de fragi, zâmbeau.

- Manieeika, tu eşti psiholog, explică-mi ce trebuie să fac în această situaţie?

M-am oprit în faţa ei.

- Pe bărbat nu trebuie să-l înţelegi, ci să-l accepţi! Să-l accepţi aşa cum este! El este aşa cum este. Femeia se poate schimba, dezvolta, poate fi flexibilă şi maleabilă. Bărbatul, însă, nu se schimbă. Mai ţii minte zicala că: „Bărbatul se însoară cu femeia sperând că ea nu se va schimba, însă ca se schimbă, iar femeia se măritâ sperând că bărbatul se va schimba şi de fapt el nu se schimbă"?

- Şi dacă mie nu îmi place de el aşa cum este? Că nu voi avea nici o şansă să îl schimb?

- Când îl vei accepta aşa cum este, el va fi pregătit să se schimbe, dar nu mai devreme de asta! Uneori trebuie să te prefaci că nu vezi anumite amănunte în relaţie, să vezi numai părţile bune. Fiecare om, asemenea şi lunii, • re o faţă întunecoasă şi alta luminoasă. Lasă duşmanilor şi concurentelor să vadă părţile negative la bărbat! Iar tu, înţelegând că această parte există, va trebui să o ignori şi să observi numai faţa luminoasă, a încercat să mă lămurească Manieeika.

- Ştii, când am încercat să procedez astfel, viaţa părea mai uşoară, a confirmat Aniska. Hotărâsem să privesc bărbaţii ca pe o calamitate a naturii, asupra căreia nu poţi acţiona, poţi numai să o observi şi să fii pregătită pentru ce le aşteaptă!

— Hai să lămurim totul din acest moment: cum aş putea şti dinainte ce mă va aştepta cu acest bărbat? am încercat să obţin mai multe explicaţii.

- Te aşteaptă ceea ce doreşti să creezi.

Manieeika era sigură de convingerile ei.

- Dar acum nu avem timp de asta! Spunem că înţelegând caracteristicile fiecărui bărbat este mai uşor să accepţi ceea ce reprezintă o parte componentă a naturii lui! înţelegând că el face un anumit lucru nu pentru că nu îi pasă de tine sau pentru că îşi iubeşte soţia, ci pur şi simplu pentru că nu se poate comporta în alt fel, pentru că acest lucru face parte din natura lui.

— Doamne, probabil că am greşit cumplit, dar până ii voi învăţa trăsăturile voi mai face o groază

de greşeli. I'oatc că există vreo descriere a bărbaţilor de diferite tipuri cu „bubele" lor, pentru a înţelege ce să aştepţi de la unul, ce să accepţi ca pe o trăsătură înnăscută a bărbatului şi pe care nu o poţi schimba în nici un fel, şi ce se poate corecta totuşi, uşor şi sigur. Am nevoie de un sistem! Oare psihologii nu au inventat nimic, nu au realizat nici o clasificare a bărbaţior?

M-am uitat la Manieeika în aşteptarea unui răspuns

- Cred că trebuie să-ţi ţin o lecţie cu tipurile bărbaţilor, s-a îmblânzit Maniecika.

1903

— Trebuie să îţi ţin o lecţie cu arhetipurile bărbaţilor. Trebuie să înveţi să distingi bărbaţii şi să îi accepţi aşa cum sunt, a rezumat mătuşa, ascultând povestea mea despre dulceaţă şi despre plecarea neaşteptată a lui Mark pentru a o ajuta pe Nastia.

Bărbaţii de genul lui Mark sunt bărbaţii din categoria *învăţătorilor.* Pentru el este important de cine se îngrijeşte şi cine îi simte sensibilitatea.

Mătuşa m-a servit cu ceai şi m-a aşteptat să mă calmez şi să nu mă mai supăr. Nu mă puteam calma sub nici o formă după ce mă întorsesem de la Mark total nedumerită şi supărată.

- Combinarea diferitelor puteri ale naturii îi transformă pe unii în *căpitani,* pe alţii în *pictori* şi *poeţi,* pe alţii în *savanţi,* prinşi în cercetări ştiinţifice şi care încearcă să înţeleagă tainele facerii lumii, iar pe alţii în *negustori* şi în *învăţători.* Acestea sunt cele patru categorii de bază, a continuat mătuşa. După cum ştii, cele patru mari puteri ale naturii conduc lumea şi ne dau fiecăruia o parte din energia lor. Pământul ne dă caracterul practic, capacitatea de a vedea detaliile şi de a păstra curăţenia şi ordinea, capacitatea de a ii concrete şi înţelepte.

Apa ne dă sensibilitate şi emoţii, compasiune, capacitatea de a acţiona uneori cu

sentimentele decât, cu logica.

Focul ne dăruieşte arta şi imaginaţia, capacitatea de a avea fantezii şi de a inventa, capacitatea de a vedea acele posibilităţi nevăzute, care se ascund la fiecare pas nou pe care îl facem.

Aerul susţine în noi capacitatea de a analiza şi de a gândi, de a inspira şi construi sisteme, de a fi firi voluntare.

De regulă, la om apar toate aceste forţe, însă numai două din ele domină, dăruindu-i anumite trăsături şi capacităţi. Cele două forţe dominate creează categoria dominantă.

Categoria *conducătorilor* este dată de *Aer* şi *Pământ.* Bărbaţii aceştia sunt cei la care sunt puternic manifestate logica şi spiritul practic. Aceştia sunt călăuzele înnăscute, ei pot conduce şi pot atrage după sine. Au o voinţă puternică, sunt puternic motivaţi şi insistenţi, în înţelegerea lor despre viaţă guvernează puterea, iar ei o pot manifesta. Rar sunt înfrânţi, nu iartă ofensele şi jignirile, aşteptând momentul oportun pentru a se răzbuna. Doresc ca cei din jur să respecte ordinea. Sunt reţinuţi în manifestarea emoţiilor, ascunşi şi geloşi. Ei sunt dispuşi să urmeze la orice pas femeia şi sunt gata să o ascundă de toţi ceilalţi. Astfel de bărbaţi sunt foarte nepăsători faţă de aspectul lor exterior şi acordă mai mult atenţie lucrurilor care le aparţin.

ia *negustorilor* este dată de *Pământ* şi *Apă.* La aceşti bărbaţi predomină caracterul practic şi sensibilitatea. Capacitatea lor emoţională se manifestă prin faptul că pot foarte bine să profite de starea de spirit a celorlalţi şi, ca şi cum ar fi alături de aceştia, ştiu cum să îşi atingă scopul. Pot face excelent negoţ, mereu apă- rându-şi interesele. În acelaşi timp, ei nu sunt înclinaţi spre sentimente şi dragoste. Calităţile lor de bază

sunt: libertatea de acţiune şi gândirea, dorinţa de a-şi urma propriile impulsuri. Sunt imprevizibili, înclinaţi spre a risca, optimişti, hotărâţi şi nu înţeleg gândirea abstractă.

Acestui tip de bărbaţi îi este specifică aspiraţia spre putere şi faimă. Sunt mereu încrezători în forţele proprii şi în dreptatea lor. Mereu şi prin tot ce fac se străduiesc să arate lumii superioritatea lor, dar prin asta suni comunicativi şi au capacitatea de a face plăcere atât propriei persoane, cât şi celorlaţi. Au gusturi rafinate şi se pot bucura de frumuseţea lumii înconjurătoare. Au mare grijă de fizicul lor, se îmbracă foarte bine. Pot să manifeste fie generozitate, dăruind cadouri, fie să arate zgârcenie, chiar şi în lucrurile mărunte. Pot să curteze o femeie. într-un mod ireproşabil, producând plăcere atât fizică, dar şi emoţională. Sunt mari iubitori de femei. Iubesc diversitatea în tot şi mereu caută senzaţii noi.

Categoria *creatorilor* este dată de *Apă* şi *Foc*. Aceştia sunt bărbaţii la care cel mai puternic se manifestă sensibilitatea manifestată şi în artă. Aceştia sunt bărbaţii care au o fantezie bogată, care pot să vrăjească cu noi posibilităţi şi să îşi urmeze visul. Ei pot crea noul. Pot să rupă şi să provoace emoţiile necesare lor. Sunt visători, romantici şi capabili să facă gesturi minunate.

Aceşti bărbaţi sunt cu totul indiferenţi la mărunţişurile din viaţa de zi cu zi, pentru ei nu este important ce mănâncă, unde dorm, cum şi în ce se îmbracă, dar au nevoie ca grija cuiva să vegheze asupra lor. Sunt generoşi şi avari în acelaşi timp. în viaţa lor tronează întotdeauna o dezordine specifică artistului, însă numai în acest haos pot lua naştere creaţiile artistice minunate. Preaslăvesc femeia, însă le este greu să îi asigure traiul. Sunt gata să îi închine întreaga lor viaţă, dar rar

vor putea să îi construiască acesteia o casă. Ei trăiesc într-o lume imaginară, ruptă de realitate, şi asta le permite să creeze noi lumi. Dar pentru ca aceste lumi să se transforme în realitate, au nevoie de cineva care să îi descopere şi care poate să transforme în realitate toate fanteziile lor. Sunt foarte inventivi în pat.

Categoria *exploratorilor* este dată de *Foc* şi *Aer*. La aceşti bărbaţi, logica şi intuiţia sunt puternic dezvoltate, ca de altfel şi puterea masculină. Aceştia sunt savanţii şi cercetătorii. Sunt mereu gata să se arunce în necunoscut pentru a descoperi legile care guvernează lumea. Distrug foarte uşor tot ceea ce este vechi, pentru a construi ceva nou. Îi deranjează prea puţin aspectul casei lor, dacă este ordine sau dezordine acolo. Nu acordă atenţie sănătăţii lor, pot uita să mănânce, captivaţi de munca lor. Nepăsători cu banii, au capacitatea să câştige uşor alţii şi la fel de uşor îi şi cheltuiesc. Le este foarte greu să se descurce cu sentimentele, de aceea preferă să nu şi le manifeste şi să nu permită nimănui să pătrundă prea aproape de lumea lor interioară. Îşi pot argumenta ireproşabil punctul de vedere şi adesea, în căutarea adevărului, nu observă că rănesc sentimentele altor oameni. Par reci şi reticenţi, dar sunt în esenţă foarte pasionali.

Cunoaşterea categoriei căreia îi aparţine un bărbat ne permite să îl înţelegem mai bine şi să îl acceptăm aşa cum este, cu toate calităţile şi limitările lui. Nu trebuie să aştepţi de la pictor palate de aur, iar de la conducătorul înnăscut manifestarea sentimentelor, a terminat mătuşa descrierea tipurilor bărbaţilor.

- Se poate ca bărbatului să-i fie imposibil să se schimbe? am întrebat-o pe mătuşă

- Da, draga mea, bărbaţii sunt mult mai stabili în manifestările lor... şi mult mai lenţi, a adăugat mătuşa, zâmbind. Mai exact, ei sunt mult mai raţionali şi nu stau să piardă timpul pentru a dezvolta ceea ce se manifestă mai puţin la ei. Ei sunt deosebiţi de femei, care sunt mult mai maleabile şi pot dezvolta acele energii care, din cauza educaţiei sau a naşterii, erau mai slabe. După cum ştii, do regulă şi la femeie se manifestă câte două energii, de exemplu, Apa şi Aerul, sensibilitatea şi logica - copila şi regina — la alte femei se manifestă Focul şi Apa, sensibilitatea şi atracţia - copila şi amanta. De aceea, când femeia cunoaşte cele patru stări de bază - amanta, regina, copila şi gospodina, poate merge în căutarea oricărui bărbat, pentru că înţelege ce manifestări aşteaptă acesta de la ea.

Fiecare bărbat caută acea energie care îl poate umple şi întări. De exemplu, bărbatul la care sunt manifestate spiritul practic şi logica va căuta femeia în care este mai multă sensibilitate şi naturaleţe, copila şi amanta. Iar omul artei, la care sentimentele sunt şi aşa în exces, dimpotrivă, va căuta femeia care are spirit practic - Pământul, şi logica — Aerul. Dar hai să le analizăm mai în detaliu.

Bărbaţii-conducători aşteaptă de la femeie capacitatea de a fi atrăgătoare şi sensibilă, de a fi amantă şi copilă. în Japonia aceste femei se numesc gheişe, în India, devadasi, în Grecia, ghetera, însă nu este important ce denumire li se atribuie. Au aspectul unui fluture multicolor zglobiu. Aceste femei sunt talentate în multe privinţe, cântă şi dansează superb, compun poezii şi pot interpreta roluri. Sunt plastice, artistice. Pentru ele viaţa este o estradă, iar ele creează în fiecare moment un subiect nou, inventând totul, de la costume, până lareclamă. Iar bărbaţii din categoria conducătorilor le sunt recunoscători pentru asta, deoarece au nevoie ca cineva să umple cu culoare şi imprevizibil viaţa lor rigidă şi gri. Aceste femei pot admira cu sinceritate bărbatul şi îl pot inspira pentru noi realizări. Şi chiar dacă bărbatul bombăne că nu poate găsi un obiect necesar prin mormanul ei de fleacuri, este gata să suporte toate capriciile micii lui copile, iar noaptea să se topească în alintările ei iscusite. Imaginea femeii romantice este cea mai potrivită pentru ei.

Bărbaţii-negustori aşteaptă de la femeie capacitatea de a fi inteligentă şi atrăgătoare - regina (desfrânata) şi amanta. Aceste femei par reci şi de neatins, diabolic de deştepte, însă sunt descătuşate în pat. Această femeie este temperamentală şi jucăuşă, însă bărbatul întotdeauna are anumite îndoieli legate de sentimentele ci. I se pare că participă la un experiment, însă riscul nu face altceva decât să adauge gust senzaţiilor sale.

Judecata rece a acestor femei şi cheltuiala lor nu sperie pe bărbaţii din categoria negustorilor, ci

dimpotrivă, îi împing să manifeste generozitate şi să facă multe cadouri. Ea permite bărbatului să aleagă el însuşi cadoul, fără să îi spună dorinţa ei, bazându-se pe gust ul lui. Ea nu poate decât să spună că îi place. Insă în clipele grele pentru bărbat, femeia se poate opri şi îşi poate domoli capriciile, fără să ceară nimic.

Bărbaţii-negustori sunt pregătiţi să se împace cu capriciile şi ciudăţeniile iubitelor lor, cu neatenţia lor la casă sau cu neputinţa lor de a găti. Pe ei îi fascinează amestecul incredibil de independenţă, minte, pasiune şi nonşalanţă. Active şi impredictibile, aceste Camei pot ţine bărbaţii într-un suspans continuu, ori făcând un scandal trecător, ori enervându-se, ori calmându-se

şi renunţând repede. Bărbaţii-negustori sunt destul de liniştiţi faţă de alţi bărbaţi care manifestă atenţie soţiei lor, dar sunt mai degrabă geloşi pe amicele acesteia.

Cosmetica scumpă, unghiile îngrijite şi aranjate reprezintă obiectivul prietenelor acestui tip de femeie. Bărbaţii-negustori acordă atenţie calităţii şi originalităţii soţiei. Rochiile de seară, modificarea continuă a toaletelor dau naştere dorinţei la bărbaţii-negustori, fermccându-i asemenea unei noi mărfi. Femeia - regină - amantă este gata să danseze pentru bărbat, fără să îi permită acestuia să o atingă, şi cu atât mai mult stâr- nindu-i dorinţa. Poate să distragă într-un mod virtuos bărbatul de la problemele lui, cu poveştile ei despre modă, despre sentimentele ci, lăudându-i calităţile, dăruind bărbatului încrederea în sine. Şi bărbatului îi place când femeia manifestă gelozie sau face un scandal puternic. Nu îşi permite să-şi arate în prezenţa bărbatului proasta dispoziţie.

Bărbaţii care aparţin categoriei *creatorilor* preţuiesc la femeie spiritul practic şi logica (înţelepciunea), ei doresc să vadă în soţie gospodina şi desfrânata (regina, muza). Aceste femei pot să creeze confortul, ţinând curăţenie, pot găti mâncare gustoasă şi pot conduce înţelept gospodăria. îşi stăpânesc foarte bine lumea, chiar un stat întreg. Aceste femei sunt solidare şi liniştite, reţinute în manifestarea sentimentelor lor. Sunt îngrijite şi elegante. Datorită capacităţii lor de a planifica şi organiza totul, devin rapid liderii în familie. însă şi

bărba- ţii-creatori le dau uşor acestor femei frâiele puterii, în timp ce ei se ocupă cu arta şi nu se preocupă de nimicurile din viaţa cotidiană.

Adesea problema acestor femei constă în faptul că ele caută totuşi bărbaţi puternici şi de succes, la carese manifestă acelaşi tip de energie ca şi în ele, neîn- lelegând de ce aceşti bărbaţi nu le acordă atenţie. Reginele-gospodine nu doresc să îşi piardă vremea cu pictorii şi scriitori promiţători, fără să înţeleagă că numai eforturile lor îi pot face pe aceşti bărbaţi să devină minunaţi. Numai femeia îl poate ajuta pe bărbat să atingă acele înălţimi pe care soarta lc-a destinat lor.

Bărbaţii care aparţin categorici *exploratorilor* aşteaptă şi ei de la femeie spirit practic, dar în acelaşi timp şi sensibilitate - gospodinele şi copilele. Aceste femei au un gust deosebit, sunt foarte corecte. Preferă o îmbrăcăminte confortabilă şi practică, decât orice alte podoabe. Gătesc şi cos foarte bine. Tot timpul sunt ocupate cu câte ceva. Casa lor străluceşte mereu a curăţenie şi este mereu deschisă pentru oaspeţi. Gospodinele-copile sunt comunicative şi pline de viaţă. Sunt mereu pregătite să-i sprijine pe bărbaţi în momentele grele, să îi liniştească şi să îi îmbărbăteze. Aceste femei cunosc foarte bine toate nuanţele trăirilor bărbatului şi se pot adapta conform acestora.

Bărbatul-explorator îi este recunoscător pentru sprijin şi pentru modul în care îi organizează viaţa, pentru acele emoţii pe care le manifestă din când în când faţă de el. Dar pentru el este important să vadă în ochii femeii admiraţie şi încredere în el. Ea se ocupă de fonta treburile, dar îi dă mereu bărbatului posibilitatea de a se simţi capul familiei. Ea are ultimul cuvânt de spus, dar asta nu înseamnă că va face aşa cum îi spune el. Ea îi

permite bărbatului să conducă, conducându-l de fapt de la spate, uşor şi delicat.

- Terminând descrierea tipurilor femeii, mătuşa m a privit atentă, aşteptând întrebări de la mine. .Şi, deşi gur, m-am apucat să o întreb.Şi ce bărbat, mi s-ar potrivi? Dc ce ar trebui să mă gândesc la ce manifestări aşteaptă el de la mine?

Pentru că la tine încă de la început au fost nuii puternic pronunţate copila şi amanta, înseamnă că ţie 1ı se potrivesc bărbaţii din categoria conducătorilor. Orice femeie are mereu dreptul de a alege: să întâlnească băr bătui care i se potriveşte perfect sau să devină aşa cum vrea să o vadă bărbatul. Am mai vorbit că bărbatul mi se schimbă, că femeii îi este mai uşor să arate califii ţile dorite de bărbat. Desigur, este mai uşor să rămâi l.u însăţi, să te comporţi natural şi să înţelegi că vei fi accep tată aşa cum eşti. însă, lărgindu-ţi posibilităţile, îţi vei lărgi şi alegerea ta. Şi nu va mai trebui să fii aleasa, ci tu vei fi cea care va alege. Tu singură hotărăşti cu care băr bat vei rămâne şi care bărbat va fi tatăl copiilor tăi. însă nimic în lume nu poate să schimbe bărbatul,

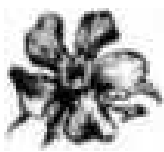

dimpotrivă, el este gata să schimbe lumea pentru sine, chiar şi pe femeia iubită, dacă aceasta este pregătită să se schimbe.

Capitolul 17

Eşti pregătită să te schimbi?

2003

S

unt pregătită să mă schimb? m-am întrebat, gândindu-mă la Matvei. De ce trebuie să îmi fac o manichiură idioată care îi place lui, dacă pentru el dragostea femeii se manifestă în aspectul ei îngrijit? Nu puteam să sufăr să stau cu orele la salonul de cosmetică pentru a mă dichisi.

După ce l-am raportat pe Matvei la planul bărbaţilor creatori, m-am întristat. Aş fi dorit undeva în adâncul sufletului meu să mă fi înşelat. Ajunsesem la salonul de cosmetică, fără să întârzii măcar, ceea ce era de-a dreptul uimitor. Nu mai puteam de nerăbdare să îi povestesc Milei, manichiuristci mele, despre călătoria mea la Moscova, despre tipurile de bărbaţi şi despre problemele mele.

Intr-o oră şi jumătate am putut să îmi povestesc toată viaţa, nu numai întâmplările din ultima săptămână. Poate din acest motiv devin manichiuristele adevărate păstrătoare ale secretelor şi sfătuitorii clientelor lor. Mila era o comoară de înţelepciune feminină şi dădeasfaturi pentru toate situaţiile în viaţă. Probabil că în toată lumea manichiuristelc sunt cei mai buni psihologi

Ca de obicei, Mila era formidabilă.

- Ei bine, ce avem nou pe frontul dragostei? m-a întrebat ea, chiar uitând să mă mai salute. Ne luptăm pentru aceleaşi teritorii sau au apărut altele noi?

- Deocamdată continuăm să ne ţinem garda sus! am încercat să îi răspund în acelaşi stil.

- Şi ce se întâmplă cu cei care nu au putere să o treacă? a ridicat Mila uimită din sprâncene.

- Mie mi se pare că aceia nu prea au dorinţa să o facă! m-am întristat eu.

Mila a căzut pe gânduri, vrăjindu-mi unghiile. Şi eu am căzut pe gânduri dacă merită să-l sun şi să vorbesc cu Matvei şi ce să îi răspund.

- Dar ţi-a făcut vreun cadou?

- Cadou? Deocamdată nu a fost nici o ocazie pentru asta: nici zi de naştere, nici Anul Nou, i-am răspuns.

- Pentru cadouri nu sunt necesare ocazii speciale! Bărbaţilor le place să facă daruri, deoarece ei simt intuitiv că vor fi răsplătiţi pentru asta de o mie de ori mai mult! a spus Mila cu o înfăţişare gravă. Şi cu cât dăruiesc fac mai multe cadouri, cu atât mai mult încep să o preţuiască pe aceea căreia îi fac aceste cadouri.

- încă nu am văzut la bărbaţi dorinţa puternică de a mă acoperi cu bijuterii! m-am îndoit eu de cuvintele Milei.

- Le-ai cerut bijuterii? m-a întrebat Mila.

- Orice bărbat cu capul pe umeri şi cu o memorie bună trebuie să ţină minte asta!

- Ii supraapreciezi pe bărbaţi! Din câte înţeleg eu, tu ai nevoie mai degrabă de o tehnică de a primi cadouri!Doamne, dar de ce lotul iese aşa? Povesteşte-mi tehnicile tale magice şi apoi vom încerca, poate vor funcţiona şi la mine.

-- Dar înainte să îţi povestesc ce trebuie să faci pen- I m a primi cadouri, vreau să te previn că nu cadoul este important.

- Ci atenţia, am continuat eu.

- Nu, importantă este reacţia ta la acel cadou! Bărbatul aşteaptă un răspuns emoţional, oricine are nevoie de recunoaştere, oricine doreşte nu să presupună, u să şi vadă şi să audă că eforturile lui sunt apreciate.

('hiar dacă în prima clipă ai uitat să exprimi o admiraţie puternică pentru cadou, niciodată nu este prea târziu să o arăţi. Este mai bine să mulţumeşti un pic mai târziu decât niciodată.

- Dar dacă mie nu mi-a plăcut cadoul, asta ar fi o minciună.

- Numai faptul că bărbatul s-a străduit să îţi găsească ceva merită mulţumire şi admiraţie. Mai ales dacă iei în calcul faptul că bărbatului îi este cumplit de greu să îşi imagineze care este lucrul care te face bucuroasă. Ii este teamă să nu cumpere vreun fleac şi să nu intre la apă. De aceea trebuie să vorbeşti mereu foarte concret despre dorinţele tale, despre cadourile pe care ai vrea să le primeşti şi cât se poate mai devreme. Cât de repede poate o femeie să ia decizii?

- Eu iau decizii cu viteza fulgerului: cum am ajuns la magazin, am văzut ce-mi place, am şi cumpărat - am răspuns, imaginându-mi o situaţie tipică când mă plimb pe la magazine.

- Da, ai dreptate. Dar bărbatul?

Judecând după marea mea experienţă, el are nevoie

de mai mult timp.

- Timpul minim de luare de decizii la bărbaţi estr de 7 ore, apoi 14, 72, 1 an şi 3 luni, 3 ani şi 7 luni ele Cea mai importantă acţiune poate dura 12 ani. in func ţie de capacitatea lui psihică, bărbatul nu poate fi do acord dintr-odată cu orice propunere genială pe care ani avea-o. Te va convinge imediat că decizia ta este stu pidă, ilogică, costisitoare etc., aducând o sumă de argu mente de ce nu trebuie să faci aşa! Şi să nu dea Domnul să crezi una ca asta şi să fii de acord cu el sau, mai rău, să începi să plângi şi să te enervezi!

O ascultam pe Mila cu gura căscată. Acum începuseră să se lămurească multe lucruri.

- Prima regulă este să îi povesteşti despre dorinţele tale numai stând jos sau întinsă alături de el.

- Da, nu numai că bărbaţii sunt cam proşti, dar mm sunt şi tari de ureche! am observat eu tristă.

- Este mai bine să te aşezi pe partea stângă - pe partea amantei, atunci toate cuvintele tale vor fi mult mai uşor acceptate.

- Bine, voi învăţa asta, dar cum rămâne cu a doua regulă?

- Asta este o sarcină mult mai concretă. Lucrurile abstracte de genul „fă-mi şi mie un cadou

acolo” nu este pe înţelesul bărbaţilor. Cu ce cadou ai vrea să începi?

M-am gândit o clipă că avea să fie în curând Sfântul Valentin.

- Ştii, oricât de banal ar suna, aş dori să primesc un inel cu diamant. Dar nu prea cred că ar fi posibil.

Draga mea, tu nu te preţuieşti. Faptul că bărbatul comunică cu tine reprezintă deja un cadou. Tu îi dăruieşti timpul tău, gândurile tale, pasiunea ta, iar el le primeşte pur şi simplu

- .Dar nu trebuie să raportezi totul la nişte relaţii materialiste, m-am indignat eu.

Fără relaţii materialiste nu ar exista progres, după cum ştii prea bine de la şcoala de economie, iar pr de altă parte, oricât de ciudat ar fi să recunoaştem usta, bărbaţii apreciază acea femeie în care investesc. Priveşte-te ca pe un fond de investiţii: cu cât se investeşte mai mult în tine, cu atât mai mult va primi bărbatul de la lume. Acceptând cadourile lui, îi dai posibilitatea să se dezvolte!

- Hai să spunem că m-ai convins. Şi ce, ar trebui să VIII acasă şi să spun: „Aş vrea să-mi faci cadou un inel cu diamant cu ocazia zilei de Sfântul Valentin”?

- Nu chiar aşa, dar acum este important să îţi concretizezi dorinţa - dacă vrei să fie aur alb sau obişnuit, rate carate să aibă diamantul şi unde ai văzut un astfel de inel.

- Propui să dau fuga până acasă şi să i-l arăt!

- Poţi să îi arăţi fie un catalog, fie o reclamă! Totul depinde de gustul lui!

- Aş vrea un inel din aur roz cu un diamant mic — am impresia că am văzut unul asemănător într-un catalog.

- E deja mult mai bine, m-a lăudat Mila. Acum trebuie să vedem cum poţi să îţi realizezi dorinţa! Din punc- ful lui de vedere, de ce ar trebui să facă asta? Aşadar, trecem la regula numărul trei - vorbeşte despre dorinţele tale, care să pară că provin din valorile lui.

- Păi, el chiar nu are nevoie de aşa ceva! De ce mi-ar dărui un inel? eram nedumerită.

Cred că am mai discutat şi am lămurit de ce bărba- | ii fac daruri femeilor. Investesc. Gândeşte-te că pentru el este important să îşi arate generozitatea, să îşi accen-tueze autoritatea, să arate ce gusturi are, sau dintr-un alt motiv.

- Sunt foarte bucuroasă că am întâlnit un bărbat cu aşa gusturi ireproşabile şi mi-ar plăcea dacă mi-ai aleg«' un inel din aur roz cu un diamant mic, cu ocazia zilei de Sfântul Valentin. Am pronunţat această frază şi m-am îngrozit de caracterul ei bombastic, însă Mila a dat aprobator din cap. Vrei să spui că bărbatul reacţionează mai bine aşa decât dacă i-aş spune: „Aş vrea să primesc asta şi asta”?

- Desigur, **doar i-ai lăudat gustul lui ireproşabil şi i-ai acordat şansa de a şi-l dovedi. Încearcă asta şi admiră rezultatul.**

- Dar dacă asta este mult prea scump pentru el? m-am neliniştit eu din nou.

- Trebuie să cerem mereu cadouri un pic mai scumpe decât îşi pot permite bărbaţii, deoarece prin asta îi lărgeşti mai mult zona confortului.

- Zona confortului... am mai discutat despre asta?

Zona confortului este ceea ce bărbatul are la un moment dat, este maşina pe care o are, apartamentul în care locuieşte, banii pe care îi câştigă. Femeia lărgeşte zona confortului cu dorinţele ci, de aceea bărbaţii ale căror femei doresc mai multe au la rândul lor mai multe. Desigur, ieşirea din zona confortului întotdeauna este grea, de aceea se şi numeşte aşa - omului îi este plăcut şi confortabil şi nu doreşte deloc să se schimbe. Insă există o regulă: dacă nu lărgeşti zona confortului, aceasta începe să se îngusteze, iar bărbatul începe să piardă ceea ce are. Cerând imposibilul, vei primi ceea ce aştepţi! De aceea primirea cadourilor este numai una din modalităţile de lărgire a zonei confortului pentru bărbaţi. Aceste legi funcţionează şi

pentru programarea bărbatului pe viitor, pentru primirea maşinilor, apartamentelor şi pentru tot ce îţi doreşti! Cu cât te preţuieşti mai mult, cu atât mai multe şanse va avea bărbatul să relizeze mai mult.

1903

„Cu cât mă preţuiesc mai mult, cu atât mai multe şanse va avea bărbatul să realizeze mai mult”, m-am gân- dit, admirând vitrina magazinului de bijuterii Faberge. L-am rugat pe Mark să mă ajute să aleg un cadou mătu- şii mele cu ocazia Crăciunului. Şi iată, aflându-mă în lata bijuteriilor, încercam să îmi adun puterile ca să îi spun lui Mark că şi eu doresc un cadou.

- Varenka, ce crezi, setul de linguriţe din argint îi vor plăcea Sofiei Nikolaevna? mi s-a adresat Mark. Ai ales deja ceva?
- Da, am ales, am început eu să râd, dar nu

pentru mătuşa, ci pentru mine. Priveşte ce piatră frumoasă!

- Da, a fost imediat de acord cu mine Mark, dar nu a propus să mi-l cumpere.

M-am mai învârtit câteva clipe în jurul bijuteriilor, însă Mark era cu totul atras de linguriţele de argint. Cumpărând o sticluţă de argint pentru uleiurile aromate, am ieşit din magazin. Clocoteam de mânie în interior, dar încercam să nu o arăt. După ce am refuzat invitaţia la ceai, am plecat la mătuşa.

Am intrat în casă ca o furtună şi, fără să mă schimb măcar, m-am repezit la ea.

Mătuşa era întinsă şi citea un roman.

De ce sunt bărbaţii aşa netoţi?!2:tH

- Ce s-a întâmplat? Linişteşte-te, respiră! Şi poves teşte-mi totul pe rând!

Mătuşa avea capacitatea să rămână calmă în orie i» situaţie.

- Am făcut totul întocmai cum m-aţi învăţat: l-am condus pe Mark la magazinul de bijuterii, i-am ară tal inelul, dar nu a făcut decât să admită că este mina nat., însă nu a făcut nici un gest ca să propună să mi I cumpere.

- Nu uita că bărbaţii au nevoie de timp pentru a lua hotărâri! Intoarce-te la această temă peste trei zile!

- Şi ce va trebui să îi spun?

- Nu este important ce îi spui, ci ce simţi! Trebuie să simţi că meriţi toate bijuteriile din lume! Trebuie să înveţi să accepţi dragostea, materializată în cadouri. Dacă în interior nu crezi că meriţi aşa o dragoste, vei da cu piciorul chiar şi la ultima posibilitate ca toate bogaţi ile lumii să-ţi fie dăruite numai pentru faptul că exişti, mergi, respiri, râzi.

Doream să protestez, însă în adâncul sufletului înţelegeam că merit aşa o bijuterie. Mă uitam pierdută la mătuşă.

- Să încercăm să facem exerciţiul „Cornul abundenţei”. Dar, mai întâi, hai să ne eliberăm de supărare pentru această lume, pentru faptul că lumea nu ţi-a dai cadouri. Pur şi simplu, nu ai fost pregătită să le accepţi.

Ne ridicăm în picioare, cu picioarele căi deschizătura umerilor, întindem mâinile în părţi în timp ce inspirăm, iar la expirare ridicăm mâinile deasupra capului, când. inspirăm arătăm degetele, mari în jur, pentru a arăta că totul este în regulă. Ne amintim de supărarea noastră în timp ce unim buricele degetelor mari în partea de jos a abdomenului şi ridicăm supărarea în sus pe centru,pe drumul vieţii. Inspirăm adânc. Expirăm profund din abdomen, pronunţăm HO şi. luăm supărarea, ridicând degetele mari în sus şi spunând, lumii că meritătm toate lucrurile bune şi îi mulţumim acesteia, pentru generozitate. Iar lumea îşi va deschide asupra noastră cornul abundenţei — unim degetele în palmă, facem cu el un corn al abundenţei şi ne imaginăm cum acesta aduce vieţii noastre toate darurile. Unim degetele şi atingându-ne cu ele capul, scăldându-ne în abundenţa lumii, ne imaginăm cum lumea ne acoperă cu diamante.

2003

Stăteam în mijlocul camerei, imaginându-mi cum Matvei mă acoperă cu diamante, când a început să sune Le letonul. Am tresărit când am auzit glasul lui Matvei.

- Ce face cea mai fermecătoare fată din lume?
- îşi imaginează cum cel mai generos bărbat din lume o acoperă cu diamante!
- Şi îl cunosc oare pe acest bărbat?
- Da, şi chiar foarte bine! Eşti în Petersburg?

am schimbat discuţia, amintindu-mi că planul pentru cadouri trebuie să i-l prezinţi bărbatului numai atunci când acesta este aproape de tine, şi nu la mii de kilometri depărtare.

- Nu, deocamdată sunt la Moscova. Vin mâine! Mă aştepţi la aeroport la prânz?

- O să te coste scump! am încercat să glumesc.

- O să mă coste toate diamantele din lume? s-a îngrozit Matvei.

Vedem noi când vii, i-am răspuns.Incredibil de mulţumită de mine însămi am închis şi am început să-mi fac nişte planuri cum să creez ocazia perfectă. Doream să fiu spontană şi naturală, şi în loc de asta trebuia să-mi chibzuicsc mişcările.

Spre mijlocul zilei următoare, planul era prelucrai în cele mai mici detalii. Niciodată nu trebuie să-i spui bărbatului: du-te undeva, nu ştiu unde şi adu-mi ceva, nu ştiu ce. Numai în basmele ruseşti bărbaţii se descurcă cu asta, însă în viaţa reală nedeterminarea îi încurcă. Am trecut pe la magazin şi am luat catalogul cu inele. în principiu, îmi plăceau multe modele, de aceea am hotărât să îi las lui Matvei dreptul de a alege unul. Şi toată seara, după convorbirea telefonică, am destinat-o pregătirii eroice de colţunaşi cu carne, ştiind că el îi adoră.

- Unde vom lua prânzul? a fost prima întrebare pe care mi-a pus-o Matvei.

„Doamne, bărbatul e ceva cumplit!”, m-am gândit eu.

- Ţi-am pregătit o surpriză gustoasă, aşa că hai să mergem la mine.

- Da, presimt că îmi va fi greu să plătesc pentru toate astea, a regretat Matvei.

- Iţi poţi permite asta! am intonat eu o frază pe care o citisem undeva.

Aproape ajunsesem la Vasilicvski, când a început să sune telefonul lui Matvei.

- Lara, Bolşaia Moskva este departe de aici? Trebuie să trec să iau nişte documente urgent. Apoi vom merge să servim surpriza care mi-ai pregătit-o. Sper că nu voi muri de foame.

- Trebuie să facem un mic ocol!

Ne-am oprit aproape de centrul comercial, la mijlocul străzii Bolşaia Moskva. Matvei a plecat după docu-mente, iar eu îmi aruncam privirea asupra clădirilor. Deodată, privirea mi s-a oprit asupra unei clădiri vechi gri, cu inscripţia Faberge pe faţadă şi asupra unui magazin nou „Iahont”. Cedând impulsului şi amintindu-mi descrierea acestui magazin în jurnalul străbunicii, am hotărât să îl vizitez.

Parcă ajunsesem cu o sută de ani în trecut, privind vitrina. Şi deodată atenţia mea a fost atrasă dc un colier de argint şi turcoaze. înţepenind dc uimire în faţa acestei minunăţii, mi-am dat brusc seama că acest colier ar merge perfect cu costumele mele turcoaz. Fascinată, m-am întors la maşină. Matvei mă aştepta deja.

- Arăţi de parcă ai fi văzut întruchiparea dorinţei laie, mi-a comentat Matvei purtarea.

-Aproape ai ghicit. Am văzut un colier la care visam de mult. Poate îl voi cumpăra, am pronunţat maşinal şi mi-am dat imediat seama că am făcut greşeala tipică fetelor din ziua de azi.

Nici măcar nu îi dădusem lui Matvei şansa să îmi propună un cadou, ci hotărâsem eu singură. Cu toate acestea, este greu să stingi pasiunea pentru independenţă, aceasta apare când te aştepţi mai puţin. Planul meu prelucrat cu atâta migală s-a năruit într-o clipă. Nu mai doream să îi cer să îmi dăruiască inelul din aur roz. Toate aceste gânduri îmi veniseră într-o clipă în cap, însă Matvei nu a observat nimic, luând toate ca atare.

Colţunaşii cu carne îmi reuşiseră, iar Matvei, aproape gemând de plăcere, s-a întins pe canapea.

M-am aşezat în partea stângă şi am început şi eu să şoptesc, că în curând venea ziua de Sfântul Valentin şi doream să primesc un cadou ca amintire.

Şi ce şi-ar dori fetiţa mea? m-a întrebat Matvei binevoitor.[242]

- Mai ţii mintă că am spus că am văzut un colier cil timp erai tu plecat după documente?

- Da, e periculos să laşi singură fetiţa. Cu siguranţă ceva îi va atrage atenţia.

Matvei clar mă lua în nas că hotărâsem să fiu tare până la capăt.

- Desigur, mi l-aş fi putut cumpăra singură, însă mi-ar face plăcere să îl primesc de la tine. Cu ocazia zilei Sfântului Valentin. Sunt aşa de bucuroasă că am întâi nit un bărbat aşa de generos!

„Ce tot aberez eu aicea?” — m-am gândit.

Matvei a rămas pe gânduri şi a tăcut. Nu ştiu În ce se gândea, dar eu am considerat că anunţul despre cadou fusese deja făcut.

1903

„Anunţul despre cadou a fost făcut”, m-am gândit, încălzindu-mă în îmbrăţişările lui Mark.

La sfârşitul săptămânii am plecat la deschideren oraşului de zăpadă în Peterhof. În mijlocul parcului făcut din blocuri de gheaţă era construită o fortăreaţă, care strălucea în bătaia soarelui. Toţi care veniseră aici erau împărţiţi în două grupuri. Am nimerit în grupul apărătorilor fortărcţei de gheaţă. Râsetele, ţipetele de femei când le loveau bulgărele de zăpadă, toate creau o atmosferă plăcută şi lipsită de griji. Pasiunea pentru joc a crescut tot mai tare şi tot oraşul de zăpadă s-a transformat într-o mare fortăreaţă. Ţipam, încercând să atacăm. Dacă te loveau trei bulgări, conform regulamentului, trebuia să părăseşti câmpul de luptă. Rândurile noastre se subţiau. Am încercat să mă apăr de bulgării

de zăpadă, dar o lovitură puternică în faţă m-a făcut pur t.u simplu să cad. Lacrimile au început să-mi curgă din Ochi. I-au fost necesare câteva secunde lui Mark pentru n înţelege ce s-a întâmplat. Imediat şi-a întrerupt confruntarea veselă şi a venit la mine.

- Drăguţa mea, te simţi bine? m-a întrebat îngrijorat, mângâindu-mă pe cap ca pe o fetiţă mică şi strângă ndu-mă la piept.

M-am mai potolit un pic, uitând deja de bulgări, Inicurându-mă mai mult de îmbrăţişări.

- Varienka, ce te poate consola?

Amintindu-mi sfaturile mătuşii, am îngânat, zâmbind printre lacrimi:

- Un sărut şi... - m-am gândit — ceva care să-mi amintească de această zi şi un cristal care să semene cu gheaţa.

Speram ca Mark să aibă destulă imaginaţie şi să prindă aluzia mea la diamant. Mai rămânea să aştept ca planul să meargă.

2003

Aşteptam să meargă planul! Matvei plecase la Moscova şi nu se lămurise dacă îmi va cumpăra colierul. Am hotărât că va trebui să mi-l cumpăr eu însămi şi să nu aştept „milă de la natură”. Intre timp se apropia şi aniversarea prieteniei noastre, însă se pare că Matvei, ca un bărbat adevărat ce este, uitase de ea. Chibzuind, m-am aşezat să scriu o scrisoare, întrcbându-l, printre altele, dacă arc alte treburi sau planuri pentru 14 februarie. Răspunsul m-a bucurat cu caracterul lui previzibil şi cu întrebarea: dar ce se petrece pe 14 l'ebrua-rie? A trebuit să îi amintesc delicat de ziua Sfântului Valentin şi că aştept cu nerăbdare cadoul de la el şi că îi pregătesc un cadou acasă.

Am hotărât să petrecem sărbătoarea îndrăgostiţi lor la restaurantul „Ginza” din Petersburg. Aşteptam această seară cu inima cât un purice. Cânta în surdină muzică jazz, ardeau lumânările. Am îmbrăcat o rochii[1] dintr-un material argintiu, pe care erau imprimate flori nu-mă-uita turcoaz, ce străluceau la lumina lumânărilor. Părul prins îmi scotea şi mai mult în evidenţă gâtul lung, pe care nu aveam nici un colier. Am toastat şi am băut în cinstea zilei tuturor îndrăgostiţilor, iar Matvei mi-a dăruit o cutiuţă. M-am bucurat că totuşi Matvei nu uitase de cadou şi nu mai era aşa de important ce era în acea cutiuţă. Am ridicat capacul şi am suspinat - în cutiuţă pandantivul elegant de argint cu turcoaz era chiar mai frumos decât colierul pe care îl văzusem eu.

- Imaginează-ţi că şoferul meu a trebuit să aştepte o noapte întreagă avionul din Sverdlovsk. De fapt, când am ajuns la magazin ca să-ţi cumpăr un cadou, am aflai că acel colier care îţi plăcea ţie

fusese deja vândut şi rni-au propus să fac comandă la altul. Am ales din catalog după gustul meu şi mi-au promis să îl facă săptămâna trecută. Dar, ca de obicei, au avut nişte probleme şi m-au sunat ieri, cerându-şi scuze că nu vor reuşi să îl primească la timp din Sverdlovsk. A trebuit să iau repede legătura cu nişte cunoştinţe de acolo şi să le rog să îţi trimită cadoul par-avion şi toată noaptea a trebuit să aşteptăm cursa.

Ascultam cu respiraţia tăiată şi am şoptit numai:

Eşti incredibil! îmi imaginez cât te-a costat să organizezi toate astea. Cum de ţi-ai amintit

că îmi doream colierul cu turcoaze?

Matvei a zâmbit numai binevoitor.

- Acesta este cel mai elegant cadou pe care l-am primit în viaţa mea, numai tu cu gustul tău ireproşabil ai li putut să alegi aşa o frumuseţe, am continuat eu să-l admir.

- Da, bine, s-a ruşinat Matvei.

Când pe bărbat nu îl deranjează să cheltuiască timp şi bani pentru o femeie, înseamnă că este îndrăgostit.

1903

- Când pe bărbat nu îl deranjează să cheltuiască timp şi bani pentru o femeie, înseamnă că este îndrăgos- t it! a spus Mark solemn.

Ardeau lemne în cămin, mirosea a brad de Crăciun şi noi şedeam în jurul mesei, serbând Anul Nou. Ceasul a bătut ora douăsprezece şi Mark m-a rugat să închid ochii. Am simţit atingerea unei pietre pe piele şi cum Mark încheie o închizătoare. De mii de ani bărbaţii pun la gâtul iubitelor coliere şi de mii de ani femeilor din toată lumea li se face inima cât un purice în acest moment.

înainte de a pleca în vizită, o torturasem pe mătuşă
cu întrebări despre cum să reacţionez dacă Mark îmi face un cadou. Ar trebui să îl accept ca de la sine, să spun reţinut „mulţumesc” sau, dimpotrivă, să sar de gâtul lui de bucurie? Dorinţa de a face totul perfect mă plictisise, dar doream să mă feresc de greşelile fatale. încercând să mă feresc de asta, am analizat cu mătuşa fiecare pas pe care trebuia să-l fac.

Răspunsul emoţional este ceea ce aşteaptă orice bărbat dăruind un cadou, indiferent că e un fleac

sau o mare locuinţă. Bărbatul doreşte să vadă, să asculte şi HM simtă că a putut să facă fericită şi să satisfacă dorin|u femeii iubite.

Recunoaşterea este ceea ce aşteaptă bărbaţii din lumea întreagă. Recunoaşterea eforturilor depuse[1] Ovaţii şi aplauze, chiar în faţa unei singure femei. Căi de des uităm în amalgamul vieţii cotidiene să îi spunem sau să îi arătăm măcar o dată că apreciem ce face băr hatul! îi preţuim grija, îi preţuim eforturile, apreciem încercările de a ne face fericite, alegându-ne sau cum părându-ne un cadou. Nu te teme să spui pentru a mia oară „mulţumesc”, sau să. îţi arăţi admiraţia imensă pe care o ai datorită atenţiei lui!

îndrumările mătuşii încă mai sunau în urechile mele când am venit la Mark să serbez Anul Nou. Mark a hotărât să petrecem Anul Nou în doi şi mai apoi să mor gem la bal în palatul Tusupovski. M-a întâmpinat chiar în faţa casei sale, puţin sfios şi solemn.

Ne-am dus în sufrageria care era separată de restul casei prin două panouri de stejar, iar slugile tăcute adu ceau toate bucatele.

Şi iată că, la cumpăna dintre ani, Mark mi-a pus la gât colierul! Aşteptam un inel şi m-am întristat puţin la început, de aceea stăteam încă cu ochii închişi.

- Varia, poţi deja să îţi deschizi ochii! a început Mark să râdă. Semeni cu un copilaş ce aşteaptă o minune!

Mi-am deschis larg ochii şi m-am dus la oglindă! Diamantul imens în formă triunghiulară de vreo zece carate, superb şlefuit, strălucea la lumina lumânărilor! Mi-am pierdut graiul de uimire şi m-am gândit cu înfrigurare dacă pot să accept un cadou aşa de scump! Mătuşa mi-a poruncit să mă bucur de orice cadou şi, încă îmbătată de frumuseţea şi valoarea darului, m-am

ml urs spre Mark! Mă uitam la el cu privirea omului care i urmai fusese anunţat de intenţia judecătorului de a fi ■ niţat! Amestecul de entuziasm, admiraţie, mulţumire citea în ochii mei.

- Mark, acest cadou este aşa de frumos, că nu pot să Ipun prin cuvinte!

Şi m-am aruncat de gâtul lui. Poate că în altă situaţie asta ar fi părut un act teatral, dar în momentul de faţă era cu totul potrivit!

Mark a afişat un zâmbet mulţumit şi mi-a şoptit:

- Semeni cu un copil care în sfârşit a primit cadoul mult visat! Am înţeles ce simte Moş Crăciun când îndeplineşte dorinţele! Şi chiar mi-a plăcut acest sentiment, aşa că sunt gata să îţi dăruiesc lumea întreagă!

- Nu îmi trebuie deocamdată lumea, tu eşti sufici- rnt! am răspuns, râzând. Cu toate că o să mă mai gândesc la propunerea ta!

- Cred că nu mai poţi răbda să te lauzi cu darul! Aşa că hai să mergem la bal!

Şi Mark a plecat să dea câteva ordine în legătură cu echipajul.

„Mai degrabă tu nu mai ai răbdare să le demonstrezi tuturor generozitatea ta şi să auzi laude la adresa la, m-am gândit, şi să te convingi încă o dată că eşti apreciat!”

Capitolul 18

Surprize şi iar surprize

2003

Pentru bărbaţi este important să simtă că sunt apreciaţi. M-am convins de acest lucru a doua zi. M-a sunat unul din partenerii noştri şi la întrebarea mea banală: „Ce mai faceţi?” - respectivul a început să se plângă cu un glas zbuciumat că nu este apreciat. Aceasta era într-adevăr o durere sufletească! M-am hotărât imediat să îi scriu lui Matvei o scrisoare despre cât de mult îmi place să port colierul de turcoaze.

„Este timpul să purtăm relaţiile la un flnal logic, m-am gândit eu, că ne întâlnim de aproape un an”.

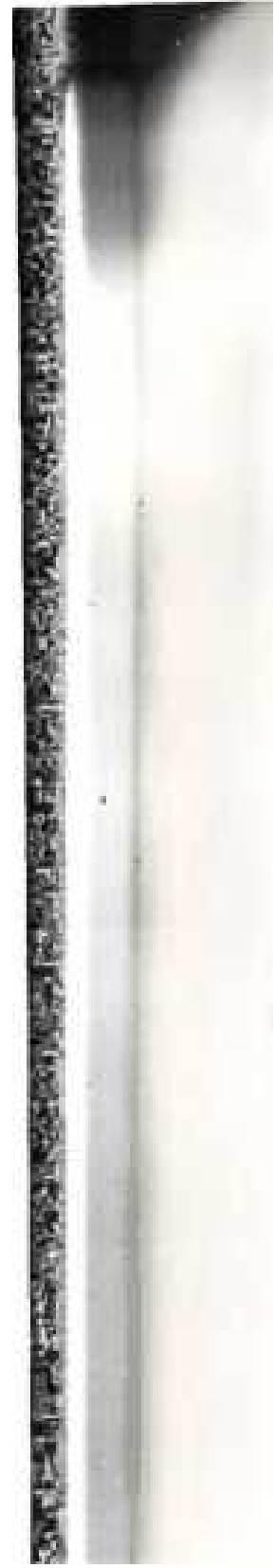

Totul a fost grozav ieri! După restaurant, am plecat la Vila Kociubei din Puşkin. Vila fusese de mult transformată într-un restaurant de elită, păstrând şi restaurând palatele interioare. După ce am închiriat o cameră în stil franţuzesc, am întrebat dacă pot să îmi aduc vazele şi pick-up-ul personal, să aprind lumânări şi să cer şampanie şi fructe la mine în cameră. Personalul era clar interesat de dorinţele melc.înainte dc cină am ieşit puţin şi mi-am admirat încă o dată pregătirile. în ccştile de apă pluteau cupe de trandafiri şi lumânări, patul era acoperit cu cearşafuri de mătase i*oşu-închis, aerul era plin de aromă de iasomie (nu a fost uşor să găsesc nişte parfumuri speciale franţuzeşti pentru interior), iar la pick-up era un disc cu muzică franţuzească.

„Interesant, pentru care alt bărbat se mai fac atât de multe pregătiri?” - se citea în ochii personalului hotelului. Iar eu speram ca atitudinea lui Matvei să nu îi dezamăgească pe aceştia!

- Unde mă duci? m-a întrebat Matvei când vaporul a ajuns pe ţărm şi noi am urcat în maşină.

- **În** Franţa! i-am răspuns eu liniştit.

- Dar nu mi-am luat paşaportul cu mine! s-a neliniştit Matvei.

- Am glumit. Mergem în Puşkin, dar la noaptea franceză.

- Şi ce mă aşteaptă acolo?!

- Dansuri de genul Mazurka de Pompadur!

- Eu nu vorbesc franceză! m-a prevenit Matvei.

- Je faime! Asta e tot ce trebuie să ştii!

- Şi asta ce înseamnă? s-a interesat el cu grijă.

- Te iubesc! i-am tradus, temându-mă că Matvei nu va intra în joc.

Dar se pare că cuvintele de dragoste în alte limbi nu sunt percepute aşa serios şi nu au nici o însemnătate, iar bărbatului îi este mai uşor să spună „te iubesc” în trei limbi străine decât în cea maternă.

Apoi Matvei a repetat cu uşurinţă:

Je faime!

După lecţia de limbă franceză am ajuns în Puşkin repede, deoarece era aproape de miezul nopţii şi maşinile erau foarte puţine.

La hotel l-am rugat pe Matvei să completeze formularele de închiriere a camerei şi, urcându-mă repede până la mine în cameră, am aprins lumânările şi am dat drumul la muzică franţuzească. Intrând în cameră, Matvei a rămas câteva secunde mut de uimire.

- Deschide, te rog, sticla de şampanie, l-am rugat şi am dispărut la baie.

După ce am îmbrăcat lenjeria elegantă neagră, cingătoare, şi dresul, mi-am pus halatul şi o perucă neagră cu o tunsoare Kare. „Arăt ca o franţuzoaică autentică”, mă gândeam în timp ce îmi desenam cu creionul negru o aluniţă cochetă pe obraz. Aspectul era perfect.

- Ai învăţat deja cele trei lucruri favorite ale franţuzoaicei? l-am întrebat pe Matvei, ieşind de la baie.

- Care? m-a întrebat Matvei, mijindu-şi ochii şi privindu-mă.

- înainte şampanie şi apoi cafea!

- Să bem împreună!

Şi Matvei, deschizând sticla, m-a apropiat de pieptul lui şi, sărutându-mă pe buze, a împărţit cu mine şampania. Dorea să continue să mă sărute, însă eu, dând muzica mai tare, am început să dansez. Scoţând un evantai din pene de la curea, am început să îl mângâi delicat pe Matvei. Matvei m-a luat în braţe, şoptindu-mi: „Je t'aime", mi-a dat jos lenjeria şi a început să mă mângâie cu evantaiul. Atingerea cearşafurilor de mătase reci şi mângâierile moi ale evantaiului m-au transpus într-o lume a desfătărilor... După aceea amândoi stăteam întinşi, îmbrăţişaţi, iar eu aşteptam în adâncul sufletului ca Matvei să recunoască acum dargostea pentrumine şi poate să îmi ceară mâna, însă în zadar, căci tot nu auzeam aceste cuvinte importante.

1903

- Tot nu am auzit cuvintele importante, am spus cu tristeţe, după ce m-am întors de la bal.

Mătuşa a ridicat din sprâncene, aşteptând continuarea povestirii.

Balul mi-a întrecut toate aşteptările! Strălucirea diamantului întărea şi mai mult lumina ochilor mei şi toţi bărbaţii încercau să se aciueze pe lângă mine. Mark mi-a şoptit că dorinţa altor bărbaţi îl face să mă dorească şi mai mult. Şi zburând de la un cavaler la altul, ascultând vioara în teatrul Tusupovski, speram în secret ca Mark să găsească momentul potrivit şi, recunoscându-şi dragostea faţă de mine, să mă ceară de nevastă. La sfârşitul balului, în curtea interioară a palatului Iusupovski a fost organizat un joc de artificii plăcut. Toţi oaspeţii au ieşit afară, iar

Mark, îmbrăţişându-mă pe la spate, m-a sărutat încet pe ureche, dar nu a spus nici un cuvânt! Oare a considerat că împrejurările nu erau potrivite pentru o cerere sau nu era încă gata?

- Cred că în zadar încerci să găseşti o explicaţie logică. Când vrea bărbatul, atunci face această propunere! De ce îţi este aşa de greu să accepţi acest lucru, de ce îţi place aşa de mult să te iluzionezi şi să găseşti mii de scuze pentru lipsa lui de acţiune? m-a criticat dur mătuşa.

Bine, şi ce am de făcut acum? am întrebat eu tristă,

pregătindu-mă să plâng.

- Numai să nu plângi, a spus mătuşa împăciuitor, în principiu, ai dreptate, este greu pentru bărbaţi să ceară în căsătorie femeia! Şi oricare dintre ei înţelege că imediat cum îţi pune pe deget verigheta, toată responsabilitatea pentru viitorul vostru va fi pe umerii lui. întâlnirile însă nu constrâng pe nimeni. Nu degeaba femeile pe vremuri se fereau de legăturile intime până la nuntă. Imposibilitatea de a avea o femeie le întărea băi’baţilor dorinţa şi dădea naştere hotărârii de a se cununa mai repede cu aceasta.

- înseamnă că am greşit de tot! Mi-aţi spus doar că în trei-şasc întâlniri dorinţa bărbatului se va consuma. Iar acum îmi spuneţi că prima noapte cu un bărbat trebuie să se petreacă numai după nuntă.

- La modul ideal, draga mea! După cum ştii, bărbaţii sunt nişte creaturi încete şi, aşa cum au nevoie de timp ca să ia anumite hotărâri, tot aşa le trebuie timp pentru a se îndrăgosti. Femeia poate din prima clipă să înţeleagă şi să simtă că acesta este bărbaul sortit ei, însă bărbatului îi trebuie timp, şi anume timpul fără sex, cel puţin trei luni, pentru ca în el să ia naştere sentimentele. El poate respecta acest timp de probă. Data viitoare încearcă să te dăruieşti bărbatului numai în noaptea nunţii.

- Data viitoare? am întrebat, încercând să lămuresc ce se petrece.

- Pur şi simplu, Mark nu este bărbatul tău, iar eu ţi-am permis să îţi petreci noaptea cu el.

Nu este bărbatul meu?! M-am pierdut din cauza acestei surprize. Şi tot acest an eu l-am dedicat unor relaţii cu un bărbat care nu este al meu? De ce? m-am uitat întrebătoare la mătuşă.

- Pentru a învăţa cum este corect să îţi construieşt i relaţii cu un bărbatul care contează! Pentru că atunci când îţi vei întâlni adevărata jumătate, nu vei mai avea drept să greşeşti!

- Şi când îl voi întâlni pe cel care îmi este destinat? am întrebat eu cu grijă.

- Când îi vei cunoaşte pe toţi, când vei putea să-l întâlneşti pe unicul bărbat pe care soarta ţi l-a hărăzit, mi-a răspuns mătuşa misterios.

- Doamne, mii de femei îşi găsesc jumătatea aşa de repede şi uşor, de ce la mine totul este aşa de complicat?

- Cel căruia i s-au dat multe daruri va avea mult de luptat, a observat mătuşa pe un ton filosofic şi a continuat: Şi de ce crezi că multe femei trăiesc cu jumătatea lor? Ele pur şi simplu rămân cu primul bărbat care le-a acordat atenţie, şi apoi toată viaţa se zbat să îşi găsească fericirea imposibil de atins. Ele se mulţumesc cu un înlocuitor al fericirii, în loc să caute adevărul. Mereu avem şansa de a alege şi numai femeia este responsabilă pentru viaţa pe care o duce.

Mătuşa a făcut o mică pauză şi a continuat pe un ton şi mai provocator:

- Şi crearea acestei lumi începe cu sunetul clopotelor de nuntă. Aşa că hai să ne întoarcem la tema căsătoriei, mai exact, la primirea cererii în căsătorie! Trebuie să îl conduci pe Mark până la pasul când te va cere de nevastă şi apoi vei hotărî ce vei face mai departe. Căci poate mă înşel şi acesta este exact bărbatul destinat ţie!

200

- Eu sunt deocamdată convinsă de asta! am venit cu puternic în apărarea iubirii mele.Eu sunt deocamdată convinsă de asta! am răspuns eu cu siguranţă la întrebarea Aniskăi dacă vreau să mă mărit cu Matvei.

După ce l-am condus pe acesta la Moscova, am trecut repede pe la prietena mea ca să îi arăt cadoul pe care l-am primit şi să plâng că nu a urmat şi propunerea.

- Dar poate că asta nu e decât o prostie! Şi nu este necesară nici o nuntă! Vă veţi întâlni câte o dată pe săptămână şi tuturor le va fi bine, a propus Aniska cu nesiguranţă în glas. Poate că un contract prenupţial este cea mai bună alternativă?

- Pentru bărbat, da, m-am strâmbat eu. Este hrănit, îngrijit, cămăşile îi sunt cusute, face dragoste când vrea şi, după cum înţelegem acum, primeşte energie pentru atingerea ţelurilor propuse. Şi ce face bărbatul pentru toate astea? în cel mai neaşteptat moment dispare din viaţa ta, uneori uitând chiar să spună „mulţumesc”. Primeşte tot, iar tu nu mai rămâi cu nimic. Dacă ai fi oficial soţia lui, ai putea cere 50% din ce a câştigat datorită faptului că tu i-ai fost aproape, dar aşa...

Ascultă, a spus Aniska brusc, asta mi s-a întâmplat şi mie cu Vitali. Când ne-am întâlnit avea 25 de ani, iar eu 24. Mai ţii minte, lipea panouri cu reclame. După trei luni s-a mutat la mine, iar eu l-am dus la stilistul meu, i-am ales îmbrăcăminte, l-am inspirat şi susţinut, trăiam împreună, iar peste trei ani el şi-a deschis o agenţie de reclame, a cumpărat maşină, apartament şi, mândru, s-a mutat acolo de unul singur. Şi ce? Acum are 29 de ani, este tânăr şi bogat, eu am 28, desigur nu sunt încă bătrână, dar în acelaşi timp nu mai sunt tânără ca o fată şi toţi bărbaţii mă întrebă, pe bună dreptate, dacă

am fost căsătorită. Iar eu mi-am dedicat patru ani din viaţă unui bărbat şi cu ce m-am ales? Desigur, câştig hani frumoşi, dar mi-ar plăcea aşa de mult să nu mai am această responsabilitate.

— Ai dreptate, fără ştampila de pe buletin bărbatul nu-şi recunoaşte responsabilitatea pe care o are faţă de femeie, nu îşi asumă responsabilităţi şi nu doreşte să împartă cu aceasta realizările sale. Dar cel mai trist este că noi femeile le permitem bărbaţilor să se poarte aşa cu noi. Bărbaţii sunt aşa cum le permitem noi să fie, am ajuns la această concluzie şi brusc m-am luminat: Poate că ar trebui să creez o provocare?

1903

- Trebuie să creezi o provocare!

Ochii mătuşii au început să strălucească în mod suspect.

- Ce provocare? am întrebat eu leneş, descurajându-mă de tot.

- Dacă bărbatul după un an de cunoştinţă nu se hotărăşte să îţi facă propunerea, trebuie să treci la nişte acţiuni drastice, m-a anunţat mătuşa.

- De ce după exact un an? am întrebat, încă pierdută.

Cândva pe la o jumătate anului analizezi situaţia şi dacă consideri că acest bărbat este demn de a fi tatăl copiilor tăi, îl aduci uşor, dar insistent, pe direcţia ideii tale, că vei rămâne cu el numai dacă devii soţia lui. Iar dacă el nu va face pasul hotărâtor, va avea neşansa să te piardă pentru totdeauna! însă uneori această idee nu le apare bărbaţilor, de aceea tu trebuie să o faci mult mai accesibilă.

Judecând după intonaţie, era clar că mătuşa avea un plan.

- Când te-ai înţeles să te întâlneşti data viitoare cu Mark? mi s-a adresat ea.

- Poimâine, dar de ce?

- Aveţi destul timp! Pleci la Paris numai peste două săptămâni!

- Dar când am spus eu că voi pleca la Paris? m-am mirat. V-aţi săturat deja de mine?

- Doamne sfinte, ce treabă am eu cu asta? Desigur tu te pregăteşti să pleci la Paris, pentru totdeauna! mătuşa m-a privit cu atenţie. Tot nu înţelegi, aşa e? Mark trebuie să aibă senzaţia că, dacă nu face nişte mişcări hotărâtoare, tu vei pleca pentru totdeauna la Paris, iar el te va pierde. însă fii pregătită, căci cale de întoarcere nu mai există. Te vei întoarce la Petersburg nu mai devreme de un an, dacă nu te cere de soţie.

Mătuşa s-a uitat la mine şi a adăugat vesel:

- Va fi timpul să cunoşti francezi şi să primeşti încă o pietricică pentru diadema ta.

- Şi va trebui să îi povestesc despre asta?

- Da, îi vei spune că ai primit o scrisoare şi că trebuie să te vezi cu un notar în legătură cu o moştenire şi că vei pleca peste două... - mătuşa a subliniat cuvântul „două” - săptămâni şi te temi că s-ar putea să nu te mai întorci în Rusia.

- Şi dacă el nu va spune nimic? Dacă nu va încerca să mă oprească?

Atunci cu atât mai mult nu trebuie să-ţi pierzi vremea cu el. Dacă după un an relaţiile nu s-au finalizat într-o căsătorie, atunci se vor transforma în chin îndelungat. Bărbatul se obişnuieşte să primească totul de pomană şi nu va face nici o încercare să legalizeze

relaţia voastră. Bărbatul trebuie să aibă şansa să l<> ceară de nevastă, dar nici tu nu trebuie să-l privezi de această şansă! Vremea feciorelnică e de scurtă durată şi nu trebuie să-ţi faci speranţe deşarte.

2003

— Nu trebuie să-mi fac speranţe deşarte, nii-am spus, pregătindu-mă să plec într-o delegaţie la Moscova.

Planul era gata şi calculat până în cele mai mici detalii. Astăzi înainte de plecare voi face o ultimă încercare să aduc relaţiile noastre pe un alt plan. Dacă nu reuşesc... ce să mai, următorul bărbat poate va fi mai bun!

M-am gândit îndelung ce rochie să aleg şi mi-am ales una aprinsă, portocalie, cu flori verzi aprinse şi albe. Croită în stil chinezesc, era fermecător de serioasă şi atrăgătoare, puternică şi elegantă. Tocurile înalte şi cerceii lungi cu pietre verzi mă făceau să par o floare exotică!

-Arăţi fantastic azi! m-a salutat Matvei.

— Mulţumesc! i-am răspuns, aşezându-mă la masă.

Un chelner simpatic, ghemuindu-se şi privindu-mă
de jos în sus, m-a întrebat ce doresc. în ciuda faptului că alături de mine era Matvei, aş fi dorit să îl corectez pe chelner şi să-i spun să-mi vorbească la

per tu, însă, ca de obicei, am cerut gazpacho şi creveţi.

— Ce mai faci? m-a întrebat Matvei.

— Incredibil de bine! am răspuns eu.

- Ce înseamnă „incredibil”? nu înţelegea Matvei.îţi vine să crezi, m-a căutat un vechi admirator. Ne-am despărţit acum trei ani, el a plecat la Amsterdam să lucreze.

- Şi ce vrea? a întrebat Matvei suspicios.

- Ardea de pasiune, spunea că s-a gândit mult, mtâlnindu-se cu diferite femei, şi a ajuns la concluzia că nu există nici una mai bună pe lume decât mine, am continuat eu calm, uimită de fantezia mea şi de cât de natural minţeam.

- Şi? s-a încordat Matvei.

- Şi a închiriat restaurantul de pe acoperişul „ISuropei” numai pentru mine. Când am ajuns acolo, ora totul aranjat cu flori şi baloane, cânta muzică, pe podium era o masă de două persoane.

- Cum a fost? a întrebat Matvei pe un ton otrăvit.

- Destul de romantic! am răspuns, făcând să pară că • ■ram cufundată în amintiri.

- Bogaţii şi obiceiurile lor! a spus Matvei încă supărat. Şi ce dorea până la urmă?

- Mi-a propus să mă mărit cu el, am pronunţat cât se poate de calm, de parcă bărbaţii o dată pe săptămână mă cer de nevastă. „Arta teatrală este o mare forţă”, **111**-am gândit.

- Şi ce i-ai răspuns? m-a întrebat Matvei foarte indiferent.

- I-am spus că mă mai gândesc cu cine o să mă căsătoresc: cu acela care îmi propune sau cu cel pe care îl iubesc.

- Şi ce, cel pe care îl iubeşti nu ţi-a propus? a întrebat Matvei, arătând că nu înţelege la cine mă refer.

încă nu, dar mai are două săptămâni la dispoziţie, peste două săptămâni Artem se întoarce la Amsterdam şi doreşte, în caz că accept, să facă

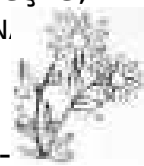

un anunţ, am continuat, înţelegându-se că toate relaţiile noastre se vor încheia şi că, dacă Matvei nu îmi face propunerea în aceste două săptămâni, va trebui să caut pe cineva pe rol de soţ şi să imit căsătoria.

- Dar tu chiar vrei să te măriţi cu el? m-a privit Matvei suspect.

- De ce să nu mă mărit? Am să locuiesc la Amsterdam. Artem este un om bun şi drăguţ şi, cel mai important, nu poate respira fără mine. Străbunica mea spunea: „Căsătoreşte-te de câte ori ţi se propune”.

1903

„Căsătoreşte-te de câte ori ţi se propune”, mi-am amintit cuvintele mătuşii şi m-am gândit: „Şi dacă nu mi se propune?”

Trecuse o săptămână de când îl anunţasem pe Mark de necesitatea mea urgentă de a pleca la Paris pentru a rezolva problemele în legătură cu moştenirea şi că e puţin posibil să mă mai întorc la Petersburg. Mark a devenit nervos, dar nu a făcut altceva decât să lămurească data plecării mele. A trebuit să spun 15 ianuarie.

- Cum adică, chiar vei pleca? m-a întrebat, invi- tându-mă în week-end într-o casă de vânătoare.

Decorată cu luxul specific rusesc, căsuţa era foarte intimă. Stăteam în faţa căminului unde ardea focul şi ne serveam unul pe celălalt cu căpşuni proaspete şi cu icre negre, bând medovuhă*.

- Nu mă reţine nimeni şi nimic la Sankt Petersburg, am spus eu cu tristeţe.

miere şi drojdie.

- Cred că eu te reţin destul de puternic, a început Mark să râdă, îmbrăţişându-mă.

încălzită de îmbrăţişările lui şi ameţită de băutură, aţipeam tot timpul şi nu simţeam cum am alunecat pe podea şi nc-am trezit pe pielea de urs. Mark ini-a dat uşor drumul din braţe şi a adus blana de nurcă, pentru a mă acoperi. însă hotărând că aşa o frumuseţe ca mine nu trebuie ascunsă şi că îmi va fi cald, a început să mă dezbrace treptat. Se vedea că băutura îmi întunecase mintea într-atâta, încât nu mai puteam controla ce se întâmpla cu mine. Mark m-a ridicat cu grijă şi m-a aşezat pe blana lui de nurcă. Şi numai atunci am simţit atingerea moale a blănii pe pielea mea goală şi am început să-mi revin treptat.

- Masaj rusesc cu mănuşi de nurcă, a îngânat Mark, ca să îţi aminteşti de el şi în Franţa.

Eu m-am încolăcit numai, gemând de plăcere, şi m-am gândit că Mark se hotărâse să organizeze o seară de adio de care să îmi amintesc peste ani, dar era clar că nu făcea nici o încercare să mă oprească.

Frecarea blănii de nurcă pe piele a creat mici descărcări electrice, care măreau şi mai mult plăcerea. Şi în cel mai intens moment am izbucnit în lacrimi. Eu însămi nu înţelegeam dacă plâng din cauza plăcerii sau de durere, înţelegând că acesta era ultima noastră noapte?

2003

- - Aceasta a fost ultima noastră noapte, am tras eu concluzia, după ce i-am povestit Aniskăi despre noaptea franţuzească la vila Kociubei şi despre provocarea mea eşuată.De ce consideri că provocarea nu ţi-a reuşit? a întrebat Aniska, care tot nu îşi pierdea nădejdea.

- Pentru că au trecut două săptămâni, iar Matvei nu a venit la mine cu inelul de logodnă şi cu recunoaşterea iubirii veşnice, aşa că trebuie să caut un bărbat care să joace rolul de soţ, pentru ca Matvei să nu se prindă că am minţit!

- Dar asta e stupid! Spune-i că te-ai răzgândit! mi-a propus Aniska.

- Eh, atunci într-adevăr va arăta totul stupid! am contrazis-o eu şi dintr-odată m-a luminat un gând: Aniska, hai că eu plec la schi!

- Deci, domnişoara a căpiat... Ce treabă au aici schi- urile? a dat din cap prietena mea.

- Mă duc în Chamonix pe Mont Blanc, acolo mai este încă zăpadă şi după aceea mă voi întoarce la Petersburg!

- Poţi să îmi explici de ce trebuie acum să te duci repede la schi?

- în căutarea soţului!

- Ce? m-a întrebat Aniska uluită. Care soţ?

- Cel fals! Voi face nişte poze cu francezul şi le voi trimite la baza academici de economic cu titlul „Lună de miere în Franţa”.

- După calculele melc, în aprilie ar trebui să anunţi că nunta ta falsă nu poate avea loc mai devreme de iulie! mi-a stins înflăcărarea Aniska.

- Da, ai dreptate, am răspuns eu dezamăgită, va trebui să fac fotografiile în Hawaii!

- Numai te rog să nu le faci cu vreun mulatru, m-a rugat Aniska, pentru că ai povestit despre un rus, iar tu trimiţi poze cu un aborigen negru. Dar, oricum, ai să faci o prostie. Ai spus că ai fost cerută în căsătorie, dar te-ai putea răzgândi, doar fetele sunt creaturi schimbătoare!Tu chiar nu înţelegi, Aniska? Nu pot să stau şi să sufăr din cauză că bărbatul în care am investit atâta energie nu mă preţuieşte.

- După mine, cu cred că străbunica ta spunea că bărbaţii nu preţuiesc femeile care au investit în ei multă energie, ci pe cele în care ei au pus această energie, mi-a amintit prietena mea atentă şi meticuloasă.

- Acum o să fac totul perfect! Voi zbura în Chamonix, voi cunoaşte un canditat respectabil şi voi trimite fotografiile.

- Dar aici nu poţi găsi un soţ respectabil şi să te fotografiezi cu el în faţa statuii lui Petru 1? a făcut Aniska o ultimă încercare să mă facă să mă răzgândesc, neînţele- gând planul meu grandios.

Nu, natura mea energică are nevoie de ceva acţiune! am anunţat eu şi am plecat să sun la agenţia de turism ca să îmi fac rezervare. Uneori este util să mai schimbi decorul.

Capitolul 19

Pasul hotărâtor sau Ultima şansă

1903

Uneori este util să schimbi decorul, a observat mătuşa, ajutându-mă să-mi împachetez lucrurile. Ai aşa o expresie pe faţă, de parcă te-ai duce în exil, nu în Franţa!

- Pentru mine Franţa chiar reprezintă exilul! i-am răspuns. Dar, oricum, eu nu înţeleg de ce am pus la calc toate acestea.

Sofia Nikolaevna s-a uitat cu atenţie la mine şi a spus:

- Eu cred că înţelegi totul foarte bine, doar că nu doreşti să accepţi că acest bărbat aparţine trecutului. Uneori este greu să îţi recunoşti înfrângerea, dar este mai bine să spui din timp cuvântul „stop”, decât să speri în zadar, să-ţi continui încercările inutile şi să îţi opreşti noile posibilităţi. Aşa că, nu te întrista şi adună-ţi lucrurile, pentru că trebuie să terminăm pregătirea pentru petrecerea de mâine cu ocazia plecării tale.

- Bine, am acceptat eu ascultătoare şi am început să îmi împachetez îmbrăcămintea.Când am scos costumul roşu-închis am simţit cum mă năpădeşte plânsul. Şi cum am dat drumul lacrimi lor, a şi sunat soneria. Pentru moment, lacrimile s-au uscat. „Mark, mi-a trecut ideea nebunească prin minte, Mark a venit să mă oprească”. Şi am venit cât am putui, de repede în vestibul.

Dar acesta s-a dovedit a nu fi Mark Golber, ci o persoană care mi-a trimis un plic. De altfel, plicul era pi* numele meu şi era într-adevăr din Franţa. Uimită, am deschis plicul şi am citit scrisoarea.

- Mătuşă! - am început să strig prin toată casa.

Mătuşa, speriată, a ieşit repede din sufragerie, undo
dădea ordine în legătură cu servirea la mese şi primirea oaspeţilor.

- Ce s-a întâmplat, fetiţo? m-a întrebat, mirată de ţipătul meu. Sper că n-a păţit nimeni nimic!

- Da, dar cu chiar trebuie să plec în Franţa. Vă vine să credeţi? Se pare că soţul meu a construit în secret o vilă în Chamonix. Sper ca această casă să îmi fi fost mie dăruită, am observat eu, îndoindu-mă profund de acest lucru. După ce au terminat lucrările, constructorii l-au căutat pe client şi prin notarul nostru m-au găsit pe mine. Aşa că acum am un motiv real să plec în Franţa şi, cel mai important, am o vilă la munte!

- Oh, nici nu ştiam că vila poate să-l înlocuiască pe bărbat! a observat mătuşa. Văd că te-ai înveselit!

- Poate că o vilă nu poate să ia locul unui bărbat, dar am un loc unde este necesar un bărbat, deci înseamnă că după toate legile energetice acesta va apărea!

Ce să zic, mă bucur că plecarea nu s-a dovedit zadarnică! Până una alta te ocupi de decorarea locuinţei şi de repetarea tuturor practicilor, iar spre vară vin să te vizitez!

- Mătuşă, adevărul este că îmi doream să plec la munte, acolo acum e soare şi frumosul Mont Blanc! mă străduiam să mă conving.

- Draga mea, cred că aerul de munte îţi va vindeca toate rănile, chiar şi pe cele sufleteşti, a răspuns la asta mătuşa.

2003

„Aerul de munte vindecă toate rănile, chiar şi pe cele sufleteşti”, mă gândeam, în timp ce priveam Mont Blancul din camera mea de hotel. Aflat în centrul orăşelului şi înconjurat de o grădină superbă, hotelul în stil art nouveau era intim şi elegant. Pereţii de culoarea piersicii şi ferestrele albe arcuite, cupola mică laterală, toate păreau să creeze un decor romantic. Am coborât să iau gustarea de dimineaţă şi, după ce am cerut un cappuccino, am hotărât că zăpada şi soarele îmi vor da o nouă putere.

Cântărind situaţia, m-arn gândit că cel mai bun mijloc de a face cunoştinţă cu cineva este să mă înscriu în grupa de cursanţi pentru jocurile de iarnă. „În acelaşi timp, voi învăţa să mă dau cu snowboardul, pentru că mersul pe schiuri nu prea se cuvine. După ce am îmbrăcat un costum roz pentru snowboard, am coborât. îmi plăcea să cobor în acest hotel pe scări, deoarece pe pereţi, de o parte şi de alta a scărilor, erau agăţate portrete cu o femeie

încântătoare, care datau mai bine de un veac. îmi aruncam privirea asupra lor, admirând umerii regulaţi, gâtul lung şi urechile micuţe, ochii imenşi şi buclele roşcate. „Ar trebui să întreb personalul hotelului cine268

este această femeie”, mi-a trecut prin minte şi am plecat imediat să întreb.

Gândurile mi s-au oprit asupra lui Matvei. Oare cu ce greşisem? Gândindu-mă astfel, am ajuns la locul de întâlnire pentru începători. Grupa se adunase serios: trei elveţieni tineri, un austriac şi o englezoaică ce părea puţin cam grosolană. Soare, râsete, neîndemânarea mea au apropiat spre sfârşitul lecţiei grupa noastră, încât invitaţia să bem un suc a urmat de la sine.

- Ce faceţi în această seară? m-a întrebat Kris, un austriac înalt cu zâmbetul strălucitor şi cu părul strâns într-o coadă.

Gândurile mi s-au amestecat cu înfrigurare şi am schimbat în ultima clipă, cu mari eforturi de voinţă, obişnuitul „nimic special”, răspunzând corespunzător regulilor:

- O sumedenie de lucruri interesante.

- Este posibil ca să fiu mai interesant şi să îmi găsesc şi eu un loc printre planurile dumneavoastră?

- Este posibil, însă astăzi mă tem că sunt deja ocupată, am răspuns, chinuită de îndoieli că acum el

se va speria şi va înceta orice încercare de a mai continua să mă cunoască.

Insă, aşa cum spunea străbunica: „Pentru a deveni ceea ce nu ai fost, trebuie să faci ceea ce nu ai făcut”. Şi zâmbind fermecător, mi-am luat rămas bun şi am dispărut. „Am în faţă o seară singuratică cu o carte, deşi m-aş fi putut bucura de compania acestui austriac atrăgător”, ba mă lăudam, ba mă certam. După ce am luat masa şi m-am plimbat prin oraş, m-am întors la hotel. Tn hol un pianist cânta la un pian alb melodia lui Legran. „Ce pian neobişnuit şi frumos”, m-am gândit.„Ce pian neobişnuit şi frumos”, m-am gândit, în timp ce treceam pe lângă magazinul de instrumente muzicale. Nici nu ajunsesem bine la Paris, că m-am grăbit să mă întâlnesc cu notarul în legătură cu vila din Chamonix.

- Intraţi, cneaghină, m-a invitat domnul de Jager, cum v-a plăcut Petersburgul? S-a schimbat din timpul copilăriei dumneavoastră? m-a întrebat el respectuos.

- Dacă am studiat în Smolnîi, nu am văzut prea multe. Iar acum am descoperit multe lucruri interesante pentru mine, i-am răspuns, gândindu-mă cât sunt de „multe” şi de „interesante”.

- Da, descoperirile ne pândesc la orice pas. Cine s-ar fi putut gândi că respectabilul dumneavoastră soţ a construit în secret o vilă în Chamonix?

- Poate că dorea să îmi facă o surpriză? am presupus cu cu grijă.

- O surpriză? Poate. Dar oare numai dumneavoastră? tot în doi peri a răspuns şi Charles.

- Atunci eu aş fi făcut atacul de cord, nu el! am glumit cu trist.
- Dar acum aveţi în schimb o vilă! m-a felicitat notarul cu mândrie în glas.
- Da, şi ce să fac eu cu ca? Să o vând? Ce părere aveţi? i-am cerut sfatul.
- Cred că trebuie să mergeţi şi să o vedeţi şi mai apoi să luaţi o decizie.

Şi Charles mi-a înmânat actele care îmi confirmau drepturile asupra proprietăţii.

- Mulţumesc!

- V-aţi schimbat., cueaghină. Aerul rusesc v-a prins bine. Aş putea să vă invit azi să vă reamintiţi gustul cafelei franţuzeşti? a spus Charles repede, vizibil speriat de refuzul meu.

Intr-adevăr, lecţiile nu au trecut în zadar, dacă însuşi Charles, care mă cunoştea de şase ani şi nu flirtase niciodată cu mine (şi nu pentru că îi era teamă sau pentru că îl respecta pe soţul meu), acum îmi acorda atenţie. Dichisitul şi arătosul Charles fusese adesea văzut în compania celor mai frumoase femei din Paris, iar el se mândrea foarte tare cu reputaţia sa de cunoscător al frumuseţii feminine. Fiind foarte bogat, Charles îşi putea permite să îşi petreacă timpul numai cu acele femei care nu erau doar frumoase, ci şi interesante. De aceea, pentru o doamnă nici un compliment nu era mai bun decât să fie văzută în compania lui Charles. Toate acestea mi-au trecut într-o clipă prin minte şi totuşi am răspuns delicat:

- Astăzi aş dori să mă odihnesc după drum, iar mâine am aşa de multe întâlniri!

- Atunci vă voi aştepta poimâine la Montmartre, la cafeneaua „Pisoiul negru”, la ora cinci după-amiază.

- Voi încerca să ajung! La revedere!

Şi după ce m-am felicitat pentru victorie, am ieşit pe stradă. „Nu cumva am învăţat în sfârşit să nu mai accept orice de la prima întâlnire? m-am gândit. Ce mai, fac progrese!”

2003

„Faci progrese”, m-am lăudat pe mine însămi. Deşi mă vedeam cu Kris în fiecare zi pe deal, iar el mă încu-
ruja, mă sprijinea în timpul antrenamentelor şi îmi aducea snowboardul până la hotel, ne-am întâlnit la restaurant abia la două zile după ce ne-am cunoscut. Restaurantul se afla deasupra râului de munte învolburat şi se mândrea cu bucătăria. După ce am cerut pate de ficat de gâscă, am băut puţin vin alb „Shiraz”.

- Plec mâine seară! îmi pare rău că ai fost ocupată aceste două zile şi că nu am avut timp să ne cunoaştem mai bine! Totuşi, mai avem o scară întreagă în faţă, a spus Kris, făcând o aluzie subtilă şi a zâmbit cât se poate de sexy.

M-am înduioşat şi am început să mă conving: „în cele din urmă, cine ştie dacă ne vom mai vedea şi ca să pierzi şansa de a-ţi petrece noaptea cu un aşa bărbat la începutul secolului XXI este de-a dreptul stupid”. în sfârşit, am hotărât să nu mai ascult de toate sfaturile străbunicii şi să uit de mine în îmbrăţişările austriacului sexy şi priceput. „Este timpul să devin cinică şi să învăţ să folosesc bărbaţii, şi nu să mă îndrăgostesc de oi”, m-am încurajat, însă am spus cu glas tare:

- Uneori noaptea se pot afla nişte taine teribile. Nu te temi?

- Bau! îmi place foarte mult să descopăr taine, mai ales cu aşa o fată încântătoare! mi-a răspuns Kris.

- Ţi-a plăcut să faci snowboard? am încercat să schimb subiectul pe o temă mult mai sigură.

- Mi-a plăcut senzaţia de aburire pe care

*

reuşeam uneori să o prind! mi-a răspuns Kris şi, uitându-se atent la mine, a continuat: în sex nu am nevoie de snowboard ca să zbor!

„Poate că am ceva imoral în privire dacă discuţia a trecut aşa de repede la sex?” - m-am gândit. Mai înainte reuşisem eu cumva să păstrez o discuţie pur amicală,272 însă practicile şi-au dovedit acum influenţa lor nu întotdeauna previzibilă.

- Se vorbeşte că pe aici e o discotecă foarte bună, cred că merită să mergem şi noi! Doar trebuie să îţi facem ultima ta seară de neuitat! am propus eu.

- Bine, a acceptat Kris.

- Numai că trebuie să ies şi să mă schimb! Ai să mă aştepţi? Nu îmi trebuie mai mult de zece minute!

Şi am continuat să vorbim, spre marea mea uşurare, despre discotecile din diferite staţiuni.

Intrând în hotel, am urcat la mine în cameră şi m-am schimbat repede într-un tricou negru cu umerii descoperiţi. După ce m-am parfumat şi m-am rujat, m-am privit în oglindă. Ochii îmi sclipeau înfierbântaţi de dorinţă. Da, cu aşa o privire îmi va fi greu să refuz. „Doamne, ce fac? m-am mustrat. Cea de-a doua întâlnire nu trebuie să ţină mai mult de două ore şi cu atât mai mult nu trebuie să se termine cu sex. La ce îmi trebuie toate astea? Cel mai corect ar fi fost să îmi iau rămas bun, sărutându-ne pe obraz, şi să ne întâlnim mâine pe munte”. Dar deja mă luase valul, iar argumentele logice nu mai aveau nici un efect.

- Nu te-ai plictisit de aşteptare? l-am întrebat după ce am coborât.

- Nu, am studiat tablourile. Este un portret foarte frumos al unei femei roşcate! a spus Kris.

- Da, şi mie mi-a plăcut foarte mult! De câte ori îl văd, îl admir! am fost de acord.

- Nu ştii al cui este acest portret? s-a interesat Kris.

- Nu, tot mă gândesc să întreb, cred că pe patronul hotelului, am înaintat eu ipoteza.

Da, iar eu mă gândeam că e portetul străbunicii tale. Semeni foarte mult cu ea! a observat Kris

în treacăt.

- Ce? am întrebat, şi parcă mi-a trecut o găleată cu apă rece în cap.

Dorinţa înfierbântată a dispărut pe dată şi am rămas înmărmurită. Nu mai doream să merg la nici o discotecă. M-am uitat altfel la portret şi am citit în privirea femeii o toleranţă vizibilă la slăbiciunile mele, dar în acelaşi timp o avertizare că nu trebuie să încalc regulile. M-am încovoiat ca din cauza unei dureri puternice la stomac.

- Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Kris neliniştit.

- Scuză-mă, mă doare stomacul! Se vede că pateul de ficat de gâscă a fost prea greu pentru stomacul meu! am spus şi eu primul lucru care mi-a trecut prin cap. Aveam mare nevoie să fiu singură.

- Să chem un doctor? s-a îngrijorat Kris.

- Nu c nevoie, mă întind puţin şi totul o să fie bine! lartă-mă că ţi-am stricat seara de rămas bun! am spus eu încurcată.

- Nu-i nimic! Mergem la discotecă data viitoare! m-a consolat Kris.

- Sper! am răspuns şi m-am gândit că de această dată o să ieşim pe bune, pentru că dacă bărbatului i-a plăcut femeia şi nu a obţinut ceea ce îşi dorea din prima noapte, va face tot posibilul să se mai întâlnească cu ea încă o dată. O să dea buzna, fie şi la capătul lumii.

- Ne vedem mâine pe munte! şi-a luat la revedere Kris.

- Da, am să iau aparatul foto să facem nişte poze ca amintire! Pe mâine!

Şi aşa cum se cuvine unei fete sfioase, l-am sărutat pe obraz. Cine s-ar fi gândit că zece minute mai devreme eram gata să mă dăruiesc lui, fără să mă răzgândesc.

Fă-te bine!Şi Kris a dispărut în întuneric.

Am oftat uşurată şi m-am uitat încă o dată atentă la portret. „Nu se poate!” - am dat eu din cap cu neîncredere şi, uitându-mă încă o dată la portret, m-am apropiat de oglindă.

Aceiaşi ochi imenşi uimiţi, aceleaşi bucle roşcate, gropiţe, urechi mici şi gât lung, cum de nu am putut observa asta mai devreme! M-am uitat în jur — toate lucrurile din vilă erau păstrate din acele vremuri. Lămpile de masă Tiffani, elegantele măsuţe albe pentru servirea cafelei, covorul des roz-cenuşiu, jaluzelele de culoare verde-pal (culoarea mărului) şi tapiţeria de pe fotolii, sfeşnicele încovoiate şi lustra metalică de un verde neobişnuit ce pare că planează pe tavan. Şi pentru a completa imaginea, pianul neobişnuit de alb, care era clar făurit în stil modernist. Ce mai, se vede că străbunica mea nu avea gusturi rele.

1903

- Este clar că nu am gusturi rele, m-am lăudat, admirându-mi munca.

Venise deja primăvara când terminasem în sfârşit de decorat vila. în aceste trei luni am locuit la Paris, o dată în două săptămâni veneam în Chamonix ca să văd cum merg reparaţiile. Iar pe drum am cumpărat şi mobilă, am ales nişte veioze, am cumpărat diverse mărunţişuri pentru interior. S-a dovedit că pentru a decora şi mobila şase sute de metri lua o groază de timp şi necesita toate puterile mele.

Aproape nu mai era timp să mă gândesc la Mark. Cu atât mai mult cu cât întâlnirile cu Charles de două

ori pe săptămână se completau cu necesitatea de admiraţie şi flirt. Insă, urmând sfaturile mătuşii, trecusem deja do perioada curtării. Jucam cu mult talent rolul supă- răcioasei nevinovate, deşi cu temperamentul meu era nevoie de nişte eforturi colosale pentru asta. Dar acestea erau răsplătite însutit.

Charles mă ducea la cele mai bune restaurante, la toate premierele, îmi dăruise un inel incredibil de frumos cu safir, iar după trei zile de la acesta mi-a adus o pereche de cercei pentru a-l completa. Acceptasem binevoitoare atenţiile şi cadourile, fără să promit nimic în schimb. „Cât sunt de previzibili bărbaţii”, mă gândeam. Cu cât investea mai mult în mine Charles, cu atât mai mult se îndrăgostea de mine. Tot Parisul discuta că avarul Charles cumpără toate florăriile şi magazinele de bijuterii. Oriunde nc-am fl ivit, toţi mă priveau cu interes şi încercau să înţeleagă ce mă făcea aşa de deosebită. Mi-aş fi împărtăşit cu bucurie cunoştinţele, dar, în mod cumplit, nu aveam deloc timp.

Şi iată-mă, în sfârşit, mutându-măînvilă. Hotărâsem să îmi petrec vara aici, să respir aer de munte şi să îmi fac ordine la toate însemnările şi jurnalele mele. Mătuşa îmi promisese să treacă pe la mine la începutul lunii iunie, aşa că mai aveam o lună să dau viaţă vilei.

Pentru prima dată am luat cina în casa mea şi m-am întins pe un pat luxos. „Intr-un loc nou fie ca miresei să-i apară în vis mirele”, mi-am spus din obişnuinţă. Şi în această noapte l-am visat pe Mark. „Oare nu l-am uitat?” - m-am întrebat, după ce m-am trezit.„Oare nu l-am uitat?” - m-ain gândit, după ce m-am trezit. Toată noaptea l-am visat pe Matvei.

Tocmai ce mă întorsesem din Chamonix cu un disc pentru fotografii şi cu o groază de întrebări. în acea noapte nu mai puteam aştepta dimineaţa ca să întreb despre fostul patron al vilei. Coborâsem de câteva ori ca să văd portretul şi m-am uitat la trăsăturile feţei. „Oare aceasta este străbunica mea?” - m-am întrebat pentru a mia oară. Din cauza aventurii mele şi a cursurilor, nu apucasem să citesc tot jurnalul străbunicii, deci era clar că scăpasem ceva important din vedere. Doream să pun o sumedenie de întrebări. însă când am coborât a doua zi, am aflat de la recepţie că povestea despre hotel era cunoscută numai proprietarului acestuia, care plecase cu două zile în urmă în Canada pentru un stagiu de pregătire. Şi se va întoarce numai peste o lună! Nici măcar nu cunoşteau numele do familie al proprietarului vilei. M-am întristat şi mă mustram că nu am întrebat de la bun început. Am hotărât să mă întorc după o lună.

Era o zi caldă şi era cum nu se poate mai bună pentru fotografii. Toată grupa noastră era în plină adunare, iar noi, după ce am încheiat ultimul curs, am început să ne fotografiem. Am încercat să fac câteva fotografii cu Kris. M-a îmbrăţişat aşa de

delicat şi emoţionant şi m-a privit cu atâta adoraţie, încât chiar semănăm cu un cuplu proaspăt căsătorit.

- „Iată ce înseamnă să nu îţi petreci cu bărbatul noaptea - este cu totul o altă relaţie!” - m-am gândit şi i-am mulţumit în gând străbunicii pentru că ieri seară portretul ei m-a oprit să fac un gest necugetat. Da, şi probabil că şi fotografiile ar fi ieşit mult mai proaste.Fotografiile sunt grozave, a încuviinţat Aniska, aşteptându-mă la aeroport.

Ajunsesem cu o cursă de Geneva din Chamonix. Nu mai aveam răbdare să povestesc tot, Aniska nu mai avea răbdare să asculte şi am hotărât să servim pizza la restaurantul „Mama Roma” şi în acelaşi timp să tragem concluziile cu privire la călătoria mea.

- Tânărul este foarte simpatic şi pare îndrăgostit, mi-a aprobat Aniska alegerea. Şi ce ai de gând, te pregăteşti să răspândeşti fotografiile pe e-mail la toată grupa ta de la şcoala de business?

- De ce nu? Cu invitaţia la nuntă.

- Iţi dai seama cât costă „nunta”?

Nu, nu e bine aşa. Ca de obicei, Aniska mi-a stins tot entuziasmul.

- Mai bine trimite fotografiile cu însemnarea: „Eu şi soţul meu pe Mont Blanc”. Lasă poporul să înţeleagă totul singur, a analizat Aniska.

- De acord, am încuviinţat eu ideile prietenei mele.

- S-a mai întâmplat ceva la Chamonix? m-a întrebat atentă Aniska.

- De ce crezi asta? m-am făcut că nu înţeleg întrebarea.

- Iţi sclipesc ochii într-un mod mult prea suspect. Poate că ai găsit acolo vreo comoară sau ceva asemănător.

- Nu, am găsit numai portretul străbunicii mele, am răspuns cât se poate de liniştit.

- Ce?

Aniska mai să cadă de pe scaun.

- Ce făcea străbunica ta în Chamonix şi ce faci tu aici?

Capitolul 20
Cum este posibil acest lucru: ştiinţă şi practică

1903

Ce faci aici? era tot ce puteam spune, văzându-l pe Mark pe pragul casei mele.

- Am venit la tine, mi-a răspuns acesta.

- Pentru ce?

Nu puteam să inventez o întrebare mai prostească. - M-am plictisit fără spiriduşul meu roşcat! Varia, mă primeşti în casă sau o să mă laşi în stradă, îngheţat şi înfometat?

Mark şi-a plecat capul, căindu-se pentru toate păcatele omenirii.

- Intră! m-am milostivit eu.

- Şi ai să dai de mâncare unui biet călător?

Era evident că Mark încerca să-mi facă jocul de bunătate.

- - Te voi servi cu ciorba ta de borş favorită. Am hotărât să învăţ azi să o prepar! Nu ştiu de ce la bucătăreasa franţuzoaică are cu totul alt gust, m-am văitat eu.Nu aro suficient spirit rusesc, a venit Mark cu ipoteza, intrând în casă. Oho! a pronunţat el cu uimire, uitându-se de jur împrejur. Ce plăcut şi frumos! Ai chemat un arhitect sau ai făcut toate acestea de una singură?

- împreună. Unde nu ajungeau cunoştinţele lui, ajungea gustul meu şi invers. Am multe alte talente, am completat.

- Nici nu mă îndoiesc! a spus Mark.

- Scuză-mă, dar nu am înţeles de ce ai venit şi pentru cât timp, am continuat să îl chinui.

- Ai citit basme ruseşti? Mai întâi îmi dai să mănânc, îmi faci patul să dorm şi după aceea întreabă-mă, m-a ţinut din scurt cu dojană Mark. Cineva a promis că o să îmi dea să mănânc ceva gustos, mi-a amintit el.

2003

— Cineva a promis să îmi dea să mănânc ceva gustos, era primul lucru pe care îl auzeam de la Matvei când a sunat! „Oare planul meu a funcţionat, căci fotografiile au arătat atât de clar că sunt cu un alt bărbat, oare asta a funcţionat?”, m-am întrebat.

— Păi, e cineva flămând? am întrebat.

— Da, în toate privinţele! mi-a răspuns Matvei. Mi-aş fi dorit să vorbesc cu tine despre multe lucruri! De aceea te invit acum într-o călătorie pentru o săptămână.

— O călătorie? Dar eu mă pregătesc să mă mărit peste două luni!

— Chiar despre asta şi doresc să vorbesc cu tine.

Matvei era încăpăţânat când dorea să obţină ceva,

ca de altfel ca toţi bărbaţii. Cred că în acel moment,

când femeile încetează să mai găsească justificare lipsei de acţiune a bărbaţilor, acestea încetează să mai sufere din cauza iubirii neîmpărtăşite.

- Da, am închiriat un iaht în Croaţia - plecăm peste o săptămână. îţi trimit biletul prin curier. Ne întâlnim la aeroport. Voi zbura din Moscova şi voi ajunge imediat la aeroportul Pulkovo, a dat ordine Matvei pe un ton care nu permitea nici o obiecţie.

- Stai puţin! Eu de-abia m-am întors din Chamonix! m-am împotrivit eu formal.

- Trebuia să te prind mai de mult! a glumit Matvei.

- M-am supărat! Şi ce, pe iaht va trebui să gătesc? am lămurit eu, deşi în esenţă eram de acord să merg.

- Da, pentru că va fi cu noi doar căpitanul, aşa că eu voi pescui, iar tu vei găti. Vom face totul ca oamenii mari. Aş fi dorit să petrec cu tine o săptămână pentru a vedea dacă vei putea să îţi petreci o viaţă întreagă alături de mine, a spus Matvei dintr-odată încet şi a închis. Am rămas cu gura căscată.

- Aş fi dorit să petrec cu tine o săptămână pentru a vedea dacă vei putea să îţi petreci o viaţă alături de mine, a şoptit încet Mark.

Ciorba de borş a fost imediat consumată şi lăudată, după cum se cuvenea. Am trecut din sala de mese în living şi nc-am aşezat aproape de cămin. Focul amintea de ultima noastră noapte în căsuţa de vânătoare. Mark s-a aşezat într-un fotoliu şi, după ce m-a aşezat pe genunchii lui, m-a luat în braţe. „Starea de copilă", am observat maşinal. „îi atrage regina, dar se căsătoresccu copila", mi-am amintit cuvintele mătuşii. Şi, întor- cându-mă spre Mark, l-am privit uimită.

- Ştii, eu sunt obişnuit să trăiesc singur. Şi îmi este greu să îmi imaginez că cineva va fi alături de mine zi şi noapte. M-am chinuit trei luni şi tot nu am înţeles de ce îmi este aşa dor de tine. Sunt pregătit să fac încercarea de a-ţi fi soţ, dacă accepţi! Se vedea că fiecare cuvânt era chinuitor şi bine gândit. Am îngheţat şi am lămurit:

- Asta este o cerere în căsătorie sau un anunţ cu privire la intenţiile tale?

Fără să răspundă, Mark a început să mă sărute cu pasiune. „Mâine îi voi trimite mătuşii o telegramă cu această întrebare", am hotărât şi m-am lăsat în voia săruturilor, „lată ce înseamnă potrivire de energii", mi-a trecut prin minte, deoarece săruturile lui Charles nu aveau asupra mea aşa un efect. Mai degrabă, mă făceau să îmi fie greaţă, în timp ce săruturile lui Mark făceau fiecare celulă din corpul meu să tremure şi să îşi dorească şi mai mult. Ne-am aruncat unul asupra celuilalt ca şi cum am fi. fost însetaţi şi tot nu puteam să ne săturâm. La un moment dat, privirea lui Mark a căzut pe pian. Prinzându-i privirea, am dat din cap:

-Nu!

- Da! a spus Mark şi m-a aşezat pe pian.

Râzând, încercam să ţin ritmul, dar în zadar. Senzaţiile erau de nedescris!

- Eşti aşa ingenios! am spus, încă râzând. Asta e cumplit!
- De ce cumplit? nu înţelegea Mark.

Când voi fi bătrână şi va v[illegible]nticarul să îmi ia

mobila, nu mă voi putea despărţi de nici un lucru,

toate îmi vor aminti de cum făceam noi dragoste.

Până şi pianul!

- Păi, a rămas neluat? s-a interesat Mark, uitându-se prin living. Mă simt ca un mascul care simte nevoia să îşi marcheze teritoriul, pentru ca nimeni altcineva să nu îl pretindă! a afirmat, Mark, stând semeţ în mijlocul camerei.

Scena era foarte haioasă. Am început din nou să râd în hohote.

- Mereu mă faci să râd! era tot ce puteam spune printre hohotele de râs.

- Mă bucur! învinge acela cu care femeia se simte uşor şi veselă! Aşa că am şanse!

Deodată se vedea că lui Mark îi venise o idee şi m-a privit întrebător:

- Dar eu chiar am această şansă sau au apărut alţi pretendenţi?

- Desigur au apărut. Femeia frumoasă are mereu mulţi admiratori, însă inima ei aparţine numai unuia, am răspuns eu evaziv.

- Sper că mie! a spus Mark pe jumătate convins şi pe jumătate întrebător.

- Speranţa e ultima care moare! era tot ce i-am răspuns.

- Speranţa e ultima care moare! am răspuns la întrebarea lui Matvci dacă are vreo şansă să mănânce.

Stăteam întinsă pe puntea iahtului sub razele calde de soare. Matvei m-a gâdilat pe burtica dezvelită, spu- nându-mi că merită să ia prânzul.

— Nu ştiam că eşti aşa un mâncăcios, l-am mustrat
eu

- .Nu sunt mâncăcios, ci sunt cel care aduce hrana, a spus Matvei supărat, demonstrând că tocmai a prins o caracatiţă.

- Nu ştiu ce să fac cu ea! am spus eu cu groază.

Trecuseră deja două zile de la începutul călătoriei
noastre, noi ne comportam ca o familie fericită care venise în concediu şi încă nu ne atinsesem de tema căsătoriei inventată de mine. Am hotărât să mai aştept şi pur şi simplu să mă bucur de frumuseţea Mediteranei şi de orăşelele răspândite pe maluri.

Dar nu era timp să stau de pomană. A trebuit să îmi amintesc toate cunoştinţele melc culinare şi să pregătesc serios micul dejun, prânzuri şi cine. E bine că pe iaht totul era bine aranjat, iar spre sfârşitul primei zile învăţasem să mă descurc cu minuscula cambuză. Numai clătitele nu voiau sub nici o formă să se coacă pe tigaie, de aceea, pentru data viitoare când aveam să pregătesc altele, am cumpărat o nouă tigaie. Ieşind din magazin, încărcaţi cu pungile cu mâncare, cu tigaia şi lumânările, m-am gândit că Matvei hotărâse să protesteze, dorind să vadă cum mă voi descurca eu cu rolul de gospodină. „Ce mai, voi încerca să joc acest rol cu măiestrie”, mi-am promis.

1903

„Ce mai, voi încerca să joc acest rol cu măiestrie”, mi-am promis, citind telegrama de la mătuşă. În ea erau numai trei cuvinte: „Joacă rolul gospodinei!” Şi am început să îmi amintesc cu înfrigurare ce aşteaptă bărbatul de la femeie în rolul gospodinei. Mi-am amintit lacul şi fata în costum galben şi cuvintele ei: „Stăpâneşte corpul-B*m-***liărbatului cum stăpâneşti acest cristal”. M-am aşezat tristă, dar brusc a sunat soneria şi curierul, cu suflarea tăiată de atâta alergătură, mi-a adus un pachet de la mătuşă. Acolo era şi o scrisoare.

„Draga mea fată, dacă ai primit telegrama mea, atunci probabil că ai înţeles că Mark aşteaptă de la tine rolul gospodinei. Ce mai, trebuie să îţi aminteşti toate dominantele senzoriale ale bărbatului. Ţine minte că preferinţele senzoriale sunt stocate în primii ani de viaţă şi sunt foarte profunde. Tot ce vede bărbatul, tot ce simte, cum îl alintă mama sa, cum miroase ea şi cum miroase casa, ce aude, toate se înregistrează în subconştient. La acest nivel nu vei putea niciodată să schimbi reprezentările bărbatului, el îşi va crea în jurul său lumea din copilărie. Şi tot ce poţi face este să copiezi cât poţi de fidel această lume, culegând informaţii. Am vorbit deja cu tine despre aceasta, însă am hotărât să mai prezint o dată pe scurt toate acestea, pentru ca ţie să îţi fie mai uşor. Deci, există cinci simţuri - vizual, tactil, olfactiv, gustativ şi auditiv. Prin intermediul lor, noi şi bărbaţii percepem lumea, însă bărbaţii mai au câteva priorităţi. Să le analizăm în detaliu.

în primul rând, *văzul.* Ceea ce vede bărbatul în jurul său trebuie să corespundă aşteptărilor lui: situaţia, obiectele şi înfăţişarea femeii. înfăţişarea femeii cuprinde culoarea ochilor ei, coafura, stilul îmbrăcămin- ţii, machiajul şi încălţămintea. Femeile observă detaliile, bărbaţii văd imaginea întreagă şi

această imagine trebuie să fie armonioasă şi bine gândită. Fiecare bărbat arc propria reprezentare a femeii ideale, trebuie să o afli şi să îi corespunzi.

Orice bărbat în perioada de început încearcă să „confecţioneze” femeia pentru a se apropia de imaginea

ideală, sfătuind-o sau cumpărându-i câte ceva, uneori criticându-i alegerea, iar dacă femeia, în lupta pentru independenţă, respinge să urmeze dorinţele bărbatului, atunci acesta o înlocuieşte, dar niciodată nu-şi va schimba reprezentările. Cu toate acestea, el este gata să îşi schimbe imaginea sa sub conducerea ta delicată. De aceea te şi roagă să îl ajuţi să îşi aleagă cămaşa, cravata, costumul. Unii bărbaţi doresc ca cineva să aibă grijă de înfăţişarea lor. Fă acest lucru cu multă acurateţe, încearcă să îi alegi lucruri frumoase şi valoroase. Aspectul fizic al bărbatului este adesea meritul soţiei sale. Iar bărbatul îi este recunoscător pentru aceasta. Ţine minte că noi ne descurcăm mai bine cu detaliile, aşa că manifestă-ţi gustul şi ajută-l pe bărbat în alegeri. Insă sfătuieşte-l finuţ, nu-i dicta şi nu-l obliga. Şi nu îi cumpăra lucruri cu banii lui, până nu îţi devine soţ. Nu înceta sâ-i fii „mămică”.

A doua dominantă, *simţul tactil.* Bărbaţii au nevoie de atingeri şi cunosc lumea prin atingeri. Ei au nevoie să atingă ceea ce văd, pentru a înţelege cât de bine îi prinde asta. Pentru bărbaţi a vedea înseamnă a atinge. Dar, pe de altă parte, ei sunt însetaţi după atingerile femeii, de aceea „cel mai bun mijloc de a-ţi păstra bărbatul este să nu îi dai drumul din braţe”.

Trecând pe lângă el, nu uita să îţi mişti încet mâna, într-un mod cunoscut numai de tine, pe corpul lui şi să îl săruţi. Fiecare dimineaţă trebuie să o începi nu cu sărutul obişnuit pe obraz, ci cu un sărut franţuzesc adevărat, care să dureze nu mai puţin de şapte secunde. Sărutul îl va proteja pe bărbat de evenimentele neplăcute şi de atracţiile altor femei. Sărutându-l pe bărbat dimineaţa, este ca şi cum porneşti în el conturul tău energetic, iar el devine mai greu de atins pentru alte femei. Şi este

foarte important ca o dată pe săptămână să îl bucuri pe soţ cu câte un masaj. Dacă acesta nu este făcut de femeia iubită, bărbatul va ii nevoit să caute atingeri în altă parte. Corpul este însetat după atingeri. Mai ales la bărbaţii moderni există foamea tactilă, insuficienţa alintărilor.

A treia dominantă este *simţul olfactiv.* Mirosul femeii iubite este deosebit de plăcut, dar uneori noi înşine ne ascundem mirosul cu alegeri greşite de parfumuri. De aceea, permite-i bărbatului să îţi aleagă parfumul, dar în acelaşi timp nu spune nimănui şi nu arăta ce miros îl atrage. Aroma dovedeşte cea mai puternică influenţă şi trebuie să ai mare grijă pentru ca altă femeie să nu poată să îţi folosească cunoştinţele şi să îţi fure soţul.

La fel de important este şi parfumul din casă. Bărbaţii sunt mai sensibili la mirosuri decât femeile, mai ales la mirosurile neplăcute de mâncare gătită. De aceea bărbaţii nu iubesc deloc bucătăria. E bine că întotdeauna există o sală de mese unde el se poate bucura de gustul mâncărilor pregătite. Unicul miros care trezeşte apetit sexual este mirosul de vanilie. Aşa că încearcă să adaugi în tot ce găteşti esenţă de vanilie. Şi nu uita că cel mai neplăcut miros pentru bărbat este mirosul de vechituri. Totul trebuie să răspândească un parfum proaspăt şi curat. Nu păstra lucruri vechi şi nu invita bărbatul să vizitaţi rude bătrâne. Umple-ţi casa cu prospeţime şi

soare şi o dată pe an întinde-ţi lucrurile să stea un timp în soare. Lumina va distruge mirosul de vechi, de aceea, înceacă să-ţi umpli casa cu lumină puternică.

A patra dominantă este *gustul.* Nu îi da bărbatului să mănânce ce nu îi place, chiar dacă acest lucru este sănătos. Dacă bărbatul iubeşte ciorba de borş, pregă- teşte-o cu măiestrie. Ţine minte că el îşi

aminteşte gus-

tul obişnuit din copilărie. De aceea, câteva sfaturi din partea mamei lui nu vor fi rele. Cel mai bun compliment al bărbatului este: „Găteşti ca mama”. Poate că îi va plăcea şi lui ceea ce îţi place ţie. Dar să nu speri asta, mai bine află felurile lui favorite de mâncare şi învaţă să le prepari.

A cincea dominantă este *auzul.* Aici se ascunde diferenţa de bază dintre bărbat şi femeie. Pentru femeie auzul este pe locul doi. De aceea femeile sunt creaturi care iubesc să vorbească atunci când sunt vesele şi triste. Ele doresc să împărtăşească lumii gândurile şi ce au făcut în timpul zilei.

Insă pentru bărbat auzul este pe ultimul loc. Nu poate asculta cu atenţie femeia mai mult de douăzeci de secunde. Asta nu înseamnă că nu îl interesează grijile noastre, visurile şi lucrurile zilnice. Numai că, din cauza caracteristicilor creierului său, bărbatul încetează să ne mai perceapă după douăzeci de secunde. De aceea la întrebarea: „Ce zi ai avut, dragă?”, tot ce poţi răspunde este: „Minunată, dragule, dar tu?” Şi este important să-l asculţi cu atenţie pe bărbat. Orice bărbat doreşte să fie ascultat. De aceea, ascultă-l cu gura întredeschisă, fără să îi atragi atenţia cu pregătirea mâncării, cu curăţirea casei şi cu alte probleme trecătoare. Altfel, bărbatul va găsi alte urechi care să fie atente la fiecare cuvânt al lui. Singurul lucru pe care bărbatul nu oboseşte niciodată să îl asculte sunt complimentele. Preamăreştc-i calităţile, dar nu pe cele imaginare (altfel asta va fi linguşire), ci pe cele reale şi mereu vei găsi o temă de conversaţie.

Draga mea fată, iată o scurtă prezentare a ceea ce aşteaptă bărbatul de la tine în rolul gospodinei. Aşteaptă de la tine o grijă însemnată pentru el. De aceea, mai repet încă o dată, cu cât vei cunoaşte mai multe despre aşteptările bărbatului, cu atât îţi va fi mai uşor să devii femeia visurilor lui.

Ştiu că acum, după ce ai citit cuvintele mele, multe lucruri protestează în tine. „De ce trebuie să mă schimb aşa cum vrea el, de ce trebuie să cedez, să prepar mâncărurile lui favorite, să port ceea ce îi place lui, să mă dau cu acele parfumuri pe care el le-a ales, de ce să îi fac masaj? Şi cine o să se îngrijească şi de mine, şi unde este personalitatea mea în toate astea?” - te vei întreba. Personalitatea ta se manifestă în alt mod. Pe plan fizic eşti o actriţă şi nu faci altceva decât să îţi schimbi costumele, fără să te schimbi tu de fapt. Acceptă acest lucru ca pe un costum şi ca pe nişte decoraţii ale acelei epoci în care trebuie să joci. În felul în care îţi interpretezi rolul se şi manifestă personalitatea ta, şi nu în ce eşti îmbrăcată la un moment dat şi în ce mâncare se află în faţa ta. Dar chiar pe plan fizic trebuie să-i dai bărbatului ceea ce îţi cere. Iar el îţi va dărui pentru aceasta întreaga lume. Recunoaşte că nu e un preţ chiar aşa de mare - cedând puţin vei dobândi mult mai mult.

Fii înţeleaptă şi bărbatul va rămâne pentru totdeauna în mâinile tale! Te sărut, draga mea fetiţă, şi sper să ne revedem în iunie.

Sofia Nikolacvna”.

Ţineam în mână scrisoarea mătuşii şi treptat au început să-mi vină idei noi despre ce să fac în următoarele zile.

2003

*Au început să îmi vină idei noi despre ce să fac în următoarele zile. Ce bine că luasem cu mine jurnalul*m'
străbunicii. Hotărâsem ca în ultimele patru zile să joc perfect rolul gospodinei. Să pregătesc mâncare gustoasă, atât timp cât îmi ieşea acest lucru, cât despre crearea înfăţişării, alegerea parfumului, atingerea şi capacitatea de a asculta le-am scăpat oarecum din vedere. Dar m-am hotărât să le redobândesc. începând cu... înfăţişarea.

— Matvei, unde o să acostăm de această dată? l-am întrebat.

— Pe insula Brae, acolo este un orăşel foarte frumos cu nişte magazine micuţe, cred că o să ne placă, a răspuns el, servind salata de caracatiţă preparată de mine sub supravegherea atentă a căpitanului. Ştii, găteşti foarte bine. Şi, ce e mai important, găteşti repede, adică tot timpul eşti cu mine, iar mâncarea este deja pe masă. Poate că te ajută aerul de mare. în trei zile am reuşit să mă obişnuiesc cu micul dejun, prânzul şi cina.

— Mă bucur, acum putem să deschidem un restaurant, eu voi găti, iar tu vei aduce caracatiţe, raci şi vei prinde peşte. E ceva primitiv în asta! am răspuns cât se poate de fin, deşi în suflet clocoteam toată de indignare. Era ca şi cum aveam de ales — în mijlocul Mediteranci nu poţi face la dreapta. Toţi pot rămâne numai pe o insulă pustie!

— Cel mai mult îmi place să aduc mâncare de la magazine. Şi am mai multe de ales şi fac mai puţin efort. Cred că mâine asta vom face! a spus Matvei.

— Propun ca mâine pe insulă să schimbăm rolurile, am completat eu.

— Cum? nu înţelegea Matvei.

Hai să îţi cumpăr cu câteva lucruri care te prind bine, iar tu îmi vei cumpăra ceva în care să arăt bine. Ai vreo preferinţă anume?

- în principiu, sunt obişnuit să îmi cumpăr totul singur, dar fie, s-a răzgândit Matvci. Aş fi dorit să îmi cumpăr o cămaşă albă cu mânecă scurtă. Tu ce ai vrea? mi s-a adresat el.

- Nu cred că vom găsi vreun magazin cu costume de afaceri pe mal. Aşa că sunt de acord şi cu un sarafan de vară! am răspuns, pentru că deocamdată nu aveam mai multă fantezie şi curaj (am hotărât toate astea în timp).

- Mergem împreună sau propui să mergem separat?

Matvci, ca un bărbat adevărat, dorea să ştie toate
detaliile.

- Propun să ne plimbăm pe la magazine o oră separaţi, apoi să mergem la piaţa de peşte sau invers. Mai întâi la piaţa de peşte, apoi după haine.

Am început să ordon eu, după ce am luat frâielc puterii în mâini, însă, dându-mi seama de acest lucru, am pronunţat fraza de aur:

- De fapt, cum spui tu, dragule, aşa facem.

Matvei, vizibil măgulit, a tras concluzia:

- Mai întâi mergem la piaţa de peşte, apoi la magazine, iar acum hai să înotăm!

Şi nici nu am apucat bine să înţeleg ce a zis că ne-arn şi trezit în apă.

- Hai să înotăm până la insula aceea micuţă!

Şi Matvei a indicat o insulă în apropiere.

- îmi doresc foarte tare să fac dragoste cu tine pe o insulă pustie. Să mă simt Robinson.

M-a sărutat delicat.

- Insula era într-adevăr pustie şi foarte mică. Un adevărat rai pentru îndrăgostiţi. Pentru fiecare pereche de îndrăgostiţi se găseşte câte o insulă. Ne-am întins pe nisip şi mi-am amintit brusc de masaj.Ca să te simţi Robinson, îţi voi face un masaj aşa cum făceau băştinaşii.

- Cum făceau băştinaşii?

Matvei era interesat.

- Da! Intinde-te pe burtă! i-am spus.

Şi amintindu-mi cursurile de la „Academia Vieţ ii Private”, am început să conturez „zigzaguri de dragoste” pe spatele lui marc, mergând de pe umărul drept până pe cel stâng şi coborând în jos pe diagonală, am luat-o într-o parte pe cele mai sensibile părţi ale bărbatului şi, ţinându-mi respiraţia, mi-am trecut mâinile în sus de-a lungul coloanei vertebrale. După cinci astfel de mişcări Matvei începuse deja să toarcă de plăcere.

Câteva cercuri în jurul noadei spinării, care este responsabilă cu concentrarea energiei sexuale la bărbat, apoi mâinile mole au început să deseneze semicercuri în jurul feselor şi iarăşi, unind mâinile în timpul inspirării in-am ridicat spre noadă.

Inspirarea întăreşte energia sexuală, de aceea orice mişcare, dacă este făcută în timp ce inspiri, activează dorinţa la bărbat şi la femeie. Fiecare femeie trebuie să îşi amintească faptul că poţi face totul perfect din punct de vedere tehnic, însă fără fluxul energetic acestea nu vor fi decât nişte mişcări mecanice.

Era clar că Matvei simţea energia mea sexuală; rămăsese puţin nemişcat şi în curând începuse să ia iniţiativă.

Când ne-am revenit amândoi, Matvei m-a privit cu admiraţie şi a spus:

- Cât de serios este totul la voi, la băştinaşi! Sper că după o aşa fericire jertfa nu va fi mâncată! Nu, sc pune numi» la saramură în apă de mare, am început cu să râd şi, scufundându-mă, am început să înot încet spre iahtul ce se legăna pe apă.

- Pentru un aşa masaj nu îmi pare rău să-mi dau viaţa! a spus Matvei, prinzându-mă din urmă.

1903

- Pentru un aşa masaj nu îmi pare rău să îmi dau viaţa! a mormăit Mark mulţumit, întinzându-se pe pat. Şi cine te-a învăţat să faci acest masaj?

- Mătuşa! am răspuns, lăsându-mi modest ochii în
jos.

„Câteva mişcări fac minuni cu bărbatul, mi-a venit ideea satisfăcătoare, trebuie să învăţăm toate fetele arta masajului erotic. Aşa cum în India femeia adevărată trebuia să cunoască 64 de tipuri de artă”.

Dimineaţa de sâmbătă începuse cu un masaj delicat şi cu un sex la fel de delicat. Odată mătuşa îmi explicase aproape patru ore că alintările de dimineaţă sunt cea mai puternică armă. Tocmai dimineaţa îl putem controla pe bărbat în întregime.

Manifestarea de dimineaţă a vigurozităţii lui este cea mai bună posibilitate de a-l mulţumi şi bucura pe bărbat. Cea care va fi cu bărbatul în acest moment poate şi să potolească dorinţele lui arzătoare şi îi va ocupa gândurile toată ziua.

Dacă doreşti ca bărbatul să îţi dăruiască toată dorinţa lui, niciodată să nu respingi dragostea de dimineaţă, mi-a spus mătuşa. Dacă el, încă adormit, se apropie de tine, bucură-te, căci înseamnă că este al tău. Dacă nu e deloc timp, sărută-l pur şi simplu, dar nu pe buze, cipe unul dintre locurile lui sensibile. Dacă vrei ca el să îţi aparţină numai ţie, începe dimineaţa cu dragoste.

Urmând sfatul mătuşii, am început dimineaţa de sâmbătă cu săruturi şi, în acelaşi timp, cu masaj.

- Unde ai învăţat asta? m-a întrebat Mark suspicios.

- M-am antrenat cu banane! l-am lămurit eu, păstrând chipul sfios.

- Da, cu tine nu te poţi plictisi! Iar din exterior pari aşa o doamnă respectabilă! a zâmbit Mark.

- Cred că totul este în limite respectabile, am ridicat din umeri. Gata cu alintatul, acum ridică-te! Ne aşteaptă nişte treburi măreţe! am glumit şi am început să îl dau jos din pat.

Urmând sfaturile mătuşii, am hotărât să îi dau şansa să îşi manifeste gusturile şi să aranjeze camerele pentru oaspeţi şi să modifice puţin aranjarea lucrurilor în sufragerie. Mark era măgulit că m-am adresat lui pentru sfaturi şi a început să cumpere cu plăcere diverse lucruri de la magazine.

Primele plimbări pe la magazine sunt aşa de intime, ca şi primele săruturi. Cel mai important este să îţi placă şi să îţi aminteşti că bărbaţilor le trebuie maximum o jumătate de oră până se decid.

2003

„Cel mai important este să îţi placă şi să îţi

aminteşti că bărbaţilor le trebuie maximum o jumătate de oră până se decid”, mi-am amintit.

Magazinele cu fel de fel de nimicuri inspirau fantezia designerilor şi varietatea lucruşoarelor mărunte, pe care ai fi dorit să le examinezi. Desigur, nu am termi-nat cumpărăturile într-o jumătate de oră, însă apucasem totuşi să aleg o cravată pentru Matvei. Când ne-am întâlnit după patruzeci de minute la cafenea. Admirând iahtul, nc-am împărtăşit impresiile.

- Da, ţi-am găsit un sarafan, dar se pare că trebuie să îl probezi, şi-a amintit brusc Matvei.

- Ţi-am lăsat cămaşa pe mai târziu, căci şi eu m-am temut să nu-ţi greşesc măsura. Hai să mergem să le probăm!

- Da, e o idee bună! Cred că ar fi bine să începem cu cămaşa, fiindcă am impresia că îţi va lua mai mult timp să îţi alegi sarafanul, a spus Matvei, achitând cafeaua şi ridicându-sc.

După ce am ajuns la magazin, l-am rugat pe vânzător să îmi arate cămaşa pe care o alesesem mai înainte. Când Matvei a ieşit din cabina de probă ca să ne arate cum îi vine cămaşa, am rămas uluiţi şi eu şi vânzătorul. Ori e vorba de o croială deosebită, ori de o anumită nuanţă, însă cămaşa îl făcea pe Matvei incredibil de atrăgător.

- Soţia dumneavoastră are nişte gusturi minunate! mi-a lăudat alegerea vânzătorul.

- Da, a aprobat Matvei. Ştii, la această cămaşă merge o pereche de blugi. Mi-aţi putea recomanda ceva? s-a adresat Matvei vânzătorului.

Iar vânzătorul, bucuros, a început să ne aleagă blugi. Unii aveau modele neobişnuite, mai degrabă erau potriviţi unor bărbaţi cu alte orientări sexuale, iar câţiva pantaloni stăteau aşa strânşi pe corp,

făcând picioarele să pară mult prea lungi, iar fesele foarte pronunţate.

Aveţi nişte modele tare ciudate! i-a spus Matvei vânzătorului.

- De ce ciudate? Sunt pentru homosexuali, a răspuns vânzătorul calin. Pot face lucruri foarte bune, să scoată în evidenţă figura şi să o facă mai masculină.

- Draga mea, unde m-ai adus? s-a pornit pe râs Matvei.

-Aici nu era nicăieri scris că acest magazin este pentru homosexuali, am început să mă justific. Dar cămaşa şi blugii îţi vin foarte bine. Trebuie să plătim pentru ele, aşa ca le luăm.

Matvei a plătit pentru cumpărături şi noi, continuând să râdem, am ieşit din magazin.

- Acum te voi duce la un magazin unde sper că nu vom întâlni lucruri neaşteptate, a spus el.

Magazinul de articole de damă era plin cu mărgele, diverşi pantofi, pălării şi, desigur, tricouri sport, sarafane şi fuste de toate culorile şi modelele. Te dureau ochii de atâtea culori pestriţe. Dacă aş fi fost singură, aş fi petrecut acolo o jumătate de zi, probând şi cheltu- indu-mi toată averea. „Dar nu trebuie să încerc răbdarea bărbatului!” - mi-ain reamintit şi m-am uitat întrebătoare la Matvei.

- Ştii, mi-a plăcut modelul acela.

Şi Matvei mi-a întins ceva de culoare alb-roz cu volă- naşe şi şnururi. De obicei nu îmi cumpăram lucruri de acest fel, preferând haine mult mai serioase şi elegante. Astfel am făcut descoperirea că lui Matvei îi plac fetele mult mai romantice. însă sarafanul cu umerii dezveliţi, cu corset în partea de sus şi cu o fustă largă, mă transforma într-o fetiţă din secolul trecut.

Este superbă, a spus Mark uimit, când am ieşit din cabină. Ştii, mai am nevoie de nişte mărgele, nişte cercei lungi şi nişte sandale, a spus Matvei, chibzuind o clipăşi, după ce i-a şoptit ceva vânzătorului, mi-a pus nişte mărgele şi cercei.

în sfârşit, după ce a ales ceea ce îi plăcea, mi-a adus şi o pereche de sandale. Mă simţeam Galatea, pe care o crease Pigmalion. Iar Matvei, era clar, se simţea Pigmalion, şi fiecare amănunt nou îl făcea să se îndrăgostească şi mai tare de creaţia sa. După ce m-a privit sâcâitor, a adus de undeva o pălărie roz şi, mijindu-şi ochii, vizibil încântat de rezultatul propriilor eforturi, a spus: „Acum e gata!”

1903

- Acum e gata, a spus Mark, alegând şi ultima veioză.

Mi-a plăcut să merg cu Mark la magazin în Geneva (Geneva era mai aproape de Chamonix decât Parisul.) Acesta era un proces de colaborare la opera de artă. Dar cel mai important este că ne plăceau aceleaşi lucruri. De parcă eram pe aceeaşi lungime de undă. Nu trebuia decât să îmi atragă ceva privirea, că Mark imediat se oprea şi el asupra acestui lucru şi dădea din cap, apro- bându-mi alegerea. Iar când lui Mark îi plăcea ceva, mă uitam la acel lucru într-un mod nou şi descopeream multe lucruri interesante pentru mine. Era ca şi cum priveam lumea prin ochii lui Mark, iar lumea avea alte culori, alte limite. Am petrecut o oră în magazinul de mobilă; am ales toată mobila pentru sufragerie, dormitor şi am comandat veioze. Spre deosebire de mine, Mark alegea totul într-o gamă serioasă, bej-auriu şi albastru-deschis, şi nimic de culoare roz şi verde-deschis. Da, bărbaţii au o cu totul altă percepţie a culorilor. Pentru ei culorile pen- tru dormitor care îi incită sunt cele întunecate, în timp ce nuanţele de roz îi fac delicaţi, dar nu

[redacted]

pasionali. Eram gata să achit, când Mark m-a oprit.

- Lasă-mă pe mine să plătesc, a spus Mark.
- Dar asta costă foarte scump, m-am pierdut eu.
- îmi pot permite, a spus Mark simplu.

Aş fi dorit să îl contrazic, dar m-am oprit. Dacă bărbatul doreşte să investească bani în casa ta, înseamnă că începe să se simtă stăpân. Desigur, bărbaţilor nu le plac magazinele, dar ei adoră momentul când trebuie să plătească, asta le

demonstrează poziţia lor socială şi posibilitatea de a plăti. Când dau banii sau completează un cec, îşi arată puterea întregii lumi. De aceea, dacă bărbatul este pregătit să plătească, nu trebuie să îl umileşti refuzându-l, punându-i astfel sub semnul întrebării posibilitatea lui de a plăti. Trebuie să îi permiţi bărbatului să investească în tine. Nu se spune degeaba că: „Femeile cheltuiesc, iar bărbaţii investesc”.

- De aceea, când voi veni data viitoare la tine, mă voi simţi ca acasă, a continuat Mark.

- Când vei veni data viitoare? am întrebat. Te pregăteşti să pleci?

- Desigur, mă aşteaptă pacienţii şi lucrarea ştiinţifică! a răspuns Mark, ca şi cum era de la sine înţeles.

în mine îngheţase tot. „Pentru ce ai venit? voiam să întreb. Ca să mă chinui?” Simţind că acuşi voi spune cine ştie ce prostie sau că voi izbucni în lacrimi, zâmbind, am spus că trebuie să ies un minut. Intrând în toaletă, am respirat de câteva ori adânc, încercând să mă conving: „Răbdare, numai răbdare!”, am etalat un zâmbet pe faţă şi mi-am amintit ce mă învăţase mătuşa.

r

Unim degetele mari cu arătătorul de la ambele mâini,

făc

ând inelul Venerei, şi punem degetele în colţu-

- .Varia, eşti obosită? m-a întrebat Mark speriat.

- Nu, totul e bine! Când pleci? până la urmă nu ra-am putut abţine şi i-am pus lui Mark întrebarea care mă chinuia.

- Peste două zile, dar am de gând să te iau cu mine! a spus Mark foarte natural.

- Să mă iei cu tine? De ce? mă încurcasem de tot şi deja nu mai înţelegeam nimic.

- Priveşte ce inel, mi-a spus Mark fără să-mi răspundă, trecând pe lângă magazinul de bijuterii.

în vitrină era expus un inel cu un diamant mare. Stând la soare, vânzătorul a deschis imediat magazinul.

- Da, un mic diamant pentru un aşa diamant ca dumneavoastră! a spus, adresându-se mie. Vreţi să îl încercaţi?

în timp ce mă gândeam, Mark a şi intrat în magazin. Am examinat inelul.

- Trei carate, prelucrare belgiană, aur roz, a început să laude vânzătorul inelul. Fericit acel bărbat care are o femeie ce merită un aşa inel, a observat vânzătorul, privindu-mă cu o oarecare invidie.

- Da, sunt un bărbat fericit, a întărit Mark. Am o femeie pe al cărei degeţel mă pregătesc să pun un inel de logodnă!

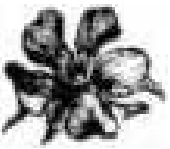

Aţi făcut alegerea corectă! a spus vânzătorul şi mai departe nu prea am înţeles la ce se referea - la alegerea inelului sau la alegerea mea.Capitolul 21

Al dumneavoastră este acest bărbat?

Este important să ştii ce vrei

2003

A

ţi făcut alegerea corectă, m-a felicitat vânzătorul. Se vede că insula se afla sub deosebita ocrotire a zeului comerţului, Mercur, aşa că nu o puteam părăsi deloc. Ne îndreptam deja spre iaht cu două sacoşe mari de cumpărături şi cu haine, când în drumul nostru s-a ivit un mic magazin de bijuterii. Atenţia mi-a fost atrasă do o cruciuliţă neobişnuită cu lazurit, iar eu, imagi- nându-mi cât de elegant va arăta la gulerul descheiat al unei cămăşi, am hotărât să i-o dăruiesc lui Matvci.

- Matvei, aşteaptă-mă un minut, l-am rugat.

- Alt magazin?! m-a întrebat Matvei cu o groază prefăcută.

- Da, un ultim detaliu caro să îţi desăvârşească

imaginea ta sexy, i-am răspuns.

Şi l-am rugat pe vânzător să îmi aducă cruciuliţa. Vânzătorul a luat-o din vitrină şi i-a întins-o lui

Matvei.

- Aceasta este o cruciuliţă deosebită, de la mănăstirea de călugări din Montenegro, şi protejează pe cel care o poartă, ne-a explicat vânzătorul şi mi-a lăudat alegerea.

Culoarea albastră a lazuritului accentua ochii albaş- tri-oţel ai lui Matvei, făcându-i mai delicaţi şi mai profunzi. Cruciuliţa nu era scumpă, în jur de cincizeci de dolari, iar un astfel de cadou, conform concepţiei străbunicii, denotă atenţie faţă de bărbat, dar nu dezlănţuie asupra lui un potop de cadouri şi emoţii.

- Sper să te protejeze de toate necazurile, i-am şoptit lui Matvei.

- Mulţumesc, mă va apăra, de acum încolo o să am numai noroc, a răspuns el, sărutându-mă pe nas.

Obosiţi şi mulţumiţi de achiziţii şi unul de celălalt, ne-am întors pe iaht. Comandantul, pierzându-şi orice speranţă că ne vom întoarce, se apucase să gătească el peştele pe care îl cumpărasem de dimineaţă. Cu ocazia cumpărăturilor, am adus şi o sticlă de vin şi am aprins o lumânare. Legănarea iahtului pe valurile mării, cerul înstelat, hrana gustoasă şi vinul ne-au dat o dispoziţie filosofică şi gânduri despre viitor. Mâine este ultima zi pe iaht, apoi vom mai petrece o zi în Split şi vom zbura spre casă.

- Vrei deja să te întorci acasă? l-am întrebat pe Matvei. El stătea întins, cu capul pe genunchii mei şi privea stelele.

- Da, vreau, tu nu? a mormăit Matvei. Doresc eu oare să mă întorc în bârlogul meu friguros de burlac, unde nimeni nu îmi poartă de grijă, nu îmi dă să mănânc, nu îmi face masaj, nu mă bucură cu un mic cadou?...

Ce trist e totul! Cred că exagerezi totuşi! i-am replicat eu.

- Vreau numai să-ţi trezesc compătimire şi să te rog să-mi vii în ajutor!
- Şi cum te-aş putea ajuta?
- Să îţi părăseşti logodnicul ăla idiot şi să fugi cu mine.
- Nu este idiot! m-am ridicat în apărarea logodnicului meu imaginar.
- Cu aşa o fizionomie ca a lui în fotografii nu poate să fie deştept, a continuat Matvei să îl critice pe bietul Kris, care nici măcar nu bănuia ceva din toate astea.
- Nu ţi-au plăcut fotografiile mele? am întrebat pe un ton supărat.
- Ştii, când am văzut fotografiile alea am înţeles că nu eram pregătit să te pierd, dar în acelaşi timp nu îmi pot imagina cum e să fii alături de o femeie pentru toată viaţa.

„Asta este începutul sfârşitului, m-am gândit eu, acum Matvei o să înceapă să aducă o tonă de argumente logice, să îmi explice ce îl opreşte să mă ceară de nevastă. Poate o să-şi amintească de faptul că eu locuiesc şi lucrez în Petcrsburg”. Şi nu am apucat să-mi zic gândul până la capăt, că Matvei a şi continuat:

- Iar ţie o să-ţi fie foarte greu să găseşti un loc de muncă la Moscova! Tu tc-ai obişnuit să locuieşti în apartamentul tău, iar la Moscova va trebui să închiriczi un apartament... — au continuat raţionamentele.
- Matvei, ce tot spui acolo? m-am prefăcut că nu înţelegeam nimic.

Stăteam deja unul în faţa celuilalt, deasupra noastră strălucea discul portocaliu al lunii, iar eu mă gândeam că o asemenea noapte e mai potrivită pentru discuţii romantice despre dargoste, şi nu pentru analiza rece a situaţiei. Oare toate eforturile mele se dovediserăzadarnice, doar in-am străduit aşa de mult. Voiam să plâng în hohote şi, oricât mă străduiam să nu izbucnesc, lacrimile îmi picurau uşor din ochi. Matvei a văzut cum la lumina lunii genele mele străluceau şi, zăpăcindu-se, m-a luat în braţe şi, după ce m-a aşezat pe genunchii lui, a început să mă sărute tandru.

- Copila mea, iartă-mă că îndrug proastia asta. Vom hotărî totul, găsim noi o soluţie. Lasă-l pe tolomacul ăla şi mărită-te cu mine!

Era vizibil că nici el nu se aştepta să zică una ca asta. Am îngheţat şi dintr-odată, cu toată conştiinţa mea clară, am realizat că nu doream să mă mărit cu Matvei, că are dreptate că nu poate sta o viaţă întreagă alături de o singură femeie, iar eu nu doresc să mă aflu într-o continuă luptă cu toate pretendentele lui. Şi că toată această romanţă nu fusese decât o lecţie pentru învăţarea legilor realităţii. M-am convins că totul funcţionează, m-am convins că orice nerespectare a acestor legi duce la dureri sufleteşti şi că bărbaţii, oricât de mult ar declara că s-au schimbat în atâtea milioane de ani, au rămas de fapt aceiaşi şi că tot legile junglei le aplică, unde masculul va urma acea femelă la care observă cel mai mare potenţial energetic. Deoarece numai o astfel de femelă îi oferă posibilitatea să se manifeste, şi cu cât este mai aprigă lupta pentru ea, cu atât mai puternic va deveni bărbatul. Iar cea care i se dăruieşte fără luptă îşi pierde valoarea în ochii

bărbatului. „Preţuieşte-te pe tine însăţi, şi astfel te va preţui toată lumea!” — mi-a trecut prin minte, iar cu, privindu-l atentă pe Matvei, i-ain răspuns spre surprinderea mea.

190

- Acum este prea târziu!Acum este prea târziu! am răspuns uimită la propunerea lui Mark de a mă **3** căsători cu el.

Am tăcut tot drumul de la Geneva la Chamonix, întrcbându-mă dacă doresc să mă căsătoresc acum, când în faţa mea se deschid atât de multe posibilităţi, când în sfârşit am înţeles şi am simţit legile de bază care îi conduc pe bărbaţi şi pe femei. Poate că mătuşa are dreptate şi Mark nu este bărbatul meu şi că ce este cel mai important este înainte. Cunoscând legile, pot acum să atrag şi să scot din minţi orice bărbat: pe rege, preşedinte, şeic etc. Pot schimba lumea. Poate că până acum m-am iluzionat, dar înainte de a refuza toate aceste iluzii a trebuit să verific cât sunt de ireale. Mark, probabil simţindu-mi dispoziţia gânditoare, tăcea şi el. Şi numai când am ajuns în Chamonix, după ce ne-am schimbat şi am venit pe verandă ca să bem ceai, am spart tăcerea.

- Chiar ţi-a plăcut inelul? m-a întrebat Mark pe departe, deschizând cutiuţa cu inelul. Diamantul reflecta fel de fel de nuanţe la lumina soarelui.

- Da, este foarte frumos! De fiecare dată sunt uimită de gusturile talc impecabile! am răspuns cu admiraţie, privind inelul.

- Insă frumuseţea lui nu se compară cu a ta!

Cu ce frază banală încercase să îmi facă un compliment! L-am privit neîncrezătoare, încurcată din cauza emoţiei. Mark, simţind că m-am prins de falsul lui, a mormăit, corectându-se:

Mie chiar îmi place să mă înconjor cu lucruri frumoase. Asta suna şi mai ciudat, ca şi cum Mark mă considera doar un alt obiect frumos care îl înconjoară. Doamne, Varia, am străbătut mii de kilometri ca să îţi

spun că te iubesc şi în schimb acum stau şi analizez frumuseţea acestui diamant.

După cc a tuşit ca să îşi adune forţele, Mark recunoscuse totuşi că mă iubeşte. Şi, scoţând inelul din cutie, mi l-a pus pe deget.

- Vrei să fii soţia mea?

Dar, pentru că nu a primit nici un răspuns, şi-a pierdut graiul.

- De ce e târziu? Ce s-a schimbat în aceste trei luni? s-a supărat Mark vizibil, nepregătit pentru o astfel de întorsătură.

- Eu m-am schimbat! am răspuns, convingându-mă mai mult pe mine decât pe el.

2003

— Eu m-am schimbat! mi-am dat verdictul. Chiar m-am schimbat în acest an! am spus tare, cu mult optimism.

Şi, apropiindu-mă de oglindă, am anunţat tare şi puternic:

- M-am schimat! Mulţumesc, străbunico!

M-am întors cu Matvei din Croaţia ca două persoane străine, ca şi cum soarta noastră fusese pecetluită în acea noapte cu lună şi cuvintele nu-şi mai aveau rostul.

Dar cel mai ciudat era că nu mă mai necăjeam. Se pare că toate supărările mele, toate emoţiile s-au stins în acel moment când luasem hotărârea că nu va mai fi nici o continuare a relaţiei. Şi cursurile de la şcoala de business se încheiau, aşa că ne mai rămăsese doar un modul să îl petrecem împreună.Jm

în acest an multe s-au schimbat, dar în primul rând eu. Simţeam că aveam mare nevoie să mă întorc în Chamonix şi să mă întâlnesc cu patronul hotelului, să iau mai multe informaţii. Poate că acela era într-adevăr portretul străbunicii mele şi sângele mă atrăsese acolo unde trebuia să ajung. „Se pare că mă vor concedia”, m-am gândit, dar nu ştiu de ce această perspectivă nu mă supăra. Am hotărât: „Ei, fie, am să deschid o şcoală pentru femei şi le voi învăţa legile universului bărbaţilor şi cum să guverneze acest univers”.

în dimineaţa următoare mi-am sunat şeful şi i-am comunicat că trebuie să mă întorc urgent în Chamonix pentru reglarea unor probleme de familie.

- Şi când vei lucra? mi-a pus şeful întrebarea rezonabilă.

- Cred că după ce mă întorc voi mai lucra încă două luni şi după aceea voi demisiona! am răspuns cât se poate de calmă.

- Ştiam cu că nu trebuia să te las să mergi la şcoala de business. Toţi mi-au spus că, odată ce primesc o educaţie în domeniu, subalternii dispar, dar eu nu am vrut să cred.

- Nu vă necăjiţi, am încercat să îl calmez pe şef, cum le trece ameţeala din cauza succeselor, mulţi se vor întoarce la locul de muncă. Dar mie chiar îmi trebuie să lămuresc anumite probleme cu cineva. Voi pleca joi seara şi luni voi fi deja la muncă. Numai vineri nu voi fi - am început eu să mă milogesc pe un ton jalnic.

Bine, s-a milostivit şeful. Du-tc la Chamonixul tău şi să îmi aduci o sticlă de vin franţuzesc. Vom bea împreună pentru începutul unei noi vieţi.■ ŢP"W----------

Capitolul 22

începutul unei noi vieţi, a următoarei, dar nu a celei din urmă

1903

Ei bine, să bem pentru începutul unei noi vieţi! a spus mătuşa, ridicând cupa cu vin franţuzesc de colecţie.

Trecuseră două zile de la plecarea lui Mark şi în sfârşit venise pe la mine mătuşa. Eram tare bucuroasă de sosirea ei. Ne aşezaserăm la aceeaşi masă pe verandă unde stătusem nu de mult cu Mark şi serveam vin cu ocazia sosirii ei.

- Pentru începutul unei noi vieţi! am repetat eu, ridicând cupa. E adevărat că încă nu ştiu care e această nouă viaţă, dar ceva îmi spune că dumneavoastră ştiţi deja. M-am uitat la mătuşă cu dragoste şi am exclamat: Mătuşă! Ce bucuroasă sunt să vă revăd! Aşa mult v-am aşteptat să veniţi!

- Te cred, fata mea, te cred! a spus mătuşa. După cum văd, nu mai eşti moartă după Mark! W

- De fapt, m-am necăjit foarte tare când a plecat. Şi până acum nu sunt sigură că am procedat corect, res- pingându-i propunerea. A trebuit să îmi amintesc toate practicile de eliberare de supărare! - mi-am împărtăşit durerea cu mătuşa.

- Vezi că e bine că ai avut cc face? a zâmbit mătuşa. Şi ce te-a ajutat cel mai mult?

- Am făcut o călătorie în lumi paralele! M-am aşezat într-o maşină a timpului imaginară şi am mers cu cinci ani în viitor - mi-am văzut viitorul cu Mark, apoi am mai trecut încă cinci ani în viitor şi am văzut viitorul fără el, i-am povestit mătuşii.

- Dar te-am învăţat eu asta? m-a întrebat mătuşa uimită.

- Nu, am inventat eu asta. îmi era aşa de greu, mă chinuiau îndoielile dacă procedasem corect rcspin- gându-l. Aş fi dorit să mă arunc în braţele lui şi să îl implor să so întoarcă, nu mai puteam dormi şi practic încetasem să mai mănânc. Şi, într-o noapte când nu puteam dormi, mi-am spus: poate că ar trebui să văd viitorul pentru a simţi corectitudinea alegerii mele.

Şi atunci m-am urcat pe un glob dc aur 107 etaje şi, urcând pe 17 trepte până la etajul 108, am ieşit într-un coridor al timpului şi am deschis uşa spre o cameră cu o corabie zburătoare. Am urcat pe acea corabie şi am zburat în gând spre viitor, m-am uitat la viaţa noastră împreună şi apoi m-am uitat la viaţa mea fără el.

Am încercat să îi descriu în detaliu acţiunile mele mătuşii.

- Da, draga mea, c clar că faci progrese, a spus mătuşa, privindu-mă cu interes. Şi ce ai mai văzut?

Când am intrat în lumea unde eram cu Mark, am văzvit cum stăteam amândoi pe nişte şezlonguri la malulmării şi priveam înduioşaţi spre un băieţel care se juca, pare că era fiul nostru. Imaginea răspândea linişte şi fericire, mi-am amintit eu.

- Şi ce ai văzut în lumea fără Mark? mătuşa părea vizibil interesată.

- M-am văzut în mijlocul unei săli, înconjurată de o mulţime de fete care râdeau şi zâmbeau, probabil elevele mele. în întâmpinarea mea venea alt bărbat, iar în ochii lui era zugrăvită aşa o dragoste pentru mine, aşa un respect! în el se vedea că era o aşa putere interioară, aşa un caracter autoritar, iar eu am înţeles că fără această întâlnire toată viaţa voi căuta ceva. Ştiţi, mătuşă, ar fi fost mai simplu dacă unul dintre tablouri ar fi fost întunecat şi posomorât, iar cealălalt vesel şi luminos. Dar amândouă aceste drumuri erau bune.

- De ce nu l-ai ales pe Mark? m-a întrebat mătuşa, privindu-mă nedumerită.

- Când m-am întors din acea călătorie am înţeles dintr-odată că, dacă mă întorc la Mark, voi proceda necinstit faţă de el. Chiar devenind soţia lui, tot timpul voi simţi chemarea acelui bărbat. Sau poate că asta nu a fost decât o farsă a imaginaţiei, poate că peste cinci ani voi fi singură şi nefericită şi vă voi plânge pe genunchi şi mă voi certa pentru prostia mea?

M-am uitat la mătuşă.

Mereu facem o alegere! în fiecare secundă alegem un drum sau altul, dar tu ai ales drumul mult mai greu. Pentru că bărbatul despre care vorbeşti este unul dintre aceia pe care îi hotărăşte soarta omului, iar el nici nu se va uita la tine, la cea care eşti acum, în ciuda tuturor cunoştinţelor şi capacităţilor tale. Ai ştiut numai lucrurile de bază, iar până nu te vei descurca cu toate categoriile de bărbaţi, până nu vei descoperi în tine toatetipurile de femeie, nu îţi vei putea întâlni adevăratul tău stăpân.

Mătuşa m-a privit cu atenţie.

- Poate că pentru asta va fi nevoie de cinci ani, poate şi mai mult. Cine ştie? încă te mai poţi întoarce la Mark.

Şi, oprindu-se, mi-a umplut paharul cu vin.

Tăceam, sorbind vin şi gândindu-ne fiecare la problemele noastre. Mă uitam la munţii înroşiţi de soarele ce apunea şi mă gândeam câte poveşti de dragoste se scurseseră la poalele lor. Care din aceste poveşti a schimbat lumea, şi care a fost dată uitării? M-am întrebat ce poveste mi-aş dori să descriu despre iubirea mea. Mătuşa mi-a întrerupt gândurile.

- Deci, ne strângem lucrurile şi plecăm la Petersburg sau... - mi s-a adresat ea.

- Sau ce? am răspuns eu cu o întrebare la întrebarea ei.

- Sau eşti pregătită să te arunci în necunoscut şi să devii o adevărată stăpână a lumii?

- Dar oare am şanse? am întrebat, încă meditând asupra propriei sorţi.

- întotdeauna sunt şanse, totul depinde numai de tine. Nu poţi să scapi de întâlnirea cu jumătatea

ta, dar numai de tine depinde dacă această întâlnire nu va fi decât un episod trecător, care să lase numai părere de rău, sau dacă aceasta va schimba lumea.

Mătuşa aştepta răspunsul meu.

- Dar de ce totul depinde numai de mine? De ce nu poate să apară pur şi simplu bărbatul care îmi trebuie şi, luându-mă de mână, să mă poarte într-o altă lume? De ce bărbatul nu mă poate găsi să îmi spună că eu sunt soarta lui? iarăşi am pus vechile întrebări.

- Mătuşa m-a privit trist şi mi-a spus:Va trebui să repeţi totul de la început! Pentru că dragostea este o treabă femeiască. Deoarece bărbaţii au alte îndatoriri şi pentru ca privirea bărbatului care te va aprecia sincer să te observe, tu trebuie să te transformi dintr-o piatră ncşlefuită în diamant. Asta este, desigur, o comparaţie banală. Dar acesta este adevărul. Şi cu cât vei avea mai multe feţe şlefuite, cu atât mai multe priviri vei atrage, cu atât mai mare îţi va fi valoarea.

Atunci mi-am amintit de diamantul pe care mi-l dăruise Mark.

- Mătuşă, am uitat cu desăvârşire să vă arăt inelul pe care mi l-a dăruit Mark.

Am fugit în casă. Când m-am întors după câteva secunde cu cutiuţa, i-am arătat mătuşii cadoul.

- Priviţi ce piatră frumoasă, i-am spus mătuşii. Dacă l-am refuzat pe Mark, trebuie să îi dau înapoi inelul? am întrebat-o pe mătuşă.

- Nu, el ţi-a dăruit inelul, preţuind acel timp şi dragostea pe care i le-ai dăruit. Dar, totuşi, ce decizie finală ai luat? m-a mai întrebat o dată mătuşa.

- Dar ce, nu mai am timp să mă mai gândesc? am încercat cu să amân momentul luării deciziei.

- Nu, a spus Sofia Nikolaevna, mijindu-şi ochi.

2003

— Am o surpriză pentru dumneavoastră, a spus proprietarul hotelului.

Sosisem la Chamonix. Iar joi seara, după ce ajunsesem la hotel, priveam totul cu alţi ochi. Aveam impresia că fiecare cărămidă păstra amintirea străbunicii mele.

După ce am lăsat geamantanele, am înconjurat hotelul şi m-am apropiat de verandă, privind Mont Blancul. Soarele era cald, iar mobila de vară fusese deja pusă pe verandă. Mă uitam la măsuţa de paie elegant împletită şi la scaune şi îmi imaginam desluşit evenimentele caro avuseseră loc cu o sută de ani în urmă. După ce m-am uitat încă o dată la munţi, am intrat în hotel.

întâlnirea cu proprietarul era planificată pentru a doua zi şi aveam înainte o seară întreagă. „Ce interesant, m-am gândit, când am intrat în această vilă prima dată, totul mi se părea străin, dar a trebuit numai să aflu că a aparţinut străbunicii mele, că fiecare lucru a căpătat un sens deosebit".

Revoluţia bolşevică distrusese multe case, iar oamenii îşi pierduseră multe lucruri, dar cel mai important, ei îşi pierduseră acele locuri unde ar fi putut să îşi adune puterile. Din păcate, înţelegerea acestor lucruri le capeţi când ai în jur de 30 de ani şi când începi să priveşti într-un mod nou valorile familiale şi acele lucruri pe care le-au strâns cu dragoste străbunicii tăi. Cunoaşterea istoriei neamului său dă omului o susţinere imensă, este ca şi cum dai viaţă puterii adormite a strămoşilor tăi. Şi, urcând pe scară, m-am oprit încă o dată în faţa portretului cneaghinei Rcnar.

„Ce crezi, am procedat corect că l-am respins pe Matvci?" — am întrebat-o pe străbunică în gând. Ochii mari albaştri priveau atenţi şi gânditori şi numai două gropiţe mici pe obraji făceau faţa să pară un pic vicleană. Evident, străbunica nu mi-a răspuns, dar numai cunoaşterea că exact în acest loc cândva ea s-a chinuit cu aceleaşi îndoieli m-a încurajat.

Dimineaţa m-am întâlnit cu noul proprietar al hotelului. Acesta era Antuan, un francez puţin slăbuţ, dar

musculos, c:u ochi verzi, sprâncene dese coborâte, ce semăna mai mult cu un instructor de schi decât cu dire- corul hotelului.

Prinzându-mi privirea uimită, a zâmbit şi mi-a explicat că a fost

destul de mult timp instructor, dar după aceea a plecat să lucreze în Australia şi când s-a întors după câtiva ani în Chamonix a cumpărat această casă părăsită şi, după ce a restaurat-o, a făcut-o hotel.

- Din păcate, când am cumpărat-o, aproape toate lucrurile fuseseră vândute sau pierdute, a trebuit să restaurez multe fotografii vechi, dar se pare că am izbutit să trezesc atmosfera de art, deco, a încheiat Antuan, mândru de propriile realizări.

- Da, aţi reuşit într-adevăr să realizaţi imposibilul, îmi imaginez ce mult timp, energie şi bani au necesitat toate astea, l-am lăudat eu.

Mă privea atent şi, probabil ajungând la aceeaşi concluzie, a spus:

- Dar chiar semănaţi cu străbunica dumneavoastră. Ştiţi, devenind deodată încrezător în sine şi zâmbind, când mă uitam la portretul străbunicii dumneavoastră mă gândeam că aceasta era acea femeie pe care aş putea să o iubesc şi îmi părea tare rău că trăise cu o sută de ani în urmă. Chiar şi în cele mai îndrăzneţe vise nu îmi puteam imagina că voi întâlni cândva o femeie aşa de asemănătoare ei, a continuat el încet.

Am plecat ochii în jos, ruşinată.

- Sper că semăn cu ca nu doar fizic, am răspuns eu încet.

Atunci poate vi s-ar părea interesant să aflaţi ceva despre ea, a spus Antuan şi, ridicându-se de la masă, s-a dus în fundul camerei

.L-am urmat curioasă. Am urcat la primul etaj şi am intrat în cabinet. Mobila franţuzească albită şi cabinetul îl preschimba în ceva uşor şi străveziu. 0 masă cu picioare încovoiate, un cămin din marmură albă, nişte sertare deschise pline cu cărţi în diferite limbi şi un tablou deasupra căminului cu un mac cu patru petale.

Parcă intrasem în budoarul cneaghinei Renar. îmi imaginam ce grozav ar fi să citeşti sau să admiri Mont Blancul, întinsă pe canapeaua de piele de culoarea triştii. în timp ce visam aşa, Antuan s-a apropiat de un birou elegant şi a scos un inel de argint, înnegrit de timp.

— Iată surpriza mea! a spus el solemn şi mi-a întins inelul. Când mi s-a spus că vă interesează cneaghina Renar, mi-am amintit de el şi am hotărât că poate pentru dumneavoastră toate aceste vă vor fi de folos.

Am luat emoţionată inelul vechi şi, pierzându-mi graiul de uimire, m-am uitat la comoara ce se crezuse pierdută pentru totdeauna.

1903

Încă mai tăceam, prinsă în amintiri.

Mi-am amintit încă o dată toate întâlnirile cu Mark, toată frumuseţea, toată durerea, toate iubirile mele nebuneşti şi că, mulţumită mătuşii, aflasem despre energia femeii, despre starea gospodinei, copilei, amantei şi reginei. Aveam impresia că de-abia terminasem şcoala elementară şi că în faţa mea se deschide posibilitatea de a mă perfecţiona mai departe. Şi cu cât voi deveni mai desăvârşită, cu atât mai mare va fi premiul care mă va aştepta la sfârşit. m-

- Ştii, dacă Mark chiar ar fi vrut să fie cu tine, nu ar fi renunţat fără să lupte, a întrerupt tăcerea mătuşa. Te-ar fi acoperit cu scrisori sau te-ar fi adus cu de-a sila la Petersburg. Dar el a ales deja. Tu vrei numai să prelungeşti starea de agonie, a spus mătuşa sever. Uneori amputarea unui membru salvează viaţa!

- Mătuşă, dar de ce este aşa de importantă decizia mea? Nu aş putea să învăţ arhetipurile bărbaţilor şi în acelaşi timp să trăiesc cu Mark? - amânând hotărârea, am încercat să găsesc un compromis.

- Nu, atât timp cât gândurile tale şi inima ta vor fi ocupate de el, alţi bărbaţi nu se vor putea apropia de tine. Vor simţi că ai pe cineva. Este timpul să iei nişte decizi hotărâtoare, a spus mătuşa. Să tăiem!

- Ce să tăiem? m-am speriat cu.

- Ataşarea stupidă!

Mătuşa era de neînduplecat.

- *Ridică-te şi imaginează-ţi că la nivelul celui de-al trilea ochi intră o rază ce scoate la iveală imaginea lui Mark din întuneric.* Gata?

- Da, am răspuns eu.

- *Acum cu mâna dreaptă fă mişcări de sus în jos şi de la stânga spre dreapta ca şi cum ai tăia*

această rază, ştergându-l pe Mark din gândurile tale. Repetă, aceste mişcări de trei ori.

Am repetat şi am văzut cu ochiul din mijloc cum imaginea lui Mark începea să dispară.

- *Acum imaginează-ţi această rază care iese din inima ta, luminând acea clipă când simţeaţi afecţiune unul faţă de celălalt.*

- Mi-am imaginat acea clipă când Mark mă consola în orăşelul de zăpadă.Cu aceleaşi mişcări şterge această legătură, mi-a comandat mătuşa.

Am tăiat şi această legătură şi am simţit cum de pe pieptul meu s-a ridicat un sentiment de greutate.

— Acum imaginează-ţi la nivelul plexului solar raza ce scoate din întuneric acel moment când ai manifestat grijă pentru Mark.

Mi-am amintit cum am pregătit ciorba de borş pentru Mark şi am tăiat şi această legătură.

— Iar acum în zona de jos a abdomenului imaginea- zăţi raza care vă luminează cea mai pasională scenă de amor.

Mi-am amintit prima noastră noapte, am retrăit acea emoţie şi pasiune şi cu mare părere de rău am rupt şi această legătură. Am rămas puţin timp în picioare, obişnuindu-mă cu propriile senzaţii şi am înţeles dintr-odată că doream să îmi iau zborul. În

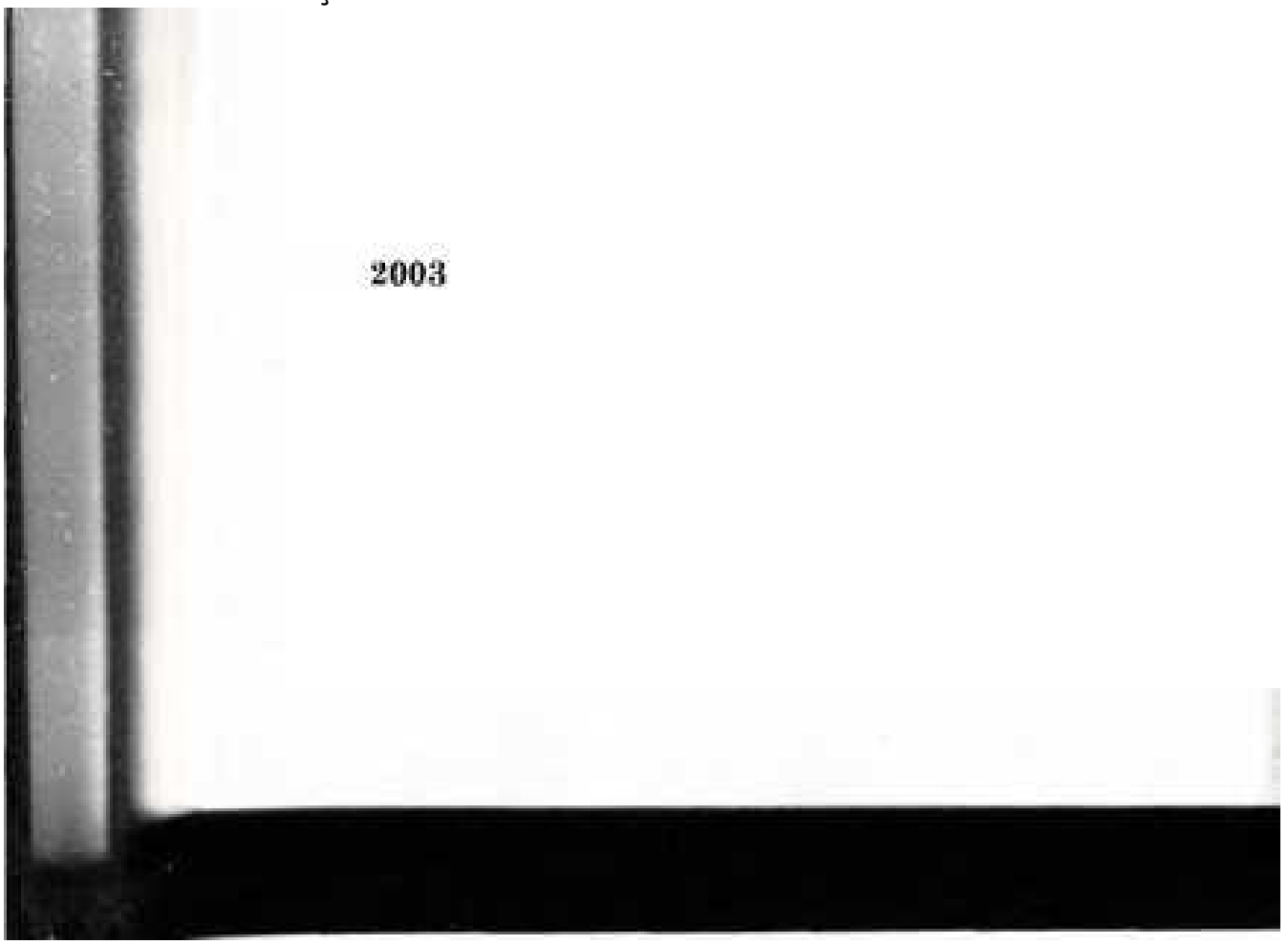

sfârşit m-am simţit eliberată din toate lanţurile pe care eu mi le creasem.

- Sunt pregătită pentru noi descoperiri, am spus, adresându-mă mătuşii.

- Sunt pregătită pentru noi descoperiri! era tot ce puteam spune, încă privind inelul şi amintindu-mi legenda.

M-am întors spre Antuan şi am zâmbit intrigant.

- Se pare că ceea ce este cel mai interesant dc-abia începe.

Sunt de acord, ceea ce este cel mai interesant este mereu înaintea noastră, a recunoscut Antuan. A, da... —şi-a amintit cl brusc. Astăzi au venit cinci doamne din Rusia şi m-au rugat să vă dau o invitaţie la serbare.

- Invitaţie la serbare? m-am mirat cu. Cred că serbarea este o acţiune la care iau parte toţi oaspeţii, iar eu nu cunosc şi nu aştept pe nimeni, tot nu mă puteam dumiri eu.

Am ieşit cu Antuan din cabinet şi am coborât la recepţie. Am deschis plicul şi am văzut exact invitaţia la serbarea „Naşterea femeii în dansul puterilor naturii”, scris pe o frumoasă hârtie argintie. Ridicând din umeri, am rămas intrigată şi nedumerită, aşteptând să vină ora opt seara.

Seara, după ce am coborât în hol, am văzut-o, spre uimirea mea, pe Aruna.

- Cum de aţi ştiut că sunt aici? a fost primul lucru care am întrebat-o.

- Am sunat-o pe Marina şi ea mi-a spus unde tc-aş putea găsi, a răspuns Aruna calm. Ei bine, e timpul să mergem, suntem aşteptate.

- Cine ne aşteaptă? am încercat să clarific.

- Preotcsele stihiilor, mi-a răspuns Aruna calm şi eu nu înţelegeam dacă glumeşte sau vorbeşte serios. Du-te la tine în cameră şi ia inelul vechi, o să ai nevoie de el.

Nu am început să o întreb de unde ştia de inel, ci am acceptat totul ca atare, m-am urcat în cameră şi am luat nepreţuita relicvă.

- Deocamdată dă-mi-l mie! a spus Aruna cu autoritate şi a zâmbit aprobator, observându-mi zăpăceala: 11 vei primi înapoi, nu te teme, deocamdată nimeni nu poate strânge toate pietrele, m-a liniştit şi a ieşit din hotel.

Aruna mergea cu încredere prin Chamonix, ca şi cum îşi petrecuse aici totată viaţa. După vreo douăzeci

de minute am intrat într-o grădină părăsită şi ne-am apropiat de o clădire pe jumătate ruinată cu un miros caracteristic de hidrogen suflurat.

- Unde suntem? am întrerupt eu tăcerea.

- Cândva aici a fost un izvor cu apă caldă, astăzi nu se mai foloseşte, însă puterea şi energia acestui loc au rămas intacte, mi-a explicat Aruna.

De jur împrejurul clădirii ardeau făclii, transformând totul într-un templu mistic. înăuntru se auzea muzică şi Aruna, luându-mă de mână, m-a condus acolo. Am văzut în centru o fântână, iar în jurul ei stăteau patru fete în rochii albastră, galbenă, roşie şi verde. Rochiile se asemănau cu cele descrise de străbunica mea.

Nu mă simţeam bine îmbrăcată în pantaloni de blugi şi tricou. Aruna, probabil simţindu-mi starea, mi-a întins o rochie albă şi o cutie frumoasă, dar goală şi, luând lucrurile mele, a dispărut. Muzica se auzea şi mai tare, iar fata în rochie verde, preoteasa stihiei Apei, şi-a început dansul. Părea îndrăzneaţă şi naturală. Nu se temea să pară haioasă şi veselă. Dansul ei era jucăuş şi poznaş. Se dăruia cu totul dansului, dansa pentru sine şi le permitea şi altora să o admire. În ea licărea bucuria de a trăi şi dorinţa de a-şi împărtăşi bucuria cu toată lumea. Am intrat în dansul ei vesel, simţindu-mă din nou o copilă lipsită de griji şi gata să râd. însă muzica s-a terminat şi fata în veşmânt verde s-a oprit şi mi-a întins un safir.

în această piatră este duhul puterii Apei. Apa te va înzestra cu putere emoţională. Ia-l şi stăpâneşte inimile bărbaţilor, aşa cum stăpâneşti această piatră, a spus ea şi a dispărut.321

Ţineam comoara în mâini şi nu ştiam ce să fac. Amintindu-mi de cutie, am aşezat cu grijă piatra intr-o catifea moale.

A apărut fata puternică în veşmântul galben-verzui. Tot dansul ei era serios şi liniştit, măsurat şi profund. Paşii ei parcă se înfigeau în pământ, adunând energie. Am încercat să mă conformez acestei energii, însă mi-a fost ceva mai greu să mă unesc cu ea. De aceea, m-am simţit uşurată când fata în haine aurii s-a oprit şi mi-a întins un smarald.

- în această piatră este duhul stihiei Pământului. Pământul te va înzestra cu putere fizică. Ia această piatră şi stăpâneşte corpul bărbaţilor, aşa cum stăpâneşti această piatră, a spus fata în rochie galbenă şi s-a făcut nevăzută în întunericul nopţii.

Nici nu apucasem să pun piatra în cutie, că în încăpere s-a ivit impetuoasa fată în rochie albastră, cu faţă de băiat. Arăta îndrăzneaţă şi rece, puternică şi sigură pe ea. Dansul ei mi-a amintit de dansul unei amazoane iubitoare de libertate, era năvalnic şi impetuos. Am intrat şi eu în el, dar simţeam că nu pot prinde deloc în acest ritm, nu puteam prinde starea necesară. Insă mi-am amintit treptat toate tehnicile stării reginei şi mi-am dat drumul într-un ritm îndrăzneţ şi liber.

Când dansul s-a încheiat, fata mi-a întins un diamant şi mi-a spus:

- în această piatră este puterea Aerului. Ea te va înzestra cu putere intelectuală. Ia această piatră şi stăpâneşte voinţa şi mintea bărbaţilor, aşa cum stăpâneşti această piatră.

Şi fata în rochie albastră a dispărut la fel de repede precum apăruse. Mai trebuia să vină şi preoteasa Focului, m-am gândit cu, şi dintr-odată în jurul meu au

început să urdă puternic făcliile, iar în timp ce admiram flăcările roşiatice, pe lespedea de piatră, care acoperea izvorul termal părăsit, a început să ardă cu vâlvătăi focul. O muzică nevăzută a început să cânte puternic şi a apărut fata brunetă în rochie roşie.

— Imaginează-ţi că flacăra se contopeşte cu centrul pasiunii şi repetă toate mişcările după mine! mi-a poruncit fata, punându-şi mâinile în partea de jos a abdomenului şi, dându-şi jos rochia, a rămas dezbrăcată. Numai o curea roşie-aurie îi înfrumuseţa talia.

S-au auzit sunete de tobă şi preoteasa stihiei Focului şi-a început dansul. Picioarele ei se mişcau asemenea unor limbi de foc, zugrăvind opturi şi cercuri. Ritmul a devenit tot mai rapid şi a început să îşi mişte picioarele înainte şi înapoi de parcă ar fi făcut dragoste cu focul. Picioarele ei stăteau puternic pe pământ, în timp ce inspira picioarele ei se apropiau de flacără şi în timp ce expira reveneau în spate. Treptat, ritmul m-a cuprins şi pe mine şi de-abia pe la jumătatea transei am repetat mişcările ei, străduindu-mă să mcţin contactul cu flacăra. Absorbită de propriile senzaţii, nici nu am observat cum alături de preoteasă se ivise un bărbat dezbrăcat.

Numai o bandă în jurul coapselor îi acoperea goliciunea. Era înalt şi musculos. Se simţea în el o pasiune sălbatică şi o putere primitivă. S-a aşezat în faţa preotesei şi a început să facă mişcări de întâmpinare. În timp ce inspira se retrăgea, iar la expirare făcea o puternică mişcare înainte. îşi sincronizaseră mişcările, venind unul în întâmpinarea celuilalt, iar eu mă oprisem, fascinată de frumuseţea şi armonia mişcărilor. S-au apropiat unul de celălalt încet şi la un moment dat s-au împletit unul cu celălalt, continuând mişcarea. Şi tot la fel de încet au început să se despartă şi brusc bărbatul s-a întors spremine, de parcă mă invita să repet acelaşi ritual. Ieşea din el o undă puternică, la care nu exista asemuire. Am făcut primii paşi sfioasă, temându-mă să îmi ridic ochii. Atunci, el s-a apropiat de mine, mi-a ridicat bărbia şi cu o privire întunecată de pasiune s-a uitat la mine. îndepărtându-se la distanţă de o mână de mine, a intrat din nou în mişcări.

Privindu-l în ochi, am început să-i vin în întâmpinare. Treptat, ritmul şi sunetul respiraţiei lui m-au cuprins şi când am simţit căldura corpului lui în jurul meu nu m-am speriat. Am simţit cum m-a strâns autoritar şi puternic la pieptul său, un timp ne-ara mişcat, unindu-ne unul cu celălalt. Chiar şi prin rochia mea şi prin materialul bandei lui îi simţeam excitarea. Şi eu tremuram de dorinţă. Muzica s-a mai liniştit când mi-a dat drumul şi şi-a întors faţa spre foc, îmbrăţişându-mi umerii. Fata cu curca roşie s-a apropiat de mine pe neauzite, s-a oprit în faţa mea şi mi-a înmânat un rubin.

— în această piatră este duhul stihiei Focului. Te va înzestra cu putere sexuală. Ia-l şi stăpâneşte

dorinţele bărbaţilor, aşa cum stăpâneşti această piatră.

Şi fata în roşu se făcu nevăzută. Stăteam lângă foc, ţinând în mână cutia cu valoroasele pietre şi nu ştiam ce trebuie să fac mai departe. Dar atunci au apărut Aruna şi cele patru preotese, care purtau solemn pe o tavă de aur inelul meu. Am înţeles uimită că pietrele vin perfect la cele patru locaşuri de pe inel. Preoteselc s-au oprit în jurul meu şi au închis cercul. Cu palma mâinii stângi în sus - cea care dă - şi cu palma mâini drepte în jos - cea care ia. Aruna a început să vorbească cu glas scăzut:

Magma de foc din interiorul pământului pătrunde în tălpile noastre şi urcă în sus în pântecul nostru, iar sus curentul energetic străveziu, luminos şi uşor al cos-moşului intră în palmele noastre şi se coboară în pântece. Şi, unindu-se, aceste două curente încep să se rotească în interior ca intr-un vârtej. Vârtejul se ridică tot mai sus şi, ajungând treptat la degetele noastre, se uneşte într-un curent unic al energiei feminine. Şi în acest curent se unesc energiile tuturor femeilor din lume, a celor care au trăit înaintea noastră, a celor care trăiesc în prezent şi a celor care vor trăi după noi”.

LARISA RENAK

- A sosit timpul transformării, a spus Aruna şi mi-a pus pe deget inelul. Te felicit, ai trecut întreg cercul de putere feminină şi acum va trebui să transmiţi şi altor femei toate aceste cunoştinţe. Când vei mai primi în dar alte patru pietre, vei fi vrednică să duci în lume înţelepciunea şi puterea femeii adevărate.

Cuprins

Capitolul 1. O cunoştinţă promiţătoare.....7
Capitolul 2. îmi lipseşte ceva.....25
Capitolul 3. Libertate şi energic.....41
Capitolul 4. Sfera sexuală.....59
Capitolul 5. De la interes la pasiune.....63
Capitolul 6. Ce tip de relaţii vă plac?
(strategie în a te mărita).....77
Capitolul 7. Pe treptele relaţiilor.....99
Capitolul 8. Orice rol necesită repetiţii.....111
Capitolul 9. începem ancheta.....131
Capitolul 10. Noaptea de dragoste. Pregătirea....143
Capitolul 11. Timpul îndoielilor. Trecerea psihologică

.....157
Capitolul 12. Energia cadourilor de la el.....169
Capitolul 13. Să fie el salvatorul!.....179
Capitolul 14. încrederea în bărbat - cheia spre

inima lui 18

Capitolul 15. Recunoaştere şi atenţie - iată ce doreşte el .....

Capitolul 16. Accepţi sau nu?.....

Capitolul 17. Eşti pregătită să te schimbi?.....

Capitolul 18. Surprize şi iar surprize.....

Capitolul 19. Pasul hotărâtor sau Ultima şansă.

Capitolul 20. Cum este posibil acest lucru: ştiinţă şi practică

Capitolul 21. Al dumneavoastră este acest bărbat? Este important să ştii ce vrei.....

Capitolul 22. începutul unei noi vieţi, a următoarei, dar nu a celei din urmă.....

326

. 205
. 219
. 231
. 249
. 265
. 279
. 301
. 309